КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

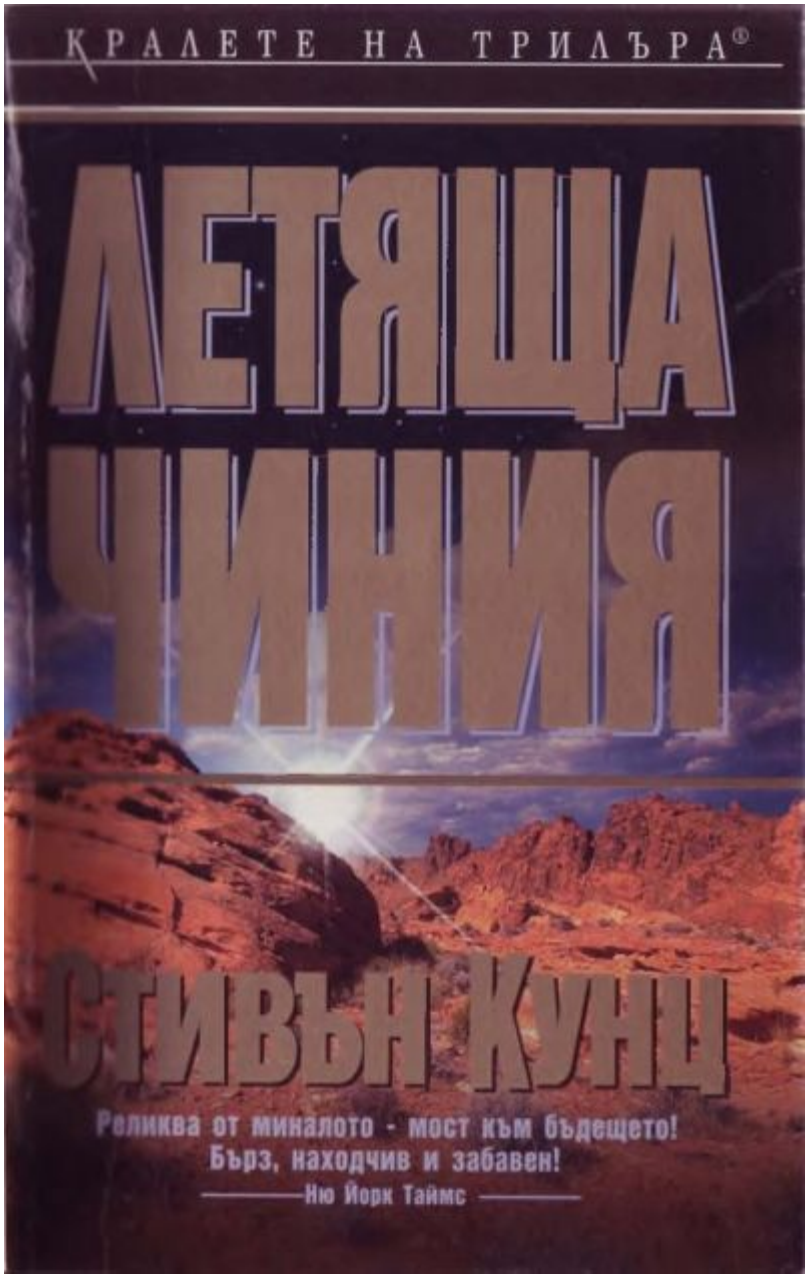

ЛЕТЯЩА ЧИНИЯ

Стивън Кунц

Реликва от миналото - мост към бъдещето!
Бърз, находчив и забавен!
—Ню Йорк Таймс—

Стивън Кунц

Летяща чиния

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

Проблясък от отразена светлина в далечината привлича Рип Кантрел, учен авантюрист на експедиция в Сахара. Той открива парче метал, погребано в пясъчникова скала. Скоро Рип и неговите колеги изравят летяща чиния, която е била затворена в камъка в продължение на 140 000 години. Но откритието не остава дълго в тайна. Ударна група за проучване на НЛО от ВВС на САЩ пристига само минути преди хората на австралийски милиардер, които искат да откраднат технологията на летящата чиния. Докато двете страни се надхитряват, на мястото се изсипват и либийски командоси. Междувременно Рип успява да открадне летящата чиния. С помощта на красивата Чарли Пайн, бивш пилот изпитател от ВВС, той отлита с кораба и се отправя на невероятно пътешествие в космоса и по целия свят, бягайки на крачка пред хора, побеснели от алчност и амбиция.

Увлекателните пътешествия на Рип и Чарли и вълшебството на самата летяща чиния ни показва какво може да се е случило… и какво би могло да се случи!

Реликва от миналото — мост към бъдещето! Бърз, находчив и забавен!

Ню Йорк Таймс

В Млечния път има най-малко сто милиарда звезди.

На Рейчъл и Тайлър

1.

Рип Кантрел държеше латата и се опитваше с мигане да пропъди стичащата се в очите му пот, когато силен проблясък привлече вниманието му. Светлината бе вляво, близо до подножието на отсрещния склон.

Като внимаваше да не мръдне латата, той обърна глава, за да погледне натам.

— Подръж я неподвижна още няколко секунди, Рип.

Викът отекна сред скалните образувания и проехтя в ясния пустинен въздух, нарушавайки пълната тишина. Сегиз-тогиз се чуваше глухият тътен на прелетял във висините самолет, но иначе единственият звук бе шепотът на вятъра.

Дъч Хааген се бе надвесил над теодолита и засичаше данните на латата. Двамата с Бил Тагарт бяха геодезисти и провеждаха сеизмично проучване. Рип тръгна с тях като момче за всичко през лятото, преди да се завърне в колежа след няколко седмици.

Той се съсредоточи върху латата. Изтекоха петнайсет секунди, после Дъч размаха ръце.

Рип отново се озърна към яркото петно отразена светлина.

Ето го! Искреше в нажежения пустинен въздух в подножието на оная ниска скала, може би на около километър и половина на север. Следобедното слънце явно се отразяваше в нещо лъскаво.

Но какво?

Боклук? Тук, в Централна Сахара?

Тримата мъже се намираха на сто и петдесетина километра от най-близкия водоизточник и на над триста от най-близкото село от няколко кирпичени колиби. Преди три седмици бяха пристигнали с двумоторен турбовитлов самолет. „Най-близките ви съседи са археолози, които копаят на петдесетина километра западно оттук — разсеяно бе махнал с ръка южноафриканският пилот. — Американци, струва ми се, или британци.“

Когато се замисли за това, му хрумна, че от идването им не е виждал абсолютно никакви човешки боклуци. Нито една смачкана консервена кутия кола, цигарен фас или станиол от бонбон. Сахара беше най-чистото място в света.

Той опря латата на рамото си и зачака Дъч да се

приближи.

— Стига ли ти за днес? — попита Хааген, докато Рип поставяше уреда в стойката отстрани на джипа.

— Ако искаш, можем да направим още някое и друго заснемане.

Дъч носеше тъмнозелени къси панталони и тениска, беше силно почернял и доста мръсен. Водата за миене бе лукс. Едва трийсетинагодишен, той от десет години проучваше сеизмични разломи. Така обикаляше целия свят и печелеше добри пари, ала понякога му писваше.

— Достатъчно поработихме днес — въздъхна Хааген.

Докато се наместваше на предната дясна седалка, Рип отново се озърна към проблясъка на слънчевото отражение.

— Погледни натам, Дъч.

— Нещо лъскаво. Станиол от бонбон или парче метал. Сигурно някой стар камион. Може би даже катастрофирал самолет. Веднъж се натъкнах на самолет в тая пустиня.

— Да идем да хвърлим едно око.

Дъч сви рамене и превключи на скорост. Рип си беше хлапе. Още не се бе изпекъл. Централна Сахара за него беше страхотно приключение, навярно най-голямото в живота му.

— Къде го намери тоя самолет, Дъч?

— На крайбрежието, в Тунис. Стар немски изтребител. Месершмит, доколкото си спомням. Пилотът още беше в кабината, скелетът му де. Изсушен като мумия.

— Леле! И какво направи? — Рип се бе вкопчил с две ръце в таблото.

— Какво да направя? — намръщи се Хааген. — Снимах го. Пъхнах си пръста в няколко дупки от куршуми — виж, това помня.

— Взе ли си нещо за спомен?

— Едно от момчетата взе нещо от самолета. Аз обаче не. Не ми се струваше редно. Все едно да ограбиш гроб.

— Погребахте ли пилота?

— Не — тихо отвърна Хааген. — Просто го оставихме там. Самолетната кабина му беше ковчег. Самолетът беше полузаровен от пясъчната буря, която беше бушувала няколко седмици преди това. Вятърът сигурно го е дозатрупал дни след като ние го открихме.

Рип посочи пясъчниковата скала, към която се

приближаваха.

— Там някъде е, струва ми се.

— Да.

Дъч спря джипа и проследи с поглед отдалечаващия се младеж. Изглеждаше добре — атлетичен хлапак, пък и му сечеше пипето. Шефът го бе избрал от двеста студенти по инженерство, които бяха кандидатствали за тази лятна работа. Работеше яко, не мърмореше. И все пак за младия Кантрел това си оставаше просто лятна работа. Беше прекалено умен, за да се задоволи със сеизмични проучвания, когато завършеше колежа през май.

Хааген въздъхна, угаси двигателя и се протегна.

Пред него се издигаше ниска пясъчникова скала, изваяна от вятъра, както и хиляди други образувания в тая част на пустинята. Бе висока около шест метра и се спускаше под наклон трийсетина градуса — достатъчно полегат склон, за да е лесен за катерене.

— Качи се тук да погледнеш, Дъч.

— Какво намери?

— Прилича на метал. Заоблено е. Направо в скалата.

— Геодезичен знак ли е?

— Ела да видиш.

Хааген бавно се покатери при Рип, който клечеше на около три метра над пустинния пясък.

— Някакъв метал е, Дъч. Стърчи от самата скала.

Геодезистът се пресегна и го докосна. От скалата стърчеше трийсетсантиметрово парче метал. Вертикално се виждаха около десет сантиметра. Най-изпъкналата му част беше на около два и половина сантиметра от камъка.

— Прилича на броня на стар фолксваген костенурка, излъскана от навявания от вятъра пясък.

— Не е броня — промълви Рип.

Хааген се наведе, за да разгледа оголената повърхност. Приличаше на стомана, ала не беше. Титаниева сплав? Металът бе прекалено лъскав, прекалено огледален, за да е титан, помисли си той, цветът също не отговаряше. Беше тъмен, може би тъмносив.

— Странното е, че е в самата скала. *Вътре* в скалата. Според теб как се е озовал там?

— Струва ми се, че вятърът и дъждът са ерозирали

скалата и са го разкрили.

— Едва ли — упорито възрази Кантрел. — Това означава, че е по-стар от скалата.

— Пълна загадка — махна с ръка Хааген и се обърна, за да отправи поглед към пустинята. Прах, пясък и камък, обаче каква *красота*! Обичаше да е сред природата. Въпреки че беше завършил инженерство, никога не бе искал да работи на „закрито“.

Рип взе камък и удари по оголения метал. Разнесе се глух звън.

Дъч се завъртя към него. Кантрел удари три пъти силно с камъка, после внимателно разгледа метала.

— Не е останала нито следа — накрая обяви той и се изправи. — Даже драскотина.

Хааген се наведе и отново разгледа повърхността — гладка, изключително гладка, без каквато и да било грапавина, като огледало. Направо поразително, че пясъкът може да излъска метала така. Е, носеният от вятъра пясък изтърква и най-твърдата скала.

— Тая пустиня е пълна със загадки. Много неща никога няма да узнаем. — Дъч поклати глава и се заспуска по склона към джипа.

Рип го последва.

— Може би трябва да съобщим за това, а?

Геодезистът се подсмихна.

— На Харви Куик ли? — Това беше шефът им. — И какво ще му кажем? Че сме намерили странно парче метал в пустинята? Старият Харви ще се зачуди какво сме пили.

Хааген се ухили на младежа.

— Някой ден ще станеш собственик на петролната компания, малкия, и аз ще спечеля от лотарията, обаче сега и двамата имаме нужда от тая работа.

Вечерта Рип разказа на Бил Тагарт за находката.

— В самата скала е, Бил. Скалата ерозира и разкрива все по-голяма част от метала. Поне така ми се струва.

— Какво мислиш, Дъч? — попита Бил. Той бе на около четирийсет години, с двойна брадичка и не обичаше жегата. Прекарваше по-голямата част от следобедите в палатката, където въвеждаше резултатите в компютъра.

— Малкият ти каза всичко. Не знам нищо повече. Никога

не съм виждал такова нещо.

— Ще ми го покажеш ли утре сутринта?

— Естествено. Ако успеем да намерим мястото.

Тагарт се усмихна.

— Разправял ли съм ви как веднъж намерихме казан за уиски сред луизианските тресавища? От тръбата капеше пиячка, наоколо нямаше жива душа и ние се отрязахме. Оня ден не свършихме нищо повече, казвам ви. Пък и уискито си го биваше.

— В скалата има нещо — упорито настоя Рип.

— Може да са марсианци — захили се Бил Тагарт.

— Или голям черен камък като оня в „Една космическа одисея“ — подхвърли Дъч. — Гледали ли сте тоя стар филм, момчета?

— Било е преди моето време — сърдито отсече Рип.

— Не ми се ще да връщам буйните ти фантазии на земята, обаче ще трябва да помислим за хранителните провизии — рече Тагарт.

— Нищо им няма на хранителните провизии.

— Ти изяде всичко. На привършване са.

— Може би трябва да ги инвентаризираме — предложи Хааген.

— Вече го направих. — Тагарт му подаде лист хартия. — От доставката миналата седмица тоя хлапак лично е опукал толкова кльопачка, колкото ще стигне за цяла година на един керван камилари. Честно казано, според мен той има глисти.

— Пак тия глисти! Много ви благодаря, господин професор. — Рип се отдалечи. Хааген и Тагарт цяло лято го майтапеха.

— Има му нещо — заяви Тагарт. — Нормалните хора не плюскат така.

Преди да си легне Рип Кантрел се отдалечи на няколко метра от огъня и седна на земята. Тъй като в пустинята нямаше смог, който да затъмнява нощното небе като в големите градове в умерения пояс, звездите сияеха — милиони диаманти, искрящи по черното кадифе на вселената. Само в тази пустиня Рип бе виждал небето с толкова величествена яснота.

Споменът за това небе, по което нехайно се простираше Млечния път — ето какво щеше да отнесе в колежа наесен.

Милиарди галактики, всяка с милиарди звезди.

Както всяка вечер през това лято, Рип се отпусна по гръб на пясъка, чиято топлина приятно контрастираше на бързо изстиващия пустинен въздух. Проснат с разперени ръце и крака, той се чувстваше почти свободен от планетата, сякаш се носеше в космоса.

Вниманието му привлече метеоритен дъжд, десетки нишки, стрелкащи се под еднакъв ъгъл по осеяното със звезди небе.

Какво бе скрито в онази пясъчникова скала?

Той си обеща да открие.

— Виждаш ли, Бил? Не се майтапех. В *самата* скала е. И не е набито вътре. Това е истинска скала, не е бетон или някакъв изкуствен агрегат.

— Хммм. — Бил Тагарт внимателно разглеждаше камъка. Слънцето беше изгряло преди по-малко от час и се отразяваше от метала под ъгъл.

Когато Тагарт се изправи, Рип зае стабилна поза, здраво хвана чука и започна да удря.

С всеки удар откъртваше парченца пясъчник. Когато се умори, опря чука на скалата и избърса чело. Нямаше никаква влажност, ала въздухът бе горещ. Температурата вече минаваше трийсет градуса. Зноят сякаш направо изсмукваше влагата от тялото.

Дъч разчисти парченцата с пръсти.

— Е, по метала няма нито вдлъбнатинка. Но успя да разкриеш още няколко сантиметра.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Тагарт.

— Нещо метално, направено от човек преди да се образува тая скала — отвърна Рип.

— И какво би могло да бъде?

— Не знам — призна младежът. — Дъч, ти от бая години обикаляш тия пустини. Какво мислиш?

Хааген не отговори веднага.

— Каква е прогнозата за времето?

— Ясно и слънчево, както обикновено. — Рип всяка сутрин проверяваше прогнозата от сателита. — Не се очертава нито облаче.

— Изпреварили сме графика с един-два дни. Какво ще кажете днес да си починем, да отидем на археологическите разкопки и да се запознаем със съседите? Те може би ще ни дадат назаем компресор и пневматичен чук, ако имат.

— Да! — извика Рип и захвърли чука на пясъка до джипа.

— Компресор ли? — учуди се Тагарт. — Мислех, че археолозите копаят само със зъболекарски инструменти и четки.

— Можем да ги попитаме — отвърна Дъч и намръщено подритна стърчащия от скалата метал. Не му бе там мястото и това го ядосваше. Жабите не летят, кучетата не говорят и в пясъчниковите скали няма метал.

Бил широко се усмихна.

— Може на разкопките най-после да ни нахранят като хората.

— Може даже да се запознаем с момичета — засмя се Рип. — Вас двамата дъртаци това не ви интересува, обаче аз още съм млад.

На археологическите разкопки нямаше момичета на възрастта на Рип. Всъщност единствените две жени, които се мяркаха наоколо, бяха поне петдесетгодишни и сигурно тежаха десетина килограма повече от него. Докато се приближаваха към палатката, Тагарт майтапеше хлапето с този факт.

— Какво копаят тия хора? — попита Рип, за да промени „женската“ тема.

— Стари неща — отвърна Тагарт. — Колкото по-стари, толкова по-добре.

Разкопките ръководеше доктор Ханс Солди, професор в известен университет. Той се ръкува с гостите и със скептично изражение изслуша обяснението на Дъч защо им трябва пневматичен чук.

— Имаме един за особено тежко копане — заяви Солди. — Обаче честно ми кажете за какво ви е.

— Диаманти, професоре — пошегува се Рип. — Намерихме рудниците на цар Соломон. Ще ги изкопаем, ще откраднем колкото можем да носим и ще се чупим.

Солди не му обърна внимание.

— Не е възможно в скалата да има метал — отсече той,

като гледаше Хааген и Тагарт.

— Обаче е там — тихо настоя Дъч. — Онзи, дето го е поставил, не е знаел, че е невъзможно.

— Ще ви дам компресор и чук, ако се закълнете, че няма да унищожите археологически обект.

— Заклевам се — светкавично се отзова Рип. — Честен кръст!

— Другите?

Дъч Хааген извади лулата си и бавно я натъпка с тютюн.

— Не знам какво сме открили, професоре. Знаете ли, защо не ни дадете техниката и не дойдете с нас? Така ще можете да разгледате. Довечера преди мръкване ще ви докараме обратно.

Солди не мисли дълго. Той бе около петдесетгодишен, як, енергичен мъж и носеше каубойска шапка.

— Добре, ще дойда. Имам нужда да се разнообразя с нещо друго, освен с каменни оръдия.

— Какви каменни оръдия? Това ли копаете? — скептично попита Рип. — Нима тук са живели хора? В тая пустиня?

— Невинаги е било пустиня — докато ги водеше към компресора, поясни ученият. — Климатът е станал толкова сух едва преди около пет хиляди години. Тогава вятърът довял пясъка и той покрил долините и низините. Това, което днес стърчи на повърхността, са върхове на хълмове и планини.

— Значи обектът, който проучвате, е най-малко на пет хиляди години, така ли?

— По-скоро на петнайсет хиляди. Тук са живели хора и през ледниковата епоха. Търсим доказателства, че тези хора са култивирали пшеницата.

— Между другото, случайно да ви е останало нещо за ядене от обед? — промени темата Рип. — Бих взел нещо за из път. Малко съм гладен.

— Естествено, синко. — Професорът посочи към една от палатките и му каза името на готвача.

Докато геодезистите палеха компресора и подготвяха пневматичния чук, Ханс Солди проучи пясъчниковата скала. Рип изчака професорът да се отдръпне и започна да разбива камъка.

Жегата не бе непоносима, стига човек да е свикнал с нея.

Облечени с дънки, памучни ризи с дълги ръкави и с широкополи шапки, мъжете инстинктивно прекарваха колкото може повече време на сянка и час по час пиеха вода.

— Никога не съм виждал такова нещо — призна Солди на Дъч, докато наблюдаваше работещия с чука Рип. Ученият снимаше с видеокамерата си от всички ъгли.

— Да видим какво ще направи Рип.

Хааген вдигна парче камък, отчупено от скалата, и го подаде на археолога.

— Между другото, на каква възраст е тази скала?

— Така импровизирано мога само да предполагам. Ще я пратя за анализ.

— На повече от пет хиляди години?

— О, да. През вековете пустинята и океанът многократно са си разменяли местата. Времето е толкова… — Той широко разпери ръце. — Ние говорим нехайно за времето, както и за смъртта и безкрайността, но хората не са способни да проумеят мащабите му. Ако успеем да разберем необятността на времето, може би ще разберем и Бог.

Солди пъхна камъчето в джоба си и махна с ръка към скалата.

— Това е ерозионен нанос, предполагам. Вижда се как вятърът е изваял отложения пясък.

— Мислех, че тези следи са оставени от вятъра, който е оголвал скалата.

— Едва ли — възрази професорът. — Вятърът е образувал тези форми преди пясъкът да се вкамени. След отлагането на пясъка той е бил покрит с пръст, може би с тази червена пръст, която виждате наоколо. Водата и тежестта на пръстта са го превърнали в камък. През хилядолетията пустинята периодично е била заливана. Рано или късно дъждовете винаги идвали и я раззеленявали. В момента пустинята печели, но някой ден дъждовете пак ще се завърнат. Всичко се променя, даже климатът.

— Значи онова, дето е в скалата, трябва да е било там, когато пясъкът го е покрил.

— Така изглежда. Като че ли е в камъка, но… — Солди вдигна друго парче камък и внимателно го разгледа. После замислено го претегли в длан, като се взираше в скалата.

— Все пак на каква възраст е тази скала?

Професорът не отговори веднага.

— От сто хиляди до един милион години — накрая заяви той и хвърли камъчето. После се ухили. — Абсурдно, нали?

— Меко казано.

След три часа здрава работа с пневматичния чук под пустинното слънце се разкри заоблена метална повърхност с дължина четири метра и половина. Металът стърчеше от камъка с деветдесетина сантиметра височина. Структурата изглеждаше част от идеален кръг с диаметър около двайсет метра.

Четиримата мъже приклекнаха, заопипваха метала с ръце и подробно го разгледаха.

Повърхността отново изглеждаше непокътната. Е, тук-там имаше драскотини, но само няколко, при това съвсем малки. Тъмният метал бе огледален и нямаше патина. Водата, която през вековете се беше просмуквала в скалата, почти не му бе въздействала.

— Да допуснем, че металът е бил в камъка — промълви доктор Солди.

— Екскалибур — рече Рип, като бършеше лицето си.

Бил Тагарт не разбра за какво говори.

— Мечът, който Артур е изтеглил от скалата… Наричали го Екскалибур.

— Каквото и да е това нещо, няма да ни направи крале — отбеляза Дъч.

— Ще ни трябват два дни, за да го освободим напълно от камъка — мрачно посочи Бил Тагарт. — Ей там скалата става по-плътна и работата ще се забави. Може би трябва просто да го оставим тук. И да забравим за него.

— Но все пак какво е това, по дяволите? — попита Дъч Хааген.

— Не е ли очевидно? — сепна се Рип. — Мисля, че тримата сте се вцепенили като чучела, защото ви е страх да го кажете. Това е летяща чиния.

— Летяща чиния ли?

— Какво друго може да бъде?

Доктор Солди затвори очи и прокара длани по метала, като го търкаше с върховете на пръстите си.

— Два дни. Каквото и да е това, ще го извадим от скалата за два дни.

— Да не искате да кажете, че се намираме пред космически кораб? — попита Бил Тагарт.

— Да — убедено заяви Рип Кантрел. — Съвременният човек не може да е направил това нещо и да го е сложил тук. Древният човек не е можел да обработва метала така. Това е дело на високоразвита цивилизация. Безспорен факт.

— Не вярвам в летящи чинии — подигравателно се вторачи в него Тагарт. — Гледал съм достатъчно предавания по телевизията, слушал съм ония отрепки от карваните да твърдят, че виждали НЛО в нощното небе, докато кучетата виели и котките се катерели по стените. Пфу! Не вярвам нито на една тяхна дума.

Рип едва сдържаше нервите си.

— Това е летяща чиния, Бил — повтори той.

— Басирам се, че не е. Басирам се, че е нещо друго.

— Какво? — остро попита професор Солди.

На другия ден стигнаха до кабината. Тя се намираше в средата, в най-дебелата част. Куполът беше направен от тъмен прозрачен материал. Когато избърсаха пясъка и камъчетата, можеха да погледнат вътре. Имаше седалка и контролен пулт. Седалката беше повдигната върху подиум, така че пилотът да може да гледа през купола.

— *Наистина* е летяща чиния! — извика Рип и потупа Бил по гърба. — Видя ли! Сега вярваш ли?

— Направили са го комунягите, басирам се — настоя Тагарт. — Някакъв самолет.

— Да бе!

Когато престана да снима, професор Солди слезе от кораба, спусна се по склона и намери сенчесто място до джипа, където можеше да седне и да наблюдава находката.

Той замислено се взираше в облия метал, окован в камъка. След малко другите трима дойдоха при него и утолиха жаждата си с вода от термоса.

— Не е имало такова откритие още от Розетския камък — промълви ученият. — Това ще направи революция в археологията. Всичките ни хипотези за произхода на човека са

грешни.

— Вие ще се прочуете, професоре — рече Бил Тагарт.

Солди го стрелна с поглед, но разбра, че това не е подигравка.

— Не трябва ли да направим снимки или нещо подобно? — попита го Рип. — Нещо, което ще докаже, че сме го намерили в скалата?

— Нали имаме видеозапис — напомни Тагарт.

— Ако наистина е космически кораб, трябва да е бил направен на друга планета — замислено каза Солди. — След като го проучим, няма да има съмнение в това. Не е особено важно нито къде, нито как е бил открит. — Той стисна главата си с ръце. — Не мога да повярвам, че го казвам аз — професор по археология. Обаче е вярно. От петдесет години ни заливат снимки на НЛО, повечето фалшиви. Обектът трябва да говори сам за себе си, иначе няма да са достатъчни и всичките снимки на света.

— Тогава какво да правим? — попита Дъч.

— Какво да правим ли? — озадачи се археологът.

Рип посочи летящата чиния.

— Да продължим ли да копаем? Докато я разкрием напълно?

— О, божичко, да! Преди да съобщим на света, трябва да знаем какво сме намерили — дали е непокътната, дали е повредена.

— Аз искам да знам дали можем да влезем вътре — заяви младежът.

— Аз пък не съм се побъркал и все още не вярвам в летящи чинии — не се отказваше Бил Тагарт.

— Космически кораб — промълви Солди. — Никой няма да ни повярва. Абсолютно никой. — Грешеше, ала още не го знаеше. Той въздъхна. — Когато новината стигне до вестниците, целият университет ще ми се смее.

— Може би трябва да го запазим в тайна — предложи Рип Кантрел. — За да не ни се смеят, когато го съобщим. — Той вдигна поглед към слънцето и прецени височината му над хоризонта. — Имаме още три-четири часа светлина, но е адски горещо, а ни остават само шест-седем литра бензин за компресора. Мисля, че в лагера имаме още четирийсет.

— Аз трябва да се върна на разкопките — рече

професорът. — Да си взема дрехи и четка за зъби. Там имаме четири двайсетлитрови туби бензин. Както върви дотук, предполагам, че ще ни трябват още два дни да разкрием напълно това нещо.

— Ако си съгласен, Дъч, аз ще закарам професора до неговия лагер и ще го върна обратно — ентусиазирано предложи Рип.

— Разбира се, малкия, разбира се.

— Донеси и малко храна, малкия — мрачно извика Бил. — И гледай да не я изплюскаш по пътя.

— Какви ги говори? — попита Солди.

— Той си е майтапчия — измъкна се Рип.

Младежът върна Дъч и Бил в лагера, после потегли с професора.

— Той е едва на двайсет и две и е адски отговорен хлапак — отбеляза Дъч, докато гледаше как горещият вятър разнася прашната диря.

— Явно е наследил много от майка си — отвърна Бил. — Разказвал ми е, че баща му бил фермер в Минесота и починал, когато Рип бил дванайсетгодишен. Оттогава майка му ръководела фермата. Сериозна жена.

— Обаче ти лази по нервите, нали?

— Може би малко — сви рамене Тагарт.

Дъч го потупа по рамото.

— И ние ще се прочуем, нали се сещаш. Откриването на летяща чиния ми намирисва на нова кариера. Може да ни лепнат на корицата на списание „Тайм“.

— Тогава сигурно ще трябва да се избръснем.

— Ще оставим летящата чиния на паркинга в Джърси и ще взимаме по пет кинта вход, за да я гледат. Ще направим милиони. Дойде и нашият кораб, Бил.

2.

— Е, какво мислите, професоре? — попита Рип, докато се друсаха в джипа с петдесет километра в час, поне с петнайсет километра в час по-бързо, отколкото позволяваше древният керванджийски път.

— За онова нещо в скалата ли?

— За летящата чиния, да.

— Още е рано да се каже. Металът не ми е познат, ако изобщо е метал. Нямам обяснение за абсолютно нищо.

Ханс Солди претегли думите си.

— Объркан съм. Това откритие е неочаквано. Ако е такова, каквото изглежда, печалбата за науката ще е изключителна. Спомни си за резултатите от американската космическа програма през шейсетте и седемдесетте години — това ще е много пъти по-мащабно. В крайна сметка може да повлияе върху живота на всички на планетата. — Той за миг се пусна от вратата на джипа, за да избърше челото си с ръкав. — Просто не знам какво да мисля и изобщо откъде да започна.

— Имаме нужда от още учени, не сте ли съгласен?

— Разбира се. Специалисти в различни области. Първо обаче смятам, че трябва да разкрием кораба, да видим какво има вътре, да се убедим, че наистина е такъв, какъвто изглежда. Ако дори само намекнем на външния свят, че сме намерили извънземен космически кораб, а се окаже нещо друго, ще ме изхвърлят от моя бранш. Няма да мога да си намеря работа и като прост изкопчия.

— Аха.

— Когато окончателно се убедим, че не може да е нищо друго, тогава ще съобщим на света.

— Мислех за тукашните власти — стрелна го с поглед Рип. — Либийската граница е само на няколко километра на север, нали?

Солди се намръщи.

— Нашите разкопки са в Чад. Те ни издадоха открития лист.

— Летящата чиния спокойно може да е в Либия, Чад или Судан — отбеляза младежът. — Границите са политически — нито се виждат, нито могат да се пипнат. Ако надуши, Кадафи може да ни изгони и да конфискува летящата чиния. Трябва да

я измъкнем от тая пустиня преди да кажем на някого.

— На разкопките ще говоря само аз — предупреди го археологът.

До другата вечер четиримата напълно бяха разчистили пясъчника от горната страна на космическия кораб, който наистина се оказа кръгъл, с диаметър малко над двайсет и един метра. Отгоре изглеждаше напълно запазен, макар че дъното му все още беше скрито в скалата.

— Като че ли е поставен върху подиум пред музей — отбеляза Дъч.

— Сигурно накрая ще стане точно така — обади се Рип и продължи да разчиства камъка над четирите дюзи отзад. Всяка от тръбите беше с диаметър трийсетина сантиметра.

По периферията на кораба, но насочени нагоре и надолу, имаше още дюзи, само че малки. Всички бяха единодушни, че вероятно са били предназначени за маневриране и контролиране височината на кораба. Насочените нагоре отвори бяха задръстени с пясъчник.

Въпреки че завършваше поредният тежък ден, Рип кипеше от енергия. Той бе престанал да задава въпроси на професор Солди чак когато ученият престана да му отговаря. Археологът беше потънал в собствения си свят. Двамата с Бил колкото може по-внимателно измерваха кораба с рулетка. Солди си водеше бележки в малък компютър и продължаваше да снима с камерата. Освен това засне няколко ролки трийсет и пет милиметрова лента.

Той проучи повърхността на кораба с джобна лупа, капна малко киселина от акумулатора на джипа върху корпуса и измърмори нещо.

— Това е гигантска слънчева батерия — предположи Рип.

— Кое?

— Повърхността. Докоснете я с пръсти. Усеща се как поглъща енергия от слънцето. И обърнете внимание как се променя отразителната способност — като че ли се мени с температурата, а сигурно и със заряда на батерията.

Професорът го погледна изненадано. Още щом младежът се извърна, той погали повърхността с пръсти. Слънчева батерия, която поглъща слънчевата енергия и я преобразува в

електричество! Естествено!

Солди рязко се дръпна назад като ударен от ток. Според Рип слънчевите клетки поемаха енергия в *момента*! Нима бе възможно?

Той полежа около час върху кораба с огледало, с което насочваше слънчевите лъчи в кабината като прожектор. Другите бяха при него и разглеждаха седалката, контролния пулт и белите екрани. Никога не бяха виждали такова нещо и в същото време им се струваше познато по труден за описване начин.

— Правено е за хуманоиди — отбеляза Рип.

— Нима е необичайно? — промълви Солди.

През по-голямата част от следобеда археологът седеше на сянка и работеше на компютъра, като прекъсваше и дълго се взираше в кораба. Не откриха повреди от горната страна, нито откъде да влязат. Повърхността беше идеално гладка.

— Люкът трябва да е отдолу — каза Рип на Дъч и продължи да работи с пневматичния чук. Сякаш не забелязваше зноя и праха.

Докато работеше близо до корпуса, чукът на два пъти се подхлъзна. Якият стоманен връх няколко пъти удари повърхността. Солди разгледа местата с лупата си и не каза нищо.

Накрая, когато привечерното слънце напълно осветяваше кораба, археологът засне още две ролки трийсет и пет милиметрова лента.

Скалата под кораба се разбиваше по-трудно. След като я надробяваха, трябваше да изриват парченцата с лопата.

Точно преди мръкване успяха да освободят първия колесник. Той представляваше обикновен плаз, свързан с хидравличен таран от долната страна на летящата чиния.

— Няма колела — измърмори Солди и продължи да хапе долната си устна.

— Вертикално кацане — предположи Рип Кантрел.

— Така изглежда.

— Това значи, че трябва да има още някаква двигателна сила, освен ракетните двигатели.

— Логично е, да.

— Каква двигателна сила?

— Аз разкопавам древни селища — сприхаво отвърна

Солди. — Откъде да знам?

— Никога не съм виждал такъв самолет, професоре. А вие?

Археологът посочи камъка.

— Продължавайте. Остават петнайсетина минути светлина.

Точно преди да прекратят за деня, Рип разкри първия прожектор. Покриващият го материал изглеждаше твърд и непробиваем като купола. И все пак през него се виждаше крушката на мощен прожектор.

Вечеряха на сгъваеми лагерни столчета в кръг от светлината на газена лампа, закачена за стълб.

— Утре следобед трябва да пристигне самолет с провизии от Кайро — съобщи на домакините си професорът.

— Добре е екипажът да не види летящата чиния — отбеляза Дъч Хааген.

— И аз мисля така — съгласи се Солди. — В лагера имаме няколко големи палатки. Предлагам след вечеря да отидем и да вземем една от тях, а сутринта ще я опънем върху летящата чиния.

— Добре — съгласи се Дъч. — И ми се струва, че трябва да преместим нашия лагер по-близо.

Обсъдиха събитията от деня, поговориха за кораба. Почиваха си и пиеха, докато гледаха как Рип омита последните сготвени зеленчуци.

— Какво всъщност сме открили, професоре? — ненадейно попита младежът. — Дайте ни неофициалното си мнение.

Солди пафкаше с лулата си, докато плъзгаше поглед по лицата на мъжете.

— Корабът е изключително стар. Не може да са го направили древните хора. Напълно съм убеден в това.

— Космически кораб ли е? — попита Дъч.

— Виждате ли, това са опасностите на неточната реч. Това нещо може да лети, сигурно лети — формата е симетрична, истинска летяща чиния — обаче дали е способно да лети над атмосферата… — Той сви рамене. — По-късно, ако успеем да влезем вътре, ще получим по-добра представа.

— И кой го е докарал тук?

Археологът бавно смукна лулата си и не отговори.

— Защо са го зарязали?

— Не забелязах външни повреди.

— Къде са хората, които са го управлявали?

— Смятате ли, че са хора?

— Каквото и да са били.

Солди размаха показалец.

— Отговорите на тези въпроси, ако изобщо успеем да ги открием, ще разтърсят цивилизацията. — Той кимна по посока на летящата чиния на няколко километра оттам в нощния мрак. — Онова нещо ще извърши истинска революция в начина ни на мислене за вселената, за самите нас. Трябва много да внимаваме какви думи използваме, защото те имат съдбоносни последици. — Професорът отново засмука лулата си и повтори: — Съдбоносни последици.

Бил Тагарт прокара пръсти през косата си.

— Може би трябваше да я оставим в скалата.

Рип вдигна поглед към морето от звезди, сякаш на една ръка разстояние.

— Не можехме, Бил — тихо отвърна той. — Трябваше да я изкопаем, защото ни е в природата да си задаваме въпроси, да търсим отговори.

— Може би тъкмо затова са дошли и *те* — отбеляза Дъч.

Солди, Рип и Дъч поведоха задълбочена дискусия за физическите условия за влизане в атмосферата, а Бил Тагарт се отдалечи в мрака. Когато излезе извън светлината на лагерните лампи, той бързо закрачи към палатката с провизиите. На светлината на джобното си фенерче Тагарт намери сателитния телефон, разгъна кръглата му антена и го включи.

Извади тефтерчето от джоба на хълбока си и насочи лъча на фенерчето към него. Набра желаната честота, вдигна слушалката и зачака телефонът да се свърже със сателита. После набра дълга серия от цифри на клавиатурата и отново зачака. Пак погледна цифрите. Нали това беше кодът на Австралия?

Чу телефона да звъни. Отговори му сънен глас.

— Тук е Бил Тагарт. Там ли е Невил?

— Кой Невил?

— Само Невил.

— Ще проверя. Повтори си името, приятел.

— Бил Тагарт.

— Чакай.

Минутите течаха. Една, после още една. Тагарт погледна през капака на палатката трите фигури в светлината около лагерната печка. Не бяха помръднали.

Накрая се разнесе същият глас.

— Невил го няма. Защо не ми кажеш какво искаш, приятел?

— Запознах се с Невил преди около година и половина. В Сингапур. Той ми спомена, че бил готов да купи някои сведения.

— Тоя Невил… — неангажиращо рече мъжкият глас.

— Имам информация за продан. Много е ценна.

— Всяка информация има цена. Въпросът е дали е ценна за нас. Ще обсъдим цената след като преценим с какво разполагаш. Съжалявам, обаче ние работим само така. Трябва да ни се довериш.

— Откъде да знам, че ще играете честно?

— Както казах, трябва да ни се довериш. Е?

— Не.

— Добре, имаш ни номера. Ако…

— Чакай, чакай! Трябва да помисля малко.

— Няма какво да мислиш, приятел.

Солди се беше изправил и се взираше в мрака към кораба. Рип лежеше на пясъка и зяпаше звездите. Дъч пиеше кафе.

— Работя в една петролна компания — каза Бил Тагарт на мъжа от другия край на линията. — Участвам в сеизмично проучване в пустинята Сахара. Ще ви дам координатите след малко. Открихме нещо, нещо изключително, което според мен ще заинтересува Невил и неговите колеги.

— Слушам те, Бил. Разказвай.

— Искам два милиона долара.

— Аз пък искам десет.

— Говоря сериозно.

— Слушам те, приятелю. Ти плащаш за разговора.

Капитан Катлийн Съливан беше дежурна в оперативния център на космическото командване в Колорадо Спрингс, щата Колорадо, когато един от сержантите техници я повика при

компютърния си пулт.

— Обработвахме данните от екваториалния сателит, когато компютърът откри аномалия. Струва ми се, че трябва да хвърлите един поглед.

— Добре — съгласи се Съливан.

— Районът, който виждаме, е Сахара, границата между Либия и Чад. Според компютъра въпросната зона е на няколко метра в територията на Либия, но доколкото си спомням, точната граница не е официално установена.

— За какво става дума? — рязко попита Съливан. Не беше в настроение за дълги встъпления.

— Ето. — Сержантът натисна един от клавишите на клавиатурата и на екрана се появи картина. С помощта на трекбола той неколкократно уголеми образа. В центъра имаше идеален кръг. Техникът се отдръпна назад от пулта и сключи ръце на гърба си.

— Онова нещо в средата е метално, с висока отразяваща способност, диаметър двайсетина метра, и го нямаше там преди четири дни, когато за последен път правихме сателитна снимка на района.

Съливан се наведе към компютърния екран.

— Това е нещо ново за мен — промълви тя.

— И за мен. Ако не знаех, че е невъзможно, щях да кажа, че е летяща чиния.

— Или горната част на щерна.

— Там? Насред Сахара? — Техникът се пресегна към клавиатурата. — Наблизо има един автомобил.

— Хора?

— Най-малко един, може би двама. Ако имахме малко по-добър слънчев ъгъл, може би щяхме да регистрираме сянка…

Съливан се изправи и се намръщи.

— Не вярвате в летящи чинии, нали?

— Аз съм непредубеден човек, госпожо капитан. Непредубеден човек. Просто казвам, че кръглата форма прилича на летяща чиния. Може да е щерна. Може да е горният край на ядрен реактор. Може да е двайсетметров сенник за градинското парти на английската кралица.

Съливан взе бележника си и преписа серия цифри от компютърния екран, после откъсна листа.

— Благодаря ви, сержант — каза тя и се отдалечи към

офиса си.

— Понеже не съм офицер, мога да вярвам в каквото си искам, капитане — измърмори под нос техникът.

Капитан Съливан потърси в залепения на бюрото й списък с номера и набра един секретен телефон. След две иззвънявания отговори мъжки глас.

Тя обясни за аномалията и продиктува географските координати. Много внимаваше да не нарече аномалията „летяща чиния“.

— Прилича на горен край на щерна, обаче мястото се намира в пустинята. Предлагам да поискаме по-подробно проучване на обекта.

— В Либия ли?

— Близо до пресечната точка на границите на Либия, Чад и Судан.

— Ще сляза да погледна след пет минути.

Точно шест и половина минути по-късно генералът се взираше над рамото на сержанта, а капитан Съливан наблюдаваше от няколко крачки.

— Правим предварителен анализ преди да пратим тези данни в НУИК — поясни тя.

НУИК бе Националното управление за изображения и картография, което събираше, анализираше и разпространяваше изображения за различните институции на американското правителство.

— Хмм — изсумтя генералът.

— Тъй вярно — насмешливо се съгласи техникът.

— Какво е това според вас, сержант?

— Прилича ми на летяща чиния, господин генерал, обаче аз само работя тук.

— Проклет да съм, ако не е това — рече генералът. Той се изправи, прочете координатите на екрана, кимна на капитан Съливан и се отдалечи.

След по-малко от час един принтер изхвърли лист хартия в офис без прозорци на приземния етаж на хангар в Невада. Това летище не фигурираше на нито една карта и се намираше на място, известно само като Зона 51.

Два часа по-късно пилот с каска и цял скафандър се качваше в самолет, който току-що бяха извлекли от хангара. Самолетът беше абсолютно черен и имаше клиновидна форма,

с ъгъл на крилата седемдесет и пет градуса. Група сержанти помогнаха на пилота да се настани в кабината, пристегнаха ремъците му и включиха системите.

Жълто устройство подаваше електрически ток до самолета. Пилотът натисна няколко ключа, после изчака петнайсет минути. Едва когато часовникът му показа кръгъл час, той даде знак на наземния екипаж да запали двигателя.

Точно след десет минути пилотът натисна дроселите на четирите ракетни двигателя с комбиниран цикъл и освободи спирачките. Ревът сякаш разцепи небето. Макар и скрит под купола и здравата си каска, звукът болезнено опъна тъпанчетата му.

Докато рулираше по пистата, двигателите изгаряха смес от въздух под налягане, метан и течен кислород. При набирането на скорост сместа автоматично се регулираше, за да поддържа мощността.

Шпионският самолет дълго рулира по четирикилометровата писта преди да излети. Пилотът прибра колесниците, после рязко наклони носа нагоре и се издигна под ъгъл от четирийсет и пет градуса. Той премина скорост два маха и с един лост хидравлично издигна матов метален щит, за да закрие предното стъкло. След излитането се ориентираше по компютърните си дисплеи и липсата на видимост нямаше да е от практическо значение.

Пилотът внимателно наблюдаваше скоростта и при два и половина маха проследи компютърния преход към въздушнореактивен полет. Когато преходът приключи, двигателната сила на самолета вече се осигуряваше от изгарянето на метана в свободния въздушен поток през четирите постояннотокови въздушнореактивни двигателя. Петнайсет минути след излитането машината зае хоризонтално положение на височина трийсет и осем хиляди метра над земята и се понесе със скорост осем хиляди и седемстотин километра в час.

Пилотът внимателно следеше компютърния екран, който показваше температурата на различни части от самолета. Особено го интересуваше температурата на предните ръбове на крилата — знаеше, че сияят, нажежени до червено, макар да не ги виждаше.

Въпреки оглушителния рев на двигателите и ударната

вълна, която се движеше на километри зад хиперзвуковия самолет, в кабината цареше пълно спокойствие. Звукът едва достигаше до пилота през корпуса. Колкото и да бе удивително, на земята не се чуваше почти нищо. Звуковата вълна на самолет, летящ на трийсет хиляди и петстотин метра височина, се разпръскваше преди да стигне до земната повърхност, както и деветдесет и девет процента от рева на двигателите. А на тази височина самолетът стелт бе невидим за радара и човешките очи. Можеха да го засекат само инфрачервени сензори, насочени към небето, а те бяха малко.

Пилотът провери дали данните на двете устройства за глобално позициониране съвпадат, после включи главния автопилот към едното от тях. Той щеше да го отведе до мястото на първото зареждане във въздуха над Атлантическия океан. Предстоеше му да се спусне на девет хиляди метра и да намали под скоростта на звука с турбодвигателите на самолета, за да зареди от танкера КС-135, после да се издигне на предишната височина и да набере хиперзвукова скорост за дългия полет над Африка.

Знаеше, че ще стигне над Централна Сахара през нощта, ала това нямаше значение. Радарът му виждаше в мрак, облаци и дим. Дигиталните сигнали щяха да бъдат шифровани и предадени по сателит до НУИК за обработка до свръхподробни образи.

След полета над Сахара хиперзвуковият шпионски самолет щеше да прелети над Средния изток — което правеше поне веднъж седмично — след това щеше да обърне и да се насочи към мястото на второто зареждане с гориво западно от Азорските острови и оттам да продължи към Невада.

Просто поредният работен ден, каза си пилотът и се опита да се намести удобно на меката седалка.

Когато Бил Тагарт се върна в кръга на хвърляната от газената лампа светлина, професорът обясняваше:

— Съвременният човек се появява в археологическия запис преди стотина хиляди години, обаче данните са объркани, трудно се разшифроват. По едно и също време са живели най-малко два различни вида хоминиди. Със сигурност ни е известно само, че съвременният човек е оцелял, а другите

видове са изчезнали.

Професор Солди махна с ръка към мрака.

— Преди сто хиляди години тоя район сигурно много е приличал на части от днешна Аризона, със залесени хълмове и планини, издигащи се над сухата пустиня. Хора са живели навсякъде, където е имало сигурен водоизточник — дори да не е много водата, но да е постоянна. Пустинята ту настъпвала, ту се отдръпвала в зависимост от валежите.

— Как виждате какво има под пясъка?

— Използваме радар. Картографираме терена, локализираме местата, където ни се струва вероятно да е имало повече вода. Ако дълбочината не е прекалено голяма, започваме да копаем.

— Досега имали ли сте късмет?

— О, да — отвърна Солди и извади голяма кремъчна пластина от джоба на панталона си. — Този нож може би е на петдесет хиляди години — каза той, като протегна ръка с артефакта на дланта си.

— Летящата чиния може да е на същата възраст — предположи Рип. — Или още по-древна.

— Изключително, нали? — въодушевено възкликна археологът. — Технологията на летящата чиния и технологията за изработката на този кремъчен нож. Били са отдалечени само на петдесетина километра и очевидно са различни. И все пак…

Небето на изток тъкмо започваше да изсветлява, когато Рип Кантрел се събуди. Беше прекалено възбуден, за да спи много. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за летящата чиния.

Той се изтърколи от походното легло, изтупа обувките си, за да се увери, че са празни, и ги нахлузи. Обу си късите панталони и една тениска, която бе носил само няколко дни, и се измъкна от палатката.

Въздухът му подейства ободряващо — беше хладен и свеж. Всъщност направо си беше студено. Върна се в палатката и затършува из дрехите си за блузон. И пуловер.

След като дълго и с наслада пи студена вода и изяде няколко кифлички, останали от вечерята, Рип се отправи пеш към летящата чиния. Дъч, Бил и професорът можеха по-късно

да отидат с джипа.

Докато крачеше, наблюдаваше как първите лъчи на зората пропъждат сенките. Тази лятна работа бе първото му истинско приключение в пустинята. Харесваше му.

От километър и половина разстояние видя летящата чиния, отразяваща розовата светлина на зората. Господи, изглеждаше… толкова… величествено! Тайнствено и величествено.

Днес щяха да си отговорят на някои въпроси. Да. Предчувстваше го.

Обиколи скалата, като оглеждаше летящата чиния от всички ъгли. Опря ръце отгоре й, опипа студената, гладка, чувствена повърхност. Когато откъсна дланите си, очертанията им останаха в праха.

Изправен на върха на скалата, оковала извънземния кораб, младежът се загледа в изгряващото над хоризонта слънце.

Защо там? Защо бяха кацнали там, на това място? Дали тогава е било пустиня?

Когато слънцето изгря напълно, Рип взе лопатата и започна да изрива пясъчниковия чакъл и изчисти с пръсти пясъка от разкритията колесник.

И за малко да го пропусне в ранния утринен сумрак. Там, в камъка!

Отпечатък от ръка!

Също като отпечатъците, които беше оставил в праха по повърхността на кораба… отпечатък в скалата.

Той издуха пясъка. Постави отгоре дясната си длан.

Отпечатъкът в камъка бе съвсем малко по-малък.

Младежът седна и се вторачи в него, опитвайки се да проумее.

Накрая го засипа с пясък и силно го утъпка.

Компресорът работеше и той дълбаеше скалата под летящата чиния с пневматичния чук, когато другите пристигнаха с джипа. Чу ги и спря, за да нагласи носната кърпичка, която бе завързал върху носа и устата си.

Рип Кантрел се ухили. Да. Днес щеше да е големият ден!

Към девет часа мъжете спряха за почивка и опънаха

палатката. Около час след като бяха възобновили работа стигнаха до единия ъгъл на люка от долната страна на кораба. Намираше се малко зад абсолютния му център, най-дебелата част на летящата чиния.

Капакът толкова плътно се сливаше с корпуса, че можеха изобщо да не го забележат. Както обикновено, Рип го видя пръв.

Трескаво продължиха работа, за да освободят останалата част от кораба от скалата.

Задъхан от напрежение и вълнение, професор Солди пропълзя отдолу и се отпусна по гръб, за да разгледа люка, който бе на малко повече от метър над главата му. Рип и Дъч се вмъкнаха от двете му страни. В средата на люка имаше вдлъбнатина с форма на палка за барабан. На пръв поглед каналът изглеждаше като гравиран. Широчината му бе не повече от милиметър.

Археологът избърса длани в ризата си и с пръсти почисти праха от очилата си.

— Вижте изработката — промълви той.

— Да го отворим ли? — попита Дъч.

— Ако смятате, че ще можем — отбеляза Солди.

— Разбира се, че ще можем — заяви Рип. Гласът му отразяваше оптимизма му. — Басирам се, че корабът е в същото състояние, в каквото са го оставили. По него няма нито люспа ръжда.

Ученият протегна ръка и погали люка с пръсти.

— Стоим на прага на нова епоха.

— Хайде — нетърпеливо настоя Рип.

— Спокойно, малкия — изсумтя Тагарт.

— Може би трябва да почакаме специалистите — измърмори Солди, навярно само за да подразни младежа, който почти трепереше от възбуда.

Дъч Хааген стоеше на колене до плаза на колесника.

— Не ми се ще да се срещам с човек, който твърди, че е специалист по летящи чинии — подметна той. — Давайте да свършваме преди да се появят момчетата на Кадафи и да ни изгонят. Освен това ще пукна от напрежение.

Солди протегна ръце над главата си и леко натисна вдлъбнатината. Нищо. Опита в единия край, после в другия.

— Все едно да се опитваш да отвориш банков сейф — през

зъби изсумтя той.

Известно време продължи да натиска, дърпа и човърка с пръсти. Нищо.

— Трябва да има някаква тънкост — отбеляза Дъч.

— Убеден съм — съгласи се доктор Солди.

— Дайте да опитам. — Рип избута с хълбок професора, който се вторачи в пламналото му лице и се отмести.

Младежът опря ръка във вдлъбнатината и я задържа там за миг. После натисна по-широкия край. Повърхността поддаде. Тесният край се отдели от корпуса.

— Какво ще кажете!

— Реагира на топлината на дланта ти.

— Как се сети?

— Ами логично е. Нали?

Рип внимателно хвана дръжката и натисна надолу, после настрани. Накрая се опита да я завърти. Задният край на люка хлътна навътре и той бавно се отвори с тихо съскане.

Когато съскането утихна, четиримата легнали на земята мъже впериха очи в зейналата дупка над тях.

— Божичко! — възкликна Дъч.

3.

Професор Солди запълзя към отворения люк и подуши излизащия навън въздух.

— Въздух е, но мирише малко странно… — измърмори той.

— Люкът е бил затворен доста дълго — по-скоро на себе си рече Дъч.

Археологът провря глава в отвора и вдиша през носа. После се отпусна обратно на песъчливата скала.

— Застоял въздух.

Рип изсумтя.

— Харесва ми вашият научен метод — засмя се той.

Солди дори не си направи труда да го погледне.

Отвореният люк ги мамеше.

— Рип, ти намери тоя кораб — рече Дъч. — Искаш ли да влезеш пръв?

Младежът не чака да го подканят повторно. Той се провря към люка и застана точно под него.

— Благодаря, че не предложи на мен — каза Бил Тагарт на Дъч.

Рип провря глава в дупката. Очите му постепенно се приспособиха към сумрака.

Коремът му сякаш беше пълен с пеперуди.

Надигна се още повече и очите му минаха над равнището на люка.

Единствената светлина проникваше през купола над седалката на пилота, която наистина бе разположена върху подиум, за да може пилотът да гледа навън.

Малко над два метра беше височината в центъра на кораба около подиума и намаляваше към периферията. Диаметър три, три и половина метра. Имаше шест седалки с увиснали до тях ремъци, но не и легла. Всички седалки бяха обърнати напред. Срещу крайните седалки от двете страни на подиума бяха разположени бели пултове с ключове и копчета, но не се виждаха никакви уреди.

След като разгледа цялата кабина и очите му напълно се приспособиха, Рип се изправи в цял ръст. Въздухът в кораба бе студен. Това беше неочаквано. Метален кораб, изложен на слънце… Явно бе добре изолиран.

Покатери се вътре. Забеляза ръкохватка и вдлъбнатина за крака, за да се качи по-лесно. Когато се изправи в кораба, пое дълбоко дъх. Дали усещаше слаб мирис на сол? Или на пот? Или само си въобразяваше?

Рип Кантрел внимателно се огледа, после седна на седалката на пилота. Куполът бе тъмен и осигуряваше изглед във всички посоки.

Разглеждаше копчетата, лостовете и ключовете на контролния пулт пред себе си, когато усети, че професор Солди и Дъч стоят от двете му страни.

— Можете ли да повярвате? — попита Рип. — *Погледнете* тук! Никога не съм виждал такова нещо.

— Това е совалка за транспортиране на хора и провизии от космически кораб в орбита до повърхността — заключи Дъч.

— Тук няма много място за провизии. Може да са го използвали за проучване. Или за извънредни ситуации. Може да е бил спасителна лодка.

— Интересно предположение.

— Какви са всички тия устройства?

На дясната облегалка на пилотската седалка имаше малка ръчка, която според Рип беше щурвал. Друг лост бе монтиран отляво, но излизаше под ъгъл от четиридесет и пет градуса от точка зад седалката. Рип леко го дръпна. Лостът се движеше само нагоре и надолу. Около двата лоста имаше по няколко копчета и ключа.

Там, където трябваше да са краката на пилота, имаше педали. Рулеви педали, помисли си Рип, после си спомни, че летящата чиния няма рул. Някои от дюзите за маневриране бяха разположени до отворите за отработените газове, спомни си той, и сочеха под ъгъл от четиридесет и пет градуса спрямо оста на летящата чиния. Тези педали несъмнено задействаха дюзите и симулираха рул.

— Изолацията спира горещината — отбеляза Рип, когато приключи с огледа на главните пултове. — Предполагам, че това нещо трябва да е добре изолирано, ако влиза и излиза от атмосферата.

— Това тук трябва да са компютърни екрани. — Дъч посочи черните плоскости пред всеки пулт. — Бил Гейтс сигурно би дал всичко, за да ги види, а? За да получи *всичките* пари.

— Чудно защо са оставили кораба тук — промърмори Бил Тагарт. Той стоеше зад Хааген и надничаше над рамото му.

Рип избра наслуки един от ключовете и го натисна. Не се случи нищо, разбира се.

— Няма електричество — рече Дъч.

— Има — възрази младежът. — Басирам се, че корпусът поглъща слънчева енергия. Просто не знаем как да включим електричеството.

— Не пипай нищо, малкия — помоли го застаналият зад него Бил. — Адски съм нервен.

— Тоя джойстик трябва някак си да управлява кораба — каза Рип и стисна ръчката, която стърчеше от дясната облегалка на пилотската седалка.

— Ей, та ние дори не знаем какво кара това нещо да работи — напомни му Тагарт. — Да не поемаме глупави рискове.

Дъч Хааген го подкрепи.

— Мисля, че…

Той млъкна, тъй като Рип се пресягаше към червеникав лост, щръкнал под ъгъл от шейсет градуса от пулта пред един от компютърните екрани. Младежът се опита да го завърти и след като не успя, го натисна напред. Лостът поддаде. В този момент екраните оживяха, по пултовете замигаха червени и жълти лампички и изпод кабината се разнесе глух тътен.

Рип се сепна и натисна лоста обратно. Светлините угаснаха, екраните помътняха, звукът утихна.

— Мили боже! — възкликна Бил, обърна се и бързо се измъкна през люка.

— Май работи с ядрена енергия — предположи Дъч, като разглеждаше тъмните екрани. — Оня звук най-вероятно е от реактора.

— Сигурно.

— Щом това нещо е било тук хилядолетия, професоре, как може да е останала ядрена енергия? Не би ли трябвало да се изтощи като акумулатор?

— След адски много време — да. Периодът на полуразпад на плутония е четвърт милион години. След петстотин хиляди години в реактора все още ще са останали двайсет и пет процента от енергията му.

Рип пак се пресегна към лоста. Ръката на Дъч се стрелна

напред.

— Не точно сега, синко. Бил имаше право. Знам, че нямаш търпение, обаче дай внимателно да го премислим.

— Този кораб може да е бил изоставен, защото вече не е бил годен за полети — предположи доктор Солди.

— Да — обади се от люка Бил. Виждаше се само главата му. — Ако продължиш да пипаш където ти скимне, накрая всички може да се озовем в рая по-рано, отколкото ни се иска, Рип.

— Трябва да разберем с какво се движи това нещо — възрази младежът.

— Хайде да поразгледаме още малко — постави ръка върху рамото му Дъч.

Рип стана от седалката и четиримата мъже продължиха огледа на кабината. Ниските плоскости между седалките бяха на панти. Зад тях имаше машини. Тръби, помпи — е… поне приличаха на помпи — тръби, по които течеше течност, изолирани кабели.

— Тая изолация трябва да е изгнила — промърмори Дъч и се пресегна към най-близкия кабел. Огъна го, после го изви, ала той остана невредим.

— Каква е тая материя?

— Някой го е направил така, че да издържи много време.

— Ето го реактора.

Беше малко по-голям от сто и петдесет литрова туба. Едва се забелязваше, скрит сред плетеница от кабели, маркучи и машинарии.

— Да, наистина.

— Не е ли ужасно малък? — попита Бил.

— А колко голям трябва да бъде?

— Не знам. Сигурно съм си мислил, че трябва да е горе-долу колкото кола или някъде там.

— Ако тоя реактор е спукан, сигурно вече сме облъчени със смъртоносна доза радиация — отбеляза Дъч.

— Не е спукан — уверено заяви Рип. — Корабът си е съвсем здрав.

— И въз основа на какво стигаш до това научно заключение?

— Не знам — сви рамене младежът. — Наречи го инстинкт, ако щеш.

— Наричам го пожелателно мислене — от люка отвърна Бил. Той стоеше навън, което устройваше всички. Другите трима заемаха цялото свободно от уреди пространство.

— Може би трябва да останеш като лабораторна мишка, докато ние чакаме навън — предложи Дъч.

— Проучването на този кораб е опасно — каза Солди. — Намираме се сред непозната техника, в кораб с неизвестни проблеми. Радиация, бактерии, вируси от космоса… Би трябвало да го проучат експерти в херметични скафандри.

Главата на Бил Тагарт изчезна от люка. Въпреки думите на археолога другите трима останаха вътре.

Намериха акумулаторите, кабелите, които ги свързваха с корпуса на кораба, снопове жици, които водеха от тях до разклонителите и оттам до поразително множество от странни кутии и устройства. Тримата ги проучиха едно по едно в опит да разгадаят предназначението им.

— Строителите на кораба са били много по-напред от нашата цивилизация — накрая заяви Дъч Хааген. — Прилича на космическа совалка, само че е по-съвършен.

Въпреки че все още следваше, Рип имаше най-актуални познания по модерна техника.

— Този кораб е по-просторен — заключи той, като си мислеше за посещението си в Кейп Канаверал предишното лято. — В известен смисъл устройството му е по-просто, по… — Потърси подходящите думи и след миг продължи: — … по-изчистено. По-съвършено.

Продължиха с огледа, докато накрая вътре стана толкова горещо и задушно, че решиха да излязат.

Рип ги задържа.

— Погледнете тук, професоре.

Младежът стоеше на четири крака и зяпаше нещо, вклинено между машините. В лявата си ръка държеше фенерче и насочваше лъча му напред.

Солди пълзешком се приближи към него.

— Тази купчина е от материал, който се е разпаднал.

— Така изглежда.

Професорът намести очилата си и едва не завря нос в купчината, която приличаше на много стара книга с почти изгнила обложка.

— Хартия? Листове?

— Някакви листове, басирам се. Дайте ми камерата и една чанта.

— Какво е това според вас?

— Боже мой, Рип! Нямам представа.

Когато Рип изпълзя навън, Дъч седеше, облегнал гръб на подиума, обгърнал коленете си с ръце.

— Какво мислиш?

— Имам чувството, че съм в музей. Този кораб е адски древен.

— Те отдавна са мъртви.

— Наистина много отдавна. Прекалено отдавна, за да го проумеем.

— Все пак не разбирам как така всичко работи — замисли се Рип. — Има електричество, реактор, но какво задвижва кораба?

Дъч бавно прокара пръсти по пода. Без да бърза, той заопипва всичко наоколо.

— Не сме сами във вселената — след известно време рече геодезистът.

— Тръпки ме побиват — потрепери Рип. — Това не би трябвало да е истина. Не може да е истина. Обаче е истина.

— Какво ли ще е да излетим с тоя кораб в космоса? — попита Рип. Всички други бяха приключили с обеда, но той все още се хранеше. Седяха под сянката на опънатото платнище.

Дъч само поклати глава и продължи да наблюдава тъпчещия се младеж. Може би наистина има глисти, помисли си той.

— Ограничителният фактор ще бъде топлината при обратното влизане в атмосферата — замислено рече Рип, докато дъвчеше. — Басирам се, че материалът, от който е направен корабът, е почти непроницаем за топлина.

— Дали пък — промърмори доктор Солди.

— Няма шкаф за храна, нито тоалетна — отбеляза Дъч. — Корабът трябва да е бил совалка за пренасяне на хора и провизии от кораб в орбита до повърхността.

— Защо е тук? — с пълна уста попита Рип. — Искам да кажа, защо тъкмо тук, а не някъде другаде?

— Въпроси, въпроси, въпроси… засега разполагаме само с

въпроси, но не и с отговори — отвърна археологът, но това явно не го разстройваше. Сложните проблеми винаги го бяха привличали.

— Дъч, следобед трябва да разгледаш кораба по-внимателно. Искам да занеса оная купчина, която намери Рип, на археологическите разкопки и да я анализирам в лабораторията.

Разчистиха набързо и Солди потегли с джипа.

Изправен пред летящата чиния, Дъч се обърна към Рип.

— Трябва да започнем от реактора. Това е сърцето на кораба.

— Добре.

— Искаш ли да ни помогнеш, Бил?

— Не, благодаря. — Бил Тагарт седеше на сянка и пушеше пура. — Вие сте луди да се навирате вътре. Нямате представа какво може да има там.

— Луди сме, да.

— Солди не дрънкаше празни приказки.

— Не си длъжен да ни помагаш.

— Знам. И нямам такова намерение.

— По-спокойно, Бил.

— Държиш се като глупак, Дъч. Тая проклетия е запечатана тук още преди Христос. Вдишваш вируси, дето от памтивека не са имали приемник. Тия бацили може да са от друга планета, от друга слънчева система. Само бог знае какво ще прихванеш.

Рип се хвана за гърлото, олюля се и засумтя, сякаш се задушаваше. Очите му се изцъклиха.

— Престани, Кантрел — изръмжа Бил. — Малоумник такъв!

Младежът презрително махна с ръка към него.

— Хайде, Дъч — рече той. — Да вървим да разгледаме реактора. — После се покатери в кораба, без повече да погледне Тагарт, който не беше помръднал от мястото си.

— Ей, Дъч, погледни насам. Тая тръба е маркирана.

Рип бе насочил лъча на фенерчето си към една от тръбите. Хааген разгледа знаците.

— Приличат на драскотини.

— Може би, обаче са знаци. Маркирали са тръбата.

— Никога не съм виждал такива.

— Естествено. Но знаците доказват, че това нещо е направено от хора, нали?

Дъч освети надписа под ъгъл.

— Като че ли са нанесени с боя или нещо подобно. Може да са гравирани. — Символът отляво бе малък и изящен. Вдясно над него имаше малък знак, като обърнат конус без дъно. Следваше друг символ, различен от първия, ала изравнен с него.

— Никога не съм виждал такова нещо.

— Сигурно е надпис за предназначението на тръбата — предположи Рип.

— Вярно, малкия. Добра идея. Обаче не мога да го прочета. А ти?

— Хмм, да… „Бил Тагарт е мижитурка.“ Поне това е преводът. — Младежът сви рамене. — Според мен са учили тая материя в шести клас, обаче точно тази седмица аз бях болен от грип.

— Това не може да е единственият надпис. Поогледай се наоколо.

На Рип му трябваха само петнайсет секунди, за да намери друг надпис, този път върху хидравлична тръба. Символите се различаваха от предишните.

През следващия половин час откриха почти всички обозначени тръби и много от символите изглеждаха еднакви.

— Ако можехме да разчетем тия знаци, щяхме да разберем всичко — възкликна Рип.

Дъч не отговори. Той продължаваше да търси надписи, да разглежда сглобки, да проучва всичко, на което се натъкнеше.

— Това тук пред мен прилича на генератор — след малко се обади той. — Виждаш ли тия електрически жици, дето излизат от него? Водят дотук, свързват се с тия кабели.

Двамата продължиха да разглеждат.

— Е, струва ми се, че генераторът произвежда електричество, което протича по кръглите кабели до долната част на кораба — накрая заключи Дъч. Кабелите бяха шест и образуваха шест концентрични кръга по дъното на летящата чиния. — Още енергия влиза в ония големи разклонители ей там. Басирам се, че са прекъсвачи или някакви предпазители.

От разклонителите токът се отвежда по целия кораб.

— Може да са антигравитационни пръстени — предположи Рип. — Може големите кръгли кабели да противодействат на гравитационната сила на планетата.

— Възможно е, малкия. Възможно е. — Дъч продължи огледа си.

През оставащия до мръкване час Рип доразчисти пясъчника от портовете за маневриране. Използваше малка отвертка като длето и удряше по ръкохватката ѝ с чук. От време на време духаше в отвора, за да разчисти камъчетата. Работата вървеше доста бързо.

Харесваше му да докосва кораба, да прокарва пръсти по повърхността му. Летящата чиния го омагьосваше. Слънцето се спускаше все по-ниско на хоризонта. Той седна и се загледа в машината като хипнотизиран. Кой я бе докарал там? Какви са били тези същества?

— Трябваше да кажа на нашия геолог — съобщи професор Солди, когато вечерта се върна от разкопките. Археологът си наля чаша кафе от кафеварката на газовата печка. — Той проучи пясъчниковия образец под електронен микроскоп.

— И до какво заключение стигна? — попита Рип, когато Солди замълча, за да отпие глътка кафе.

— Трябваше му известно време, за да анализира полените.

— Аха.

— Сто и четирийсет хиляди години, плюс-минус десет.

Дъч Хааген подсвирна. Ученият отново отпи от кафето си.

Рип Кантрел обгърна коленете си с ръце и се вторачи в огъня.

Тази нощ екипът лагеруваше пред скалата на по-малко от сто метра от летящата чиния. Преместването на лагера не беше сложно — работа, която обикновено вършеха през ден. Самият лагер се състоеше от две палатки — едната за спане, другата за готвене — и сенник над двете водоноски, всяка със седемстотин и петдесет литров резервоар, монтиран върху колела. Рип често спеше на открито в спален чувал.

— Трябва да съобщим на някого за летящата чиния — след малко се обади Дъч.

— Например на шефа в Хюстън — изсумтя Бил Тагарт. — Оня нещастник си мисли, че си вършим работата.

— Какво ще кажете, професоре?

— Геологът е клюкар. Асистентът ми се интересува къде се губя. Може би трябваше да му отделя повече време и да го оставя да ми разкаже докъде са стигнали. — Той сви рамене и пресуши чашата си. — Помолих ги да запазят всичко в тайна още два дни. Може да ме послушат, а може би няма.

— Значи им казахте за летящата чиния?

— Налагаше се.

— Басирам се, че в момента надуват тръбата — мрачно измърмори Рип.

— Хмм…

— Ами оная купчина, която намерихме в машинния отсек? — попита младежът.

— Когато тръгвах, нашият лаборант още я анализираше. Не е хартия. — Солди си наля нова чаша кафе. — Провеждаше някакви химически тестове, но ми се струва, че ще трябва да я пратим в Щатите, за да я анализират както трябва.

В един часа през нощта Рип внезапно се събуди. Дремеше и мислено разглеждаше летящата чиния отвътре сантиметър по сантиметър, когато отговорът го осени. Той седна, както си бе в спалния чувал.

Всички други спяха. Лагерните лампи бяха угасени, от абсолютно черното небе го гледаха милиони звезди. На тяхната светлина се различаваха очертанията на платнището, което покриваше кораба.

Рип потрепери в ледения въздух, заопипва за обувките си, намери ги и ги нахлузи. Навлече пуловер и затърси фенерчето си.

Температурата в летящата чиния беше същата. Изолацията действаше еднакво срещу зной и студ.

Рип се вмъкна в машинния отсек и насочи лъча на фенерчето си към първия надпис, на който се бяха натъкнали.

Е, може би. Навярно. Ако този повдигнат знак между двата символа означаваше цифрата две, надписът можеше да се прочете като H_2O. Вода.

В такъв случай трябваше да има устройство, което да

разделя водорода и кислорода. После смесваш газообразен водород и кислород, изгаряш сместа в ракетните двигатели и използваш част от кислорода за атмосферата в кабината.

Рип проследи тръбата. Добре, това нещо можеше да е резервоар. За вода. Тръбата минаваше… Това нещо със стягащите обръчи трябваше да е сепаратор.

От него излизаха тръби, да, обозначени с един от двата символа от водната тръба. Този трябваше да е за водорода, а този — за кислорода.

Доволен от откритието си, Рип седна на пода, зазяпан в машинарията. Всичко беше разположено толкова нагъсто, че трудно можеше да се види как функционира системата, ала той бе успял да я разгадае. Поне така се надяваше. Е, изглеждаше логично… горе-долу.

Входният воден клапан трябваше да е извън кораба. Как не го бе забелязал?

Сигурно заради работата с пневматичния чук. Не бе имал време да разгледа повърхността на кораба сантиметър по сантиметър, както и процепите около дюзите. Там някъде трябваше да има водна помпа и той не я беше видял.

Излезе навън и започна да оглежда на светлината на фенерчето си.

Вода!

Божичко! Водата е навсякъде. Освен тук в пустинята, естествено. Може да им е свършило горивото над пустинята…

Но тогава може да не е било пустиня. Може да са тръгнали на разузнаване и нещо да им се е случило. Нещо да ги е изяло или да са се разболели… Или да са ги нападнали хора.

Открі го. Открі тънка като косъм цепнатина и започна да бърника вътре с острието на джобното си ножче. Накрая се отвори. Капак. Да.

Под капака имаше капачка, почти като на автомобилен резервоар. Оттук вероятно са наливали водата.

Тъкмо бе затворил капака, когато го освети лъч на фенерче. Той се обърна към източника и чу мъжки глас.

— Здрасти, приятел. Не те очаквах. — Думите бяха на английски, гласът определено принадлежеше на американец.

Лъчът се плъзна по повърхността на кораба. Дали бе затворил капака преди фенерчето да го освети? Накрая реши,

че го е затворил.

Гласът отразяваше удивлението на притежателя си.

— За бога! Та това наистина е летяща чиния!

— Или отличен макет. — И този говор беше американски. На жена.

4.

— Кои сте вие? — попита Рип и насочи лъча на собственото си фенерче към гласовете.

Видя тъмнозелена униформа и сиво-зелен пилотски костюм.

— Ние сме от Военновъздушните сили на Съединените щати. А ти кой си? — Мъжки глас с тексаски акцент.

— Казвам се Рип Кантрел.

— Ти ли пилотираш това нещо?

— Да бе, как не. Току-що го паркирах под навеса, защото трябваше да го ремонтираме. Не исках дъждът да го навали.

— Къде работиш, умнико?

— В „Уелстар Петролиум“. Правим сеизмично проучване.

— Аха. — Стояха точно над него до ръба на скалата и надничаха под платнището. Мъжът беше трийсетинагодишен, а жената… е, на светлината на фенерчето трудно можеше да се определи. Двайсет и пет. Към трийсетте. Хубавица, със стегната на опашка коса, пилотски костюм и прилепнало по тялото яке.

— Имате ли си имена? — попита Рип.

— Аз съм майор Стиборек, а това е капитан Пайн. — Тексасецът посочи жената.

— Вече не — поправи го тя. — Сега съм си само Чарли Пайн. Преди две седмици се уволних от Военновъздушните сили.

— Тогава защо се мотаеш с пилотите?

— Сега съм цивилна служителка. На същата работа.

— По-късно ще се опознавате — изсумтя майорът.

— По-спокойно, приятел — рече му Рип. — Не бъди толкова докачлив.

— Не очаквахме да заварим американци тук — отбеляза Чарли.

— А кого очаквахте да заварите?

Тя не отговори. Майорът просто продължаваше да плъзга лъча на фенерчето си по летящата чиния.

— Невероятно — прошепна той на жената толкова тихо, че Рип едва го чу.

Младежът се прокашля.

— Е, камилата ви ли се повреди тук, или просто обикаляте тоя пустинен имот? — колкото може по-нехайно

попита той.

— Нещо такова.

— Или душите наоколо?

Майорът мълчаливо разглеждаше кораба.

— Вие ли открихте това нещо? — след малко попита той.

Рип изключи фенерчето и го прибра в джоба.

— Знаеш ли какво, тексасецо, това не е работа на Чичо Сам — заяви той. — Защо просто не изчезнете в дивата черна далечина?

— Съжалявам — отвърна жената. В гласа ѝ наистина прозвуча съжаление. — Обаче сме тук по служба.

— Глупости! — възрази Рип и усети, че почервенява. Не можеше да понася да се държат пренебрежително с него. — Намираме се насред Сахара. В пустиня. Връщайте се при камилите си и да ви няма.

— В лагера има шестима от нашите, малкия — рязко отсече майорът. — Имаш две възможности. Можеш доброволно да отидеш при приятелите си или аз ще те замъкна там за яката.

Рип направи две крачки към скалата. Глезените на пилота бяха в обсега му. Той ги сграбчи и ги дръпна. Майорът тежко се строполи по задник и изпъшка.

— Ако се мислиш за истински мъж, приятел, ела да си премерим силите.

— *Рип!* — Викът на Дъч Хааген разцепи нощта. — Ела тук. Имаме си компания.

— Божичко, Чарли! — възкликна майорът. — Струва ми се, че лявата ми бедрена кост май е счупена.

— Господин Кантрел — ядосано рече жената, — ще бъдете ли така любезен да ми помогнете да пренесем майора с голямата уста в лагера?

— Един момент — рече Рип и се вмъкна под летящата чиния, за да затвори люка.

— Значи се казваш Чарли, а? — каза той, когато се върна при пъшкащия майор и жената.

— Шарлот. Чарли.

— Какви сте вие? — докато изправяха майора, попита младежът. Той прехвърли лявата му ръка през рамото си, а Пайн — дясната.

— Аз съм пилот изпитател — отвърна тя. — Майорът е

авиокосмически инженер. Общият ни шеф полковник Уест, с когото скоро ще се запознаете, ръководи проекта на Военновъздушните сили за проучване на явлението НЛО.

— НЛО значи! Леле! Някой да ви е викал тук?

— Много смешно. Най-важната ни задача е да не допускаме обществеността да изпада в паника при необясними явления.

— Да не дрънкаме много, Чарли — измърмори майор Стиборек.

— Какво ще кажеш пак да те пусна, тексасецо?

— Моля, бъдете любезен, господин Кантрел — рече Чарли Пайн. — И без това имахме тежък ден. Излетяхме преди трийсет и шест часа от Невада.

— Чарли!

— Млъкни, Майк.

— Вие двамата да не сте женени или нещо такова? — попита Рип.

— Нещо такова. Грешка, която допуснах в момент на слабост.

— Наистина ли го харесваш, или просто имаш нужда от секс?

Майор Стиборек изруга, а Чарли се засмя. Рип си помисли, че смехът й му харесва.

— Значи сте долетели от Кайро, така ли?

— От Асуан. И после пътувахме над трийсет километра през пустинята.

Полковник Уест говореше, когато Рип и Чарли оставиха майора до една от лампите, осветяващи околността. Полковникът и петима офицери стояха пред Бил, Дъч и професор Солди. Военните носеха маскировъчни униформи с петна от пот. Оръжията им бяха преметнати на ремък през рамо. Рип за пръв път забеляза, че майор Стиборек и Чарли Пайн носят пистолети в кобури, както и полковник Уест. Колите, с които бяха дошли, не се виждаха.

Уест казваше:

— … са тук по пряка заповед на националното командване. Под това имам предвид президента на Съединените щати. Надявам се, че ще окажете пълно

съдействие на правителството, господа.

— Разбира се, господин полковник — отвърна Дъч Хааген и любопитно погледна майора, който разтриваше хълбока си и свирепо хапеше долната си устна.

— Претърпя злополука — поясни Рип. — Падна.

Уест мислеше за други неща.

— Искам да видя тая летяща чиния. Ще ме заведете ли, господин Хааген?

— Преди да отидем където и да било, господин полковник, може би трябва да се разберем — намеси се професор Солди. — Според законите на Съединените щати това е археологически обект. Военновъздушните сили нямат никаква юрисдикция над археологически обект. Като професионален археолог по законите на Съединените щати аз имам юрисдикция над обекта. Аз командвам тук.

— Не ми навирайте закона в носа, професоре. Не се намираме в Съединените щати и аз изпълнявам заповед.

— Вашата заповед не ме интересува, господин полковник. Познавам американското и международното право. Като археолог нося морално и законно задължение да пазя този паметник. Гарантирам ви, че ако по какъвто и да било начин го повредите, ще ви изправя пред федералния съд.

Полковникът навъсено го измери с поглед.

Професорът устоя на погледа му. Рип бе смятал археолога за нещо като старо изкопаемо, но сега си промени мнението.

— Сержант, претърсете тези хора и вещите им за сателитни телефони — с каменен глас нареди полковник Уест. — Конфискувайте всички комуникационни устройства, които откриете.

— Слушам.

— Тук командвам аз, професоре — изръмжа Уест. — Възнамерявам да проуча онова нещо. Какво ще се случи после, зависи от резултатите от огледа.

— Това заплаха ли е?

— Разбирайте го както желаете.

Преди да отговори, Солди смукна от лулата си.

— Никой не стои над закона, господин полковник. Началниците ви ще се закълнат, че никога не са ви нареждали да вършите нещо незаконно, и ще ви изпекат на бавен огън, за да си спасят кожата. Ако бях на ваше място, щях да имам

предвид този факт.

Военният явно реши да остави последната дума на професора.

Сержантът обискира цивилните, докато неколцина други претърсиха багажа в палатките. Професор Солди седна на едно от сгъваемите столчета. Дъч се настани до него, а Рип се просна на пясъка до Бил Тагарт.

— Ако желаете, можете да дойдете с мен, професоре — рязко предложи полковникът.

— Предупреждавам ви — повиши глас Солди. — Предупреждавам всички ви. Този артефакт е под закрилата на американското и международното право.

— Ще внимаваме — изсумтя Уест. Той вдигна една от лагерните лампи и се отдалечи след Дъч. Капитан Пайн го последва.

Майор Стиборек бавно се изправи на крака, като разтриваше задника си.

— Длъжник съм ти, малкия — каза той на Рип и закуцука след другите.

Сержантът заповяда на трима души да пазят цивилните, изчезна в мрака и след няколко минути се върна с бронирана машина, която паркира с насочени към летящата чиния фарове.

— Може би вчера трябваше да се обадим във вашия университет — каза на професора Дъч.

— Може би. — Археологът се засуети над лулата си. — По дяволите! — промълви тихо, когато я разпали.

Военните монтираха лампи. Скоро летящата чиния беше осветена като музеен експонат.

— Как са научили за кораба? — зачуди се гласно Солди. — Ти как мислиш, Рип?

— От сателитите, най-вероятно — каза Хааген. — Или някой от вашия лагер се е обадил някъде. Има ли значение?

— Сигурно не.

— Защо оня военен каза, че ти бил длъжник? — попита младежа Бил.

— Много се раздрънка и го приземих по задник.

Един от сержантите седна на пет метра от тях.

— Какво става тук, по дяволите? — попита го Рип. — Да не сме пленници?

— Млъквай, малкия.

Рип влезе в палатката и извади спалния си чувал. Хааген го последва вътре.

— Офицерите скоро ще се върнат — каза младежът. — Освен ако не открият как да отворят люка.

— Ти ли го затвори?

— Да.

— Ако не им отворим люка, може да повредят летящата чиния.

— Майтапиш се!

— Предполагам, че така или иначе ще влязат. Подразделение от Военновъздушните сили на Съединените щати тук, в Сахара? По заповед на президента?

— Добре де, добре. Но аз открих летящата чиния. Моя си е.

— Не ме убеждавай, Рип. Аз не съм адвокат, обаче ми се струва, че нямаш никакви права. Едва ли някой знае точно в коя страна се намираме.

— Наясно съм с това — разпалено отвърна Кантрел. — Баща ми ми остави четвърт милион долара и една трета от ферма в Минесота. Имам чичо в Демойн, който е печен адвокат и специалността му е да ръфа хората по задника. Ще ти трябва ваксина срещу бяс, ако чичо Оли се приближи до теб. С парите на баща ми и устата на чичо ми мога здравата да озоря Военновъздушните сили.

— Ей, вие! — разнесе се викът на майора.

— Да — обади се отвън Бил Тагарт.

— Знаете ли как се отваря люкът на летящата чиния?

— Това си е ваша работа, приятел. Аз нищичко не знам.

Хааген посочи с палец.

— Върви да им отвориш люка, Рип. Остани при тях и виж дали ще успееш да научиш нещо.

Младежът го послуша. Майорът стоеше край лагерната печка.

— Аз мога да отворя люка, дрънкало.

— Идвай, малкия.

Усещаше погледа на Чарли в гърба си, докато се вмъкна под кораба и постави длан върху люка. Подържа я притисната към вдлъбнатината петнайсетина секунди, после леко натисна в единия край. Той поддаде. Рип хвана дръжката и я завъртя.

Люкът се отвори също като предишния път.

Офицерите се бяха вцепенили от удивление. Без да каже нито дума, Рип се качи в кораба и седна на пилотската седалка. И продължаваше да седи там, когато полковник Уест подаде глава през люка. Светлината на прожекторите проникваше през тъмния купол и трябваше да минат няколко секунди, докато очите му се приспособят към сумрака.

Военният стоеше в отворения люк, мигаше и зяпаше. Огледа се наоколо, после бавно се качи вътре. След него влязоха майор Стиборек и Чарли Пайн.

— О! — промълви тя, когато се озова вътре и спря до отворения люк. — Господи!

— Готина е, нали? — тихо рече Рип, като наблюдаваше изражението на лицето й.

— Истинска… летяща… чиния!

— Вече не се произвеждат такива — въздъхна младежът и отново плъзна поглед по контролния пулт. Погали с длани уредите и леко ги опипа с пръсти.

— Невероятно! — повтори Чарли и се приближи до него.

— Моя е, нали се сещаш — тихо заяви той.

Жената не отговори, просто продължаваше да се оглежда.

Зад нея полковникът и майорът бяха започнали да проучват кораба. Надникнаха в машинния отсек с фенерчета, после провряха глави вътре. Не обръщаха никакво внимание на Рип и Пайн.

— И ще си я задържа — прибави той.

Седеше на пилотската седалка и слушаше възклицанията и сепнатите забележки. Трима едва се събраха в машинния отсек. Скоро откриха ядрения реактор и започнаха да обсъждат какво гориво може да използва кораба. Полковник Уест надзърна отвътре, гневно стрелна с поглед Рип и недвусмислено му нареди да излезе.

Младежът неохотно се изправи от седалката и напусна летящата чиния. Полковникът го последва и заповяда на един от сержантите да донесе видеокамера и детектор за радиация.

Рип бавно закрачи към лагера. По средата на пътя спря и седна на земята.

Тъмният силует на летящата чиния се очертаваше на фона на прожекторите. Дали бе постъпил правилно, като я беше отворил?

След малко го обзе умора. Бе преживял тежък ден.

Той с усилие се изправи на крака и се запъти направо към палатката, в която спяха с Дъч и Бил. Те седяха заедно с професора навън при лампите.

Докато се вмъкваше в спалния си чувал, Рип чу археолога да пита:

— Между другото, какво е това хлапе?

— Беше един от двестате кандидати за тая работа — отвърна Дъч. — Шефът ми го избра. Може да завърши следването си за един семестър, но мисля, че ще се разтакава поне още един.

— През повечето време ми се струва, че е точно такъв, какъвто изглежда — младеж по дънки и мръсна тениска — замислено рече Солди. — Обаче има моменти, когато е направо гениален.

— Рип полага страхотни усилия да изглежда нормален — съгласи се Дъч. — Но е невероятно интелигентен. Струва ми се, че не познавам по-умен човек от него.

Рип Кантрел насмешливо изсумтя. После пъхна глава под възглавницата и моментално потъна в сън.

Събуди го рев на хеликоптери. Слънцето вече грееше високо в медното небе, когато той подаде глава през отвора на палатката, примижа и се заозърта наоколо да ги види. Две големи машини.

Описаха кръг около района и увиснаха на разстояние от летящата чиния.

Рип се намъкна в дънките и си обу обувките.

Дъч и Бил приготвяха закуската на газовата печка, а археологът пушеше лула и пиеше кафе.

— Като че ли си имаме още компания, а? — отбеляза Рип.

— Доста неочаквана, поне така ми се струва — рече Бил и кимна с глава към сержантите от Военновъздушните сили, които наблюдаваха вертолетите с автомати в ръце.

Рип припряно напълни чинията си с пържени картофи и яйца и като поглеждаше към хеликоптерите, започна да се храни колкото може по-бързо.

— По дяволите, малкия, направо ми призлява, когато те гледам как плюскаш — сбърчи лице Бил Тагарт.

— Имам лошо предчувствие, Бил. Известно време може да

не сложим нищо друго в уста.

— Ти от двайсет години се тъпчеш като за последно — възрази Тагарт и му обърна гръб, за да не го гледа.

Докато Рип довърши закуската си, хеликоптерите кацнаха на стотина метра от лагера. От всеки от тях се изсипаха около дузина въоръжени мъже. Оръжията им ясно се виждаха отдалеч.

— В какво се забъркахме, Дъч? — прошепна Бил Тагарт.

Новодошлите се разгърнаха в нестройна редица и започнаха да се приближават с насочени напред автомати. Спряха на петдесетина метра от лагера и залегнаха.

Сержантът напрегнато нареди на хората си да последват примера им.

Когато над главите им засвириха първите куршуми, Дъч, Бил и Рип също се хвърлиха да се скрият.

— Вие в лагера! Хвърлете оръжията и излезте с вдигнати ръце. Ако изпълните заповедта ми, никой няма да пострада.

— Какво става, по дяволите? — попита младежът. — Британски акцент ли долавям?

— По-скоро австралийски.

Над главите им изсвистя нов автоматичен откос.

Американците шепнешком обсъждаха положението със сержанта, когато майорът припълзя до тях. Двамата със сержанта известно време разговаряха, а войниците ги слушаха. Майорът сигурно се бе измъкнал от летящата чиния, докато вертолетите кръжаха във въздуха.

Той се изправи и извика:

— Ние сме подразделение от Военновъздушните сили на Съединените щати. Кои сте вие?

— Не ми пука, даже да си най-големият син на папата, приятел — разнесе се отговорът. — Хвърлете тъпото си оръжие и се изправете с вдигнати ръце, иначе ще стреляме на месо. Предстои поредният горещ ден в тоя пясъчник и не съм в настроение за ебавки. Имате точно пет секунди.

— Правете каквото казва той — нареди на хората си майорът.

Те неохотно хвърлиха автоматите си и се изправиха с вдигнати ръце.

— Започвам да мисля, че трябваше да оставим летящата чиния в скалата — без да се обръща конкретно към никого,

прошепна Дъч.

Професор Солди се надигна, седна и заизтупва пясъка от ризата си. Той смукна от лулата си, установи, че е угаснала, и се зае отново да я запали.

Командирът на групата, която обкръжи лагера, беше висок, мършав и риж. Той извади пистолета от кобура на майор Стиборек и го прибра в джоба си, докато неколцина от хората му събираха автоматите и претърсваха американците.

Новодошлият постави ръце на хълбоците си и се втренчи в летящата чиния.

— Проклет да съм, но ако не я бях видял със собствените си очи, нямаше да повярвам. Това ще бие всички рекорди! Истинска летяща чиния!

— Тази летяща чиния е собственост на правителството на Съединените щати — с безизразно лице заяви майор Стиборек.

— По дяволите, майоре, не знам точно къде се намираме, но съм абсолютно сигурен, че не сме в Щатите.

— Това нещо е американска собственост — настоя Стиборек.

Рип Кантрел смаяно поклати глава. Ако не знаеше истината, може би щеше да се изкуши да повярва на майора.

— Е, знаете ли какво — явно развеселен, рече новодошлият. — Няма да споря по формални въпроси. Такива подробности са за началството. Дойдохме да видим това нещо и тъкмо това ще направим. Сега седнете, млъкнете, внимавайте в картинката и ще се разбираме чудесно. — Той се озърна към другите американци. — Това се отнася за всички ви.

Рижия се обърна към двамата мъже зад него. Те носеха бели ризи с къси ръкави, тъмни очила и джобни протектори. В ръцете си държаха камери и лаптопи. Откакто Рип ги забеляза, не бяха откъснали поглед от летящата чиния.

— Ето я — каза Рижия. — Действайте.

Двамата забързаха към кораба и се разминаха с Чарли Пайн и полковник Уест, които двама от новодошлите водеха към лагера. Явно им бяха взели оръжието — кобурите им бяха разкопчани.

— Професор Солди? — Рижия погледна археолога, който седеше на пясъка с лула в устата.

— Аз съм.

— Приятно ми е да се запознаем, господине. Казвам се Шарки. — Той протегна ръка и помогна на учения да се изправи. — Бихте ли дошъл с мен, за да ми обясните какво сте научили за тази летяща чиния?

— Откъде знаете името ми?

— Направихме някои проучвания преди да пристигнем, професоре. Никога не е излишно да познаваш терена и съседите си.

— Летящата чиния е ценен археологически артефакт. Тя принадлежи на цялото човечество.

— Така е, господин професор. Абсолютно прав сте. Моят началник само иска да я проучи, да узнае колкото може повече за технологията. Времето явно е от значение. Колкото повече ни разкажете, толкова по-скоро ще си тръгнем. После ще можете да продължите проучванията си.

— Не му вярвайте — обади се полковник Уест.

Солди го погледна с неприкрита враждебност.

— Какво точно ви интересува, господин Шарки?

— Всичко, което можете да ми разкажете, господине. Повярвайте, нямаме желание да повредим артефакта, да го заключим някъде или да ви лишим от възможност да го проучите за благото на науката. Не бихме могли да го изнесем оттук, даже да искахме. Единственото ни намерение е да установим дали има някаква технология, от която можем да извлечем пряка търговска полза.

— Кой е този ваш началник?

— Не е дискретно да го назовавам точно тук. Достатъчно е да кажа, че е любопитен индустриалец. Ако приложи незаконно технологията, за която научим тук, съдът, естествено, ще му попречи.

Солди изтупа лулата си и отново я напълни. Той я запали и няколко пъти смукна, докато наблюдаваше въоръжените цивилни, охраняващи офицерите и сержантите от Военновъздушните сили. Озърна се към Рип и Дъч, после пак насочи поглед към летящата чиния.

— Защо не? — въздъхна той. — И без това след няколко дни всичко ще се разчуе.

— Извинявам се за рязкото си отношение, когато пристигнахме, професоре — сериозно заяви полковник Уест. —

Все пак, сега не е време за лични обиди. Този въпрос засяга националната сигурност на родината ни.

— Нищо подобно, господин полковник — възрази Солди. — Както вече ви обясних, летящата чиния е археологическо съкровище, което принадлежи на цялото човечество. Тя е изключително древна, най-малко на сто и трийсет хиляди години. Всичко, което научим за нея, ще бъде публикувано колкото може по-скоро. Всеки човек на света има право да се възползва от технологиите на тоя кораб.

— Не съзнавате какво говорите — настоя полковникът. — Цивилизацията не е готова за такива знания.

— Така казал и папата на Галилей преди три века и половина — изсумтя археологът. — Глупости!

— Струва ми се, че губите този философски спор, полковник — весело рече Шарки. — Елате, господин професор.

Австралиецът го прегърна през рамо и го поведе към летящата чиния.

Започваше да става горещо. Странно, но когато работеше, измерваше, разбиваше скалата с пневматичния чук или местеше лагера, Рип не забелязваше зноя. Сега седеше на сянка със скръстени ръце и пустинната жега го потискаше. Тя го обгръщаше, караше го да се задъхва и да се облива в пот.

Същото се отнасяше за всички останали, които седяха под зоркия поглед на техните австралийски приятели. Тия персони като че ли от доста време не бяха виждали баня и чисти дрехи, но оръжията им изглеждаха отлично поддържани. Руски автомати, британско снаряжение, автоматични пистолети… явно бяха готови да водят малка война. За щастие не насочваха оръжията си към никого. Автоматите висяха на раменете им или бяха отпуснати в скутовете им, пистолетите бяха прибрани в кобурите.

И все пак бяха нащрек. Изглежда нямаха нищо против американците да се мотаят наоколо, но когато се събираха по двама, получаваха лаконични предупреждения.

— Мислиш ли, че професорът ще издаде на Шарки всички тайни? — обърна се Рип към Хааген.

— Та той не знае нищо!

— Не биваше да се държи толкова приятелски с оня човек.

— Австралиецът щеше да проучи летящата чиния със или без професора. Така поне докато Солди е там, няма да разбият нищо.

— Ти си неизлечим оптимист — обади се Бил Тагарт.

— Стига си мърморил — отвърна Дъч. — Не съм в настроение. Пък и…

Рип ги остави да се дърлят и се приближи до Чарли Пайн.

— Горещ ден, а?

Тя го погледна и не отговори.

— Какво мислиш за летящата чиния? — след малко попита Рип.

— Не знам какво да мисля. Седя тук и се опитвам да реша.

— Адски е стара.

— Да — измърмори Чарли.

— Забеляза ли нещо странно? — тихо попита той.

— Какво имаш предвид?

— Ами чудехме се защо се е озовала в оная скала. Може да е имало някаква повреда. Как мислиш?

— Възможно е. Снощи имахме време само за съвсем повърхностен оглед.

— Любопитен съм какво сте открили вие като специалисти. Как работи това нещо?

— Мога само да гадая.

— Колесниците са без колела. Корабът трябва да излита вертикално.

Чарли Пайн се замисли.

— Ще ми се някой ден да летя с него.

— Можете ли да определите за какво са всички ония лостове и копчета?

— Това ще е по-лесното — отвърна тя. — Странно, като се замислиш, съвсем различни култури стигат до еднакви отговори на инженерни проблеми. Пултовете за управление трябва да дават възможност на пилота да управлява кораба. Как функционират системите, как се задействат, какво контролират пултовете — ще ни трябват седмици и месеци, за да отговорим на тези въпроси.

— Преди летяла ли си с такава чиния? — нехайно попита Рип.

Чарли се усмихна.

— Не.

— Летяла ли си с различни видове самолети?

— С повечето тактически машини във военновъздушните сили и с пет-шест вида хеликоптери.

— Басирам се, че за да станеш пилот изпитател трябва много да си учила, а?

— Това е тясно специализирана област. Имам и магистърска степен по авиоинженерство. Затова Майк понякога е сприхав. — На устните ѝ се изписа бегла усмивка.

— И аз съм изкарал няколко курса по авиоинженерство — осведоми я Рип.

Чарли само кимна и отметна един косъм от челото си.

Той посочи летящата чиния.

— Едва ли ще ти е трудно да пилотираш такова нещо.

Тя наклони глава и погледна кораба така, сякаш преценяваше забележката му.

— Не би трябвало да е чак толкова трудно, ако всички системи работят нормално и имаме наръчник — съгласи се жената. — Не всичко ще може да работи, естествено. Няма никакъв шанс, даже едно на милион.

— Сериозно ли говориш? Би ли могла да пилотираш кораба?

— Не. Освен ако не разполагаме с екип марсианци, които да го проверят, ремонтират, обслужат и да се подпишат, че е в изправност. И непременно искам да прочета наръчника — не пилотирам нищо, без да съм прочела упътването.

— Пфу!

— Това е един от най-важните ми принципи.

— Върха! Само две незначителни възражения. Това ми харесва.

Той се опита да си представи какво ще е да пилотира летящата чиния с наръчник в ръка.

— Оня твой майор… басирам се, че е адски печен пилот — след малко каза Рип.

— Той проектира самолетите, а не ги пилотира — поправи го Чарли малко кисело, както си помисли младежът.

Той ѝ се ухили. Жената успя да се поусмихне в отговор.

— Между другото, защо напусна армията?

— Видът ми с униформа просто побъркваше Майк.

— Хмм…

— Беше време… да продължа напред. След шест месеца

постъпвам на работа в „Локхийд Мартин“. Военновъздушните сили ме помолиха да остана в групата за проучване на НЛО, докато успеят да ми намерят заместник.

— Ясно.

— Извинявай, че ти досаждам. Животът ми е адски объркан.

— И точно с какво се занимава групата за проучване на НЛО?

— Проучваме всичко, каквото можем. Пишем доклади. Развенчаваме митове.

— Съществуват ли НЛО?

— Това е секретна информация — отсече Чарли Пайн.

— Властите се занимават с тия неща от петдесетина години, нали?

— Горе-долу толкова.

— Струва ми се, че е редно да ни кажат нещо след толкова много време.

— Ако решат, навярно биха могли.

— Вероятно има много летящи чинии, за да оправдаят харченето на такива пари.

— Много хора смятат, че са виждали летяща чиния — призна тя.

— Вие виждали ли сте други летящи чинии? В Невада или изобщо където и да било?

На лицето на Пайн отново се изписа усмивка.

— Доколкото знам, не. Разбира се, ако бяхме виждали и ти кажех, щеше да се наложи да те убия.

Рип спокойно се усмихна.

— Може би трябва да ти викаме Чарли Менсън.

— Майтапя се, естествено.

— Готина си — рече й Рип. — За по-възрастна жена.

Чарли Пайн потърка сместа от прах и пот по челото си. Да седи в пустинята пред летяща чиния заедно с влюбчиво хлапе! Тя погледна австралийските войници, широкополите им шапки и автоматите и изскърца със зъби.

5.

По обяд Бил раздаде замразени сушени плодове в прозрачни торбички.

— Само това ли? — невярващо попита Рип.

— Ако не ги искаш, аз ще изям твоите.

Докато дъвчеха, младежът се опита да завърже разговор с Хааген, който бе в мрачно настроение. И друг път се беше случвало и Рип обикновено гледаше да го избягва, докато настроението му се оправи. Днес реши да рискува.

— Според теб какво всъщност искат тия момчета от военновъздушните сили, Дъч?

— Искат летящата чиния, малкия. Повярвай ми. Австралийците също.

— Ако военните я вземат, в Щатите ще се вдигне голям шум, нали?

Хааген изяде поредната сушена слива преди да отговори.

— Ако военните вземат тая летяща чиния, никога повече няма да я видиш. Позицията на властите е, че летящи чинии не съществуват.

— Това е тъпо.

— Защо смяташ, че имат групи за проучване на НЛО? Казвам ти — за да тичат на мястото на всяко „необяснено явление“ и да го обясняват, да успокояват хората. Ония, дето са виждали странните неща, ги обявяват за шантави.

— Но летящите чинии все пак съществуват. Това тук е летяща чиния! — посочи с глава Рип.

— Двамата с теб го знаем, обаче силните на деня не желаят никой да научи. Господи, малкия, ти да не падаш от небето? В Америка още има хора, които смятат, че еволюционната теория не бива да се преподава в училищата. Дарвин щял да размъти впечатлителните мозъчета, да погуби религиозната им вяра, да срине цивилизацията и така нататък, и така нататък.

— И ти ли смяташ така?

— Няма значение аз какво смятам. Важното е, че така смятат големите тупета във властта.

Майор Стиборек дремеше на сянка, седнал и опрял глава на един от стълбовете, които поддържаха сенника. Положението му не изглеждаше много удобно, но офицерът

дори похъркваше.

Когато австралиецът Шарки доведе професор Солди в лагера, Стиборек се събуди. След като утоли жаждата си, археологът изсумтя нещо на Дъч и Бил, влезе в палатката и легна на едно от походните легла.

Шарки се опита да завърже разговор с офицерите от военновъздушните сили, но след няколко минути се отказа.

Когато австралиецът се отдалечи към летящата чиния, Рип отиде при седналия на едно от сгъваемите столчета Стиборек.

— Капитан Пайн казва, че си много добър инженер.

Военният само изсумтя, без дори да го погледне.

— Басирам се, че добър авиокосмически инженер като теб е разгадал устройството на летящата чиния?

— Какво искаш, малкия?

— Просто се опитвам да бъда любезен, майоре, да се сприятеля. Да забравим миналото, а?

— Какво те интересува?

— Как работи летящата чиния.

— Колкото и да е удивително, гори водород. Разделя водата на водород и кислород.

— Някога виждал ли си такова нещо? — небрежно попита Рип.

— Това е невероятен инженерен успех.

— Какво я държи горе, когато водородните двигатели не работят?

— Това вече е сложната част. Използва някакво силово поле, за да модулира земната гравитация.

— Чарли знае ли го? — Младежът хвърли поглед към жената, която седеше на петнайсетина метра от тях и със сигурност не ги чуваше.

— Тя присъстваше, когато обсъждахме тия въпроси.

— Ясно.

Майк Стиборек се намръщи, озърна се към Чарли Пайн, после продължи демонстративно да не й обръща внимание.

— Смяташ ли, че реакторът е непокътнат? — попита Рип.

Майорът се засмя.

— Добре играеш ролята на тъп хлапак. Случайно да съм ти казал нещо, което не знаеш?

— Ами реактора?

— Взехме със себе си малък детектор за радиация и доколкото можем да определим, реакторът все още е херметично затворен. — Стиборек сви рамене. — Можеш ли да повярваш? Летяща чиния?

— Защо са я изоставили тук?

Майорът не отговори веднага.

— Не знам, малкия. Наистина не знам. Струва ми се, че отговорът не е в летящата чиния. Изглежда така, сякаш е кацнала там вчера.

— Обаче не е. Със собствените си ръце разруших по-голямата част от скалата. Това е истински пясъчник. — Той извади парченце камък от джоба си и го подаде на Стиборек, който небрежно го погледна и го потърка с пръсти.

Когато му го върна, Рип го прибра обратно в джоба си и попита:

— Чарли може ли да я пилотира?

Военният отново се засмя.

— Виж, това изобщо не ми е хрумвало. Тая жена може да пилотира всичко. Обаче няма абсолютно никакъв шанс летящата чиния да е още в изправност. Абсолютно никакъв шанс.

— Защо?

— Господи, всичко се разваля с времето! Металът кристализира, различните метали реагират помежду си, корозията разяжда всичко… Ентропията в затворена система се увеличава с времето — това е вторият закон на термодинамиката. Времето е взело своето от тоя кораб, даже да не се забелязва на пръв поглед.

— Ако можеше да лети, исках да кажа. Чарли би ли могла да го пилотира?

— Малкия… как се казваш? Кантрел ли? Виж, Кантрел, ако слоновете имаха криле, предните стъкла на колите щяха да са бронирани и щеше да е опасно да се разхождаш навън. „Ако“ е най-важната дума в английския език.

— Добре.

— Всички системи да са в изправност след сто и трийсет хиляди години?! Създателите на летящата чиния наистина ги е бивало, съгласен съм, ама чак толкова!

— Сто и четирийсет хиляди.

— Плюс-минус. Какво са десет хиляди години сред

приятели? — Стиборек вдигна едно камъче и го хвърли на няколко метра. След малко прибави: — Реакторът е най-важната част.

Рип се озадачи.

— Нали каза, че сте го проверили? Онова там не е ли гайгеров брояч? — Той посочи малкото устройство на пясъка в краката на майора.

— Проверих го набързо с ръчен уред, който се използва само за установяване на безопасността — призна военният. — Регистрирахме само радиационния фон. Което не доказва нищо.

— Поне… — започна Рип.

— Изолацията — в тоя кораб сигурно има неколкостотин хиляди километра кабели. Ако изолацията е нарушена дори само на едно място, ще стане късо съединение, може би дори ще избухне пожар.

— Изолацията ми се стори наред — измърмори младежът. — Поне на местата, които успях да видя.

— Ти не знаеш за какво говориш, малкия. Хайде да вземем още един пример, само един. Ако се опиташ да запалиш реактора и нещо важно се повреди, корабът ще се стопи. Даже да няма експлозия — а може да има, целият кораб ще се превърне в локва течна радиоактивна гадост. На теб няма да ти пука, защото вече ще си изгорял.

Стиборек подхвърли ново камъче.

— Всеки, който се опита да излети с това нещо, просто си урежда блестящо самоубийство.

— Може ли да те попитам нещо. Чисто теоретичен въпрос.

— Върви си, малкия. Остави ме на мира.

— Защо с Чарли се разделяте?

Майорът се намръщи.

— Тя ли ти каза?

— О, я стига! Имам майка, сестра и през годините даже съм имал някое и друго гадже.

Стиборек помръкна.

— Тя ще се мести в Джорджия като пилот изпитател в „Локхийд-Мартин“. Опитах се да я разубедя, обаче твърдо е решила.

— Има ли основание?

— Твърди, че тая група за проучване на НЛО била

задънена улица за кариерата й.

— Може по-рано да е било така, но не и сега. Вие двамата ще се прочуете.

Военният изсумтя, после вдигна ново камъче и го хвърли в пустинята.

Късно следобед Шарки остави експертите си в летящата чиния и се зае да разпитва офицерите от военновъздушните сили в палатката. Полковник Уест бе първата му жертва.

И още бяха в палатката, когато слънцето залезе. Дъч раздаде студена храна на хората си и на военните. Австралийците вечеряха с провизии, които носеха в единия хеликоптер.

Когато свърши с полковника, Рижия повика майор Стиборек.

Над пустинята бързо се спускаше мрак. Рип запали лампите и провери дали са заредени с газ.

Вдигна се слаб ветрец и разнесе дневния зной.

Повечето войници на Шарки се бяха събрали при хеликоптерите, ядяха, шумно разговаряха и се смееха, когато Рип извади от багажа си паспорта и портфейла си. После направи обичайното посещение в портативната тоалетна. Докато си вършеше работата, остави вратата открехната, наблюдавайки двамата австралийци, седнали пред палатката с автомати в скутовете си. Не гледаха към него.

Закопча си панталона, отвори вратата и крадешком се отдалечи в мрака.

Стигна до джипа. В жабката имаше ролка изолирбанд, която прибра в джоба си.

Отзад бяха закрепени две двайсетлитрови туби с вода. В тази пустиня водата означаваше живот. Ежедневно проверяваше тубите, Дъч и Бил също ги наглеждаха.

Той ги освободи и ги остави на пясъка.

За последен път се озърна наоколо, взе тубите и се отправи към летящата чиния, все още осветена от два прожектора. Другите, най-малко шест, бяха изключени.

Чу двамата експерти на Шарки да разговарят вътре. Младежът се увери, че тубите са скрити добре, и подаде глава през люка. Австралийските техници си светеха с акумулаторен

фенер и разглобяваха един от компютърните дисплеи. Може би дори целия компютър.

— Ей — подвикна Рип.

— Да — отговори единият от мъжете, без да вдига глава.

— Шарки каза да ви повикам за вечеря.

— Нима? — озърна се австралиецът.

— Да.

Единият от мъжете се изправи.

— С удоволствие бих хапнал нещо. Хайде, Хари.

— Не съм гладен. Ти върви и ми донеси нещо.

— Добре, приятел.

Когато австралиецът слезе от скалата, Рип се вмъкна в кораба. Хари не му обърна внимание.

— Върху какво работиш?

— Компютър. Необикновено нещо. Никога не съм виждал такъв.

— Нещо друго разглобихте ли?

— Още не. — Хари вдигна глава. — Иска ми се да разглобим оня катализатор. — Той посочи с палец. — Мисля, че разделя водата на водород и кислород. Старият Хедрик може да направи луди пари с такова нещо, повярвай ми, приятел. Ще докара до фалит всички петролни компании в света. Възможностите са направо невероятни. Само че той каза първо да проучим компютрите.

Хедрик можеше да бъде само австралийският милиардер Роджър Хедрик, вторият по богатство човек в света.

— Хедрик е достатъчно богат, не смяташ ли? — весело попита Рип. — Колко има? Петдесет милиарда?

— Над осемдесет — поправи го Хари. — Вече половин Австралия е негова. Обаче човек никога не е достатъчно богат. Поне Хедрик смята така.

Рип го потупа по рамото. Когато мъжът обърна глава, младежът му нанесе зашеметяващ удар по брадичката. Австралиецът тежко се строполи назад.

Рип извади изолирбанда. Когато свърши с устата, китките и глезените му, онзи вече пъшкаше. Поне не беше мъртъв.

— Извинявай, приятел — каза Рип и го хвана за глезените, издърпа го до люка и го пусна през него. На пода бе оставен сателитен телефон и младежът го хвърли подире му наред с комплекта инструменти.

Нямаше много време. Той отдалечи австралиеца колкото може повече от кораба, изправи го и го подпря на скалата.

После бързо махна капака на резервоара между дюзите и отвори едната туба. Повдигна я и започна да излива водата в резервоара.

Тубата бе наполовина празна, когато чу зад себе си глас.

— Не си убил оня човек, нали?

Беше Чарли Пайн.

— Какво правиш тук?

— Чудех се къде си изчезнал, след като не се върна в лагера.

— Някой видя ли те?

— Едва ли. Сега ми кажи тежко ли си ранил австралиеца?

— Само го цапнах с юмрук и му залепих устата. Ще се оправи.

— Какво наливаш тук?

— Вода.

— С вода ли работи?

— След около три минути ще разберем.

— Майтапиш ли се?

Едва бе изрекла тези думи, когато над тях се плъзнаха лъчите на хеликоптерни прожектори. Летяха ниско.

— Ами сега? — попита Рип.

Още два вертолета кацнаха на пясъка близо до двете машини на Шарки.

— От военновъздушните ли са?

— Съмнявам се.

Някой откри огън от вратата на току-що приземилия се хеликоптер.

Другият увисна във въздуха над тях и от него се разнесе силно увеличен глас. Говореше на арабски.

— Опа! — през стиснати зъби изсумтя Рип. Той изля цялото съдържание на първата туба и се пресегна за втората.

Лъчът на прожектора освети платнището върху летящата чиния.

— Бързо слез долу — извика на Чарли младежът. — Качвай се в чинията.

Тя скочи от скалата, вмъкна се под кораба и запълзя към люка.

— Горе ръцете! Хвърлете оръжието си. Предайте се и няма

да пострадате. — Гласът от хеликоптера бе преминал на английски.

— В името на Ислямската либийска джамахирия, предайте се или ще ви застреляме.

— Божичко, сега ще хвърчат лайна! — измърмори на себе си Рип, докато изливаше водата от втората туба. Сякаш нямаше край. — Хайде… хайде…

И тогава водата свърши. Той се увери, че капачката на резервоара е здраво затегната. Беше направена изключително находчиво.

Рип хвърли двете туби през люка, вмъкна се вътре и го затвори.

Чарли Пайн стоеше до пилотската седалка на стъпалото към подиума и се взираше през купола.

— Единият от нас ще трябва да пилотира тая чиния — каза Рип. — Аз три-четири пъти съм управлявал стария аероплан на чичо ми. Бих опитал, ако ти предпочиташ първо да прочетеш ръководството.

Чарли седна на седалката, пресегна се за колана и го закопча.

— Дотук беше лесната част — въздъхна тя. — Имаш ли някаква представа как се пали това чудо?

— Всъщност… — измърмори Рип, пресегна се за стартиращата ръчка и я натисна навън. Пултовете светнаха, датчиците и уредите замигаха, компютърните екрани се включиха и от машинния отсек се чу бръмчене.

— Боже мой! — Възклицанието неволно се изплъзна от устните на Чарли Пайн. — Мислех, че се шегуваш.

— За трети път го паля. Оная нощ го оставих да работи цял час, докато другите спяха.

Тя зяпаше с отворена уста.

— Най-готини са компютрите — ухилено продължи обясненията си Рип. — Всеки е обозначен със символи. Още не съм сигурен, че разбирам всичките, но ми се струва, че ще се ориентирам, когато излетим.

Чарли обърна глава и впери очи в лицето му.

— Кой си ти все пак?

— Казвам се Рип Кантрел. Хайде, можеш ли да пилотираш това нещо?

Тя погледна пултовете и се опита да се ориентира.

— Този тук — пресегна се той и го докосна — трябва да е щурвалът. Мисля, че чинията лети като хеликоптер. Виждаш ли педалите? Изпълняват същата функция като рул, струва ми се, че задействат маневриращите дюзи.

— Пилотирал ли си хеликоптер?

— Летял съм с хеликоптер. Наблюдавах как го пилотират. — Рип отново й се усмихна, за да успокои опасенията й. Не се чувстваше напълно уверен, но не искаше тя да разбере.

— Онова нещо отляво според мен контролира гравитационното поле. Ако съвсем лекичко го повдигнеш…

Летящата чиния се отдели от земята, леко се наклони и плазовете й докоснаха камъка. Чарли компенсира с щурвала в дясната си ръка, после го пусна. Едва натисна педалите с крака… и усети, че корабът се обръща.

— Върха! — ахна вкопчилият се в облегалката Рип.

Навесът покриваше летящата чиния и Чарли не можеше да се издигне повече, иначе платнището щеше да се залепи за купола. Тя лекичко натисна дясната ръчка напред.

Корабът плавно излетя изпод навеса. Наоколо се вихреше пясък като от хеликоптерна перка.

Дъч Хааген стоеше с вдигнати ръце, когато чу вика на Бил Тагарт. Той се озърна назад към летящата чиния.

Космическият кораб като безшумен сребрист силует изплуваше от светлината на прожекторите и се приближаваше към тях.

Движеше се бавно, като хеликоптер. Само че без никакъв звук. Изглеждаше странно, като в ням филм.

— Мили боже! — ахна Бил.

— Ако малкия разбие това нещо… — Професор Солди изруга. Знаеше със сигурност, че Рип Кантрел е на пилотската седалка.

Либийският командир не вярваше на очите си.

Той закрещя на арабски, насочи пистолета си към летящата чиния и дръпна спусъка.

Войниците му изстреляха откоси автоматичен огън. По корпуса на тялото заиграха искри от рикоширащите куршуми.

Чарли вдигна лоста и натисна назад щурвала. Летящата чиния се наклони нагоре. Двамата с Рип чуваха трополенето на куршумите по кораба.

— Нищо не виждам — извика тя, когато осветеният лагер изчезна под тях.

— Използвай уредите! — посъветва я Рип.

И естествено на компютърния екран пред нея имаше авиохоризонт. Чарли наклони носа надолу, за да уравновеси кораба.

— Не се движим много бързо — отбеляза младежът.

— Още не съм включила дюзите. Трябва да поизпитам машината, да посвикна с нея.

— Сега не е нито времето, нито мястото. Да се махаме оттук.

Чарли Пайн плуваше в абсолютно непознати води. Докато разглеждаше контролния пулт, я обзе паника. Натисна един от бутоните. Не се случи нищо. Побутна някакъв лост. Над него се появиха символи. Три стрелки, сочещи нагоре. После зелени лампички.

— По-бързо.

Може би дюзите се контролираха с бутоните на ръкохватката на левия лост.

Тя откъсна очи от авиохоризонта, за да разгледа ръкохватката. Когато натисна бутона в самия й край, чу бучене.

— Внимавай къде караш — с малко по-висок от обикновено глас я предупреди Рип.

Чарли отново насочи поглед към авиохоризонта и уравновеси кораба с лоста в дясната си ръка. После завъртя ръкохватката на левия лост. Чу как ракетните двигатели се запалиха, разнесе се звучен тътен и ускорението силно я притисна към облегалката. Рип Кантрел изгуби битката срещу ускорението и се изтърколи до задния край на кабината.

Чарли някак си успя да натисне лоста напред и носът на кораба се хоризонтира. През купола видя обсипаното със звезди небе.

Пламъците от ракетните двигатели осветиха километри от пустинята във всички посоки. Блясъкът бе ослепителен, като малко слънце.

И ревът беше оглушителен, най-силният шум, който Дъч Хааген бе чувал. Той вибрираше в черепа и зъбите, разтърсваше плътта по лицето му. Дъч запуши ушите си с ръце, свлече се на колене и стисна клепачи, за да защити очите си от мощната светлина.

Когато звукът поутихна и светлината отслабна, той леко отвори очи. Летящата чиния се отдалечаваше на петнайсет градуса над хоризонта и оставяше след себе си пелена от бял огън.

6.

Огромното ускорение притискаше Чарли Пайн към седалката. Рип лежеше на пода до една от другите седалки. Започна да се изтласква с крака и стигна до подиума. Преметна се отгоре и накрая с усилие се изправи. Успя да го постигне при ускорение най-малко 4 g благодарение на физическата си форма.

— Намали подаването на енергия, за бога!

Тя лекичко завъртя ръкохватката на левия лост и ускорението значително отслабна.

— Колко вода наля в това нещо?

— Четирийсет литра.

— Няма да стигнем много далече.

— Може да успеем до Нил. Или до езерото Насър. Струва ми се, че летим на изток.

— Откъде знаеш?

— Погледни тоя дисплей и ми кажи. — Пред тях имаше глобус със стрелка в средата, която сочеше надясно.

В кристално ясния пустинен въздух земята долу бе тъмна пустош под безкрайно море от звезди. Когато бяха излетели, полумесецът едва се подаваше над хоризонта, а сега беше високо в нощното небе и бързо продължаваше да се издига.

— Божичко! — възкликна Пайн. — Какво направихме? Как ще кацнем?

Рип се опита да преглътне и не успя.

— Ще се справим — пресилено оптимистично заяви той.

— Та ние дори не виждаме къде летим!

Младежът разгледа контролния пулт.

— Тук някъде трябва да има светлинен ключ. От долната страна на чинията има два големи прожектора.

Чарли леко наклони кораба.

— Внимавай! — рязко предупреди Рип.

— На каква височина сме? — тъжно попита жената. Опитваше се да скрие страха си, но знаеше, че й личи.

— Бог знае — напрегнато отвърна.

Той известно време си игра с бутоните и ключовете на контролния пулт, докато намери светлинния панел. Уверен, че включва прожекторите, натисна всички лостчета на панела. Предният ръб на летящата чиния засия, макар че не можеха да

видят лъчите.

— Погледни дисплеите — каза Чарли. — Опитай се да ги разгадаеш!

— Опитвам се! Опитвам се!

Носът на кораба все още бе насочен нагоре и тя реши, че продължават да се издигат. Нямаше представа с каква скорост летят.

— Сигурно се движим със свръхзвукова скорост — сякаш прочете мислите ѝ Кантрел. — Формата на летящата чиния е оптимална за свръхзвуков полет.

Чарли завъртя ръкохватката, за да увеличи скоростта.

Наляво зърна мигащи светлини на град, заобиколени от безкрайна чернота. Асуан? Луксор? Не можеше да е Кайро, нали?

Сърдечният ритъм и пулсът ѝ почти се бяха успокоили, когато се обърна към Рип.

— Доста е хладно, а?

Летящата чиния реагираше на всяко помръдване на ръцете и краката ѝ. Никога не се беше чувствала толкова прекрасно, никога не бе пилотирала толкова маневрена машина.

— Прекалено даже. Обаче как ще приземиш това чудо?

— Хм…

Преди да успее да отговори, ревът на ракетните двигатели утихна и бързо отслабващото ускорение ги тласна напред.

— Водата свърши — горчиво отбеляза Рип. — Продължавай да управляваш, продължавай да управляваш! — побърза да прибави той. — Корабът се движи като куршум. Съвсем леко наклони носа надолу и го дръж така.

— *Мога* да пилотирам, малкия.

— Само се опитвам да ти помогна.

— Летящата чиния гори — съобщи тя. Когато проточеше шия, Чарли виждаше част от корпуса.

— Според мен светлината е от прожекторите.

Мислите ѝ препускаха. Тя впери очи в компютърния екран. Графиките светкавично се променяха. Една от тях трябва да представяше ъгъла на кацане или относителната скорост, предела до скоростта на свободен полет, нещо такова. Какво точно?

Може би… Чарли се пресегна и докосна издутините около

главния екран. Да. При натискането на всяка от тях в част от екрана се появяваше различна графика.

Бързо намери нещо, което приличаше на аналогов дисплей за ъгъла на кацане.

— Ще се справя — изведнъж придобила увереност, заяви тя и обясни, че стрелката на екрана ще й покаже най-подходящия ъгъл. — Когато стрелката застане горе-долу в такова положение — жената посочи с показалец, — ще го задържа, като контролирам с ръчките. Или поне ще се опитам.

— А ако не успееш?

Чарли мъчително преглътна. Бремето на предстоящото се стовари върху плещите й. Трябваше да е пълна глупачка, щом се опитваше да пилотира този кораб. Сега щеше да се самоубие и да убие тоя малолетен идиот. Отново преглътна с усилие.

— Успокой се — стисна ръката й Рип. — Нали докара чинията дотук.

— Ти си луд!

Той се засмя. Да се смее в такъв момент!

— Корабът ще се спусне адски бързо — каза младежът и провери положението на лоста отляво на седалката й. — Най-добре го натисни. Изпълнява функцията на антигравитационни пръстени. Ще имаме нужда от тях, за да забавят падането.

По бузите на Чарли потекоха сълзи. Избърса ги с лявата си ръка, като местеше поглед между авиохоризонта и графиката на ъгъла на спускане.

— Много високо сме — отбеляза тя, когато най-после реши, че гласът няма да й изневери. — Ще ни трябва доста време, за да кацнем.

— Не чак толкова, колкото си мислиш. Повярвай ми.

— Басирам се, че корабът има радар — предположи тя.

Рип се зае да изследва другите дисплеи. Един от компютрите висеше наполовина изваден от плота си, частично разглобен. Имаше още три. Като знаеше какъв е късметлия, Рип беше убеден, че радарният дисплей се появява точно на компютъра, който бяха разглобили Хари и неговият приятел.

Усети, че носът се накланя надолу. Чу съскане на газ, изхвърлен от маневриращите дюзи. Сега вече разбираше как действа системата: газообразните кислород и водород автоматично се съхраняваха, за да може пилотът да управлява машината с изключени ракетни двигатели, например при

среща с кораба-майка в орбита.

Ето и радара! Нагоре и наляво се виеше черна лента. Това трябваше да е Нил.

— Открих го, обаче не знам мащаба.

— Спускаме се адски бързо — загрижено рече Чарли.

Рип провери. Почти под ъгъл от десет градуса на авиохоризонта.

— Оглеждай се за светлини по реката. Ето я там. Движим се право към южния край на езерото Насър.

— Светлини…

— Градчета по течението на реката. Села.

— Ето — с очевидно облекчение посочи Чарли Пайн. — Ще се насоча натам. — Тя се консултира с радарното изображение.

Онова светло петно край реката… трябваше да е град. Тя отново вдигна поглед през купола, после пак сведе очи към радара.

— Достатъчно високо ли сме? — попита Рип.

Чарли знаеше какво иска да каже: дали ще стигнат дотам.

— Божичко, надявам се! — отвърна жената и неволно раздвижи щурвала.

— На твое място не бих го правил — нервно я посъветва Рип, като се вкопчи в седалката, за да не бъде повален от разтърсването на летящата чиния. — Газът в резервоарите за маневриращите дюзи трябва да е кислород или водород от водата. Когато свърши, няма да можем да управляваме кораба.

На Чарли ужасно й се допика. Тя се овладя.

Светлините на града бързо се приближаваха. Спускащата се летяща чиния скъсяваше разстоянието със скорост четиристотин възела.

Прелетяха на няколко километра над селището, разположено на брега на Нил, в южния край на Насър, затова Рип накара Чарли да завие на североизток и да продължи покрай езерото.

— Ще трябва да кацнем на брега, независимо от препятствията.

Тя кимна.

— Когато наближим земята, хоризонтирай кораба, намали скоростта и вдигни нагоре левия лост. Надявам се, че антигравитационните пръстени ще ни задържат във въздуха.

Продължавай да управляваш с щурвала и руля. Избери равно място край водата и леко спусни там.

Чарли отново кимна. Главата ѝ продължаваше да подскача нагоре-надолу.

— Ще се справиш ли, Чарли?

Кимането не преставаше.

— Ще се почувствам по-добре, ако ми кажеш нещо, Чарли. Каквото и да е.

Тя го погледна. Беше пребледняла. Прекалено много се страхуваше, за да говори. Всичко бе изписано на лицето ѝ.

Рип я целуна по устните.

— Благодаря за возенето, маце.

— По-добре… — Тя шумно се прокашля. — По-добре седни и си закопчай колана.

Чарли Пайн впери очи в мрака пред тях. Не виждаше… абсолютно нищо.

Не, почакай! Зърна светлинка, отразяваща се във вода. Лодка.

Бяха прекалено ниско!

Рязко дръпна назад щурвала и левия лост. Ускорението я залепи за седалката и носът се изправи.

О, прекалено много, *прекалено много*!

Усети, че корабът се разтърсва… натисна щурвала напред и премести левия лост колкото може по-нагоре. Знаеше, че е прекалено, но имаше ли друг избор?

Земята изведнъж се появи пред прожекторите им и тя светкавично издигна носа, макар и не толкова рязко, колкото предишния път.

Летящата чиния се хоризонтира, после носът се наклони надолу и прожекторите осветиха повърхността, която се приближаваше насреща им. Чарли натисна лоста колкото може по-назад.

В движение блъснаха нещо, което отхвърча във въздуха.

Все още намалявайки скоростта, корабът щеше да катастрофира, ако не бяха антигравитационните пръстени. Летящата чиния отново сякаш отскочи от невидима преграда.

Точно пред фаровете се появи скала.

Нямаше време за мислене. Натисна напред левия лост и дръпна наляво щурвала. Чинията се удари в земята, подскочи веднъж и кацна.

Рип се пусна от пилотската седалка. Рязко намалената скорост го запрати напред върху контролния пулт.

Когато се свести, слънцето блестеше в очите му. Лежеше на пясъка, установи той, и слънчевите лъчи се отразяваха в летящата чиния. Младежът примижа, опита да се надигне, не успя и се претърколи, за да види къде се намира. Чуваше бръмчене на самолет.

Той вдигна ръка и заслони очите си. Самолетът беше чесна и кръжеше само на шейсетина метра височина. Пилотът вероятно разглеждаше летящата чиния.

— Крайно време беше да се събудиш — каза Чарли Пайн. Тя наливаше вода в горивния резервоар с една от пластмасовите туби, които предишната вечер Рип беше хвърлил в кораба.

Измъчваше го отвратително главоболие. Отново се претърколи и седна. Опипа челото си. Голяма рана. По кожата и веждите му имаше засъхнала кръв. Изчовърка я.

Накрая си погледна часовника. Десет.

Летящата чиния изящно стоеше на колесниците си като гълъбица в гнездото си. Намираха се на петдесет-шейсет метра от брега. Тук реката сигурно беше широка над три километра — това трябваше да е езерото Насър. Гледката си струваше, ала очите го боляха от блясъка на слънцето. Той стисна клепачи, за да си почине.

Бръмченето на самолетния двигател окончателно го разсъни.

— Откога кръжи оня самолет? — посочи Рип.

— А, от петнайсетина минути.

— Мислех, че снощи сме катастрофирали.

— Катастрофирахме. Обаче няма нищо повредено. Издигнах летящата чиния във въздуха и спуснах колесниците. Смъкнах те на пясъка, за да спиш по-добре.

— Ти как си?

— Бива.

— Не си ли ранена?

— Не, честно.

Чарли изпразни тубата и се запъти надолу по склона към реката. Рип понечи да се изправи, после се отказа.

Чесната направи последен кръг и се отдалечи на североизток.

Младежът я проследи с поглед. Още седеше до кораба, когато Чарли се върна, носейки тежката туба с две ръце. Вдигна я и продължи да пълни резервоара.

— Силна си.

— Че как иначе в тия трудни времена?

— Колко литра наля?

— Сто и деветдесет. Десет курса. Ще поседна и ще си почина, докато ти наливаш останалите сто и деветдесет.

— Типично по женски! Ти си свърши работата по хлад и ме оставяш да се бъхтя в жегата.

— Типично по мъжки! — не му остана длъжна Чарли. — Спиш до късно, гледаш как жената работи и после мърмориш.

Рип с усилие се изправи на крака и взе празната туба от нея. После вдигна втората от земята и се заспуска надолу по склона.

Водата бе кафява и мътна. Накъдето и да погледнеше, виждаше пясък, тиня, скала и вода. Почти нямаше вятър. Докато пълнеше тубата, по брадичката му се стичаше пот.

Течна кал. Тази кафява вода нямаше да е много полезна за двигателя на летящата чиния, определено. Само че нямаха друг избор.

След като напълни тубата, той мрачно се загледа в кафявата вода, която сякаш не помръдваше. Умираше от жажда и жега, но ако пиеше от тая утайка, със сигурност щеше да се зарази от нещо. Приклекна и наплиска лицето и косата си, после се избърса с навития си нагоре ръкав. Платът потъмня от мръсотия.

Може би следобед щяха да намерят някое място със студена чиста вода.

Нямаше да му е излишна и баня. И храна.

Ако изобщо събереше смелост пак да лети с кораба. През целия си живот не бе брал такъв страх като предишната нощ в мрака, докато земята връхлиташе отгоре им… От спомена го побиха тръпки.

Докато се изкачваше по склона, Рип си каза, че може да го направи.

— Снощи беше тъмно — рече на Чарли той. — Не виждах абсолютно нищо.

— Аха.

— През деня ще е различно.

— Да.

— Поне ще виждаме къде сме.

Тя кимна с глава и отметна косата от очите си.

— Днес ще се справиш по-добре.

— Възможно е.

— Не, наистина. Сега нямаше да съм жив, ако не се беше качила в летящата чиния с мен.

— Наистина ли щеше да полетиш сам?

— Да.

— Сериозно ли?

— Така възнамерявах.

— Аха.

— Не знаех какво ме очаква.

— Така е в живота, нали?

Рип се затътри надолу по склона за поредните четирийсет литра.

Когато изля своите сто и деветдесет литра в резервоара, той се плъосна на пясъка до Чарли.

— Чудя се колко побира това нещо.

— Дай да ти погледна главата. — Тя докосна лицето му и разгледа челото му. — Може да ти остане белег. Здравата си се фраснал. Още ти тече кръв.

Дланите ѝ бяха силни. Това му хареса.

— Омъжена ли си за оня майор? — попита Рип.

— Защо питаш?

— Не носиш халка, но в наши дни много жени не носят.

— Не съм омъжена.

— Живееш ли с него?

Тя махна с ръка.

Слаб ветрец разроши косата ѝ. Готино парче, помисли си Рип Кантрел. Обаче беше възстаричка. По дяволите, сигурно минаваше трийсетака.

— И защо се качи в летящата чиния с мен?

— Не исках да се самоубиеш.

— О, я стига! Отговори ми честно. Не съм малък.

Чарли сви рамене.

— Реших, че може да се опиташ да излетиш с нея, и си казах — защо не? Човек умира само веднъж.

Тя понечи да се засмее, после се отказа и прехапа устна. Изправи се, вдигна едната туба и се запъти към реката.

Рип взе другата и я настигна.

— Значи си имаш проблеми с военните.

— Ще си имам, рано или късно. Когато научат, че чинията наистина лети, ще искат да им я закарам в Невада.

— Къде в Невада?

— В Зона петдесет и едно.

— Свръхсекретната база ли?

— Да.

— И ще го направиш ли?

— Не мога да те взема там, нали разбираш? Нямаш право на достъп.

— Може да те уволнят. Да разубедят „Локхийд Мартин“ да те вземат на работа.

Чарли изсумтя.

При следващия курс нагоре по склона Рип взе и двете туби.

— Според теб как трябва да постъпим? — попита той, докато наливаше водата в резервоара.

— Трябва да закараме кораба в Щатите и да го предадем на военните.

Рип наклони тубата и се заслуша в клокочещата вода. Когато я изпразни, той я пусна на пясъка и вдигна втората.

— Не.

— Е, а ти къде искаш да идем?

— Не знам — призна младежът.

— Тази летяща чиния е построена, за да свързва орбитиращия кораб-майка и планетата. Съмнявам се дали побира достатъчно гориво за продължителен полет в атмосферата.

— Какво искаш да кажеш?

— Това е совалка, която би трябвало да лети нагоре и надолу, а не като самолет.

— Можем ли безопасно да излетим в космоса, без да знаем как работят компютрите?

— Не се заблуждавай. Нищо не е безопасно с тоя кораб, освен да го оставим където си е.

— Не искам да го оставя тук, не искам и да го предам на военните.

Тя не отговори.

— Не искам да го оставя и на австралийците — прибави Рип. — Нито пък на Кадафи.

— Аха.

— Просто не знам.

— Е, все пак трябва да направим нещо. Ако продължим да се размотаваме на тоя бряг, скоро ще съберем цяла тълпа. Пък и не бих се отказала от нещо за хапване и нещо студено за пиене.

Накрая прецениха по плискането на водата в резервоара, че е пълен. Рип качи двете туби в кораба. Резервоарът бе побрал около шестстотин литра.

Седяха в сянката на летящата чиния и мълчаха, когато по реката доплава малък параход и спря на петдесетина метра от брега. Сигурно се беше появил преди повече от петнайсет минути, ала не го бяха забелязали. Корабчето бе дълго около двайсет метра, имаше две палуби над ватерлинията и беше претъпкано с хора и животни. Всички пътници гледаха към тях. Бяха се събрали на отсамния борд и корабът се накланяше.

— Опа!

Хората на борда като че ли приказваха едновременно и сочеха към летящата чиния. Глъчката се носеше над водата.

— Знаеш ли арабски? — попита Чарли.

— Не достатъчно, за да разговарям с ония хора. — Рип се изправи и изтупа панталона си.

— Може би е най-добре да се качваме на борда и да се махаме оттук.

— Божичко, само ги погледни! Направо да си помислиш, че никога не са виждали летяща чиния.

— Ха-ха-ха!

Рип помаха на пътниците. Неколцина му отговориха, ала повечето го зяпаха. Изглежда вече бяха утихнали.

Застанал с ръце на хълбоците, той се заозърта наоколо, сякаш се опитваше да запомни пейзажа.

— Това място ще се прочуе — ухили се Рип. — Розуел, Ню Мексико, и долината на Нил. Хората ще идват от километри разстояние, за да видят къде е кацала летящата чиния. — Той отново помаха към парахода. — Кой знае, сигурно на оня кораб има хора, които през следващите двайсет години ще се изхранват с разкази за това, което са видели днес. „И тогава,

точно преди да се качи на своя космически кораб и да отлети, един от извънземните ми махна. Най-невероятното нещо, което съм виждал през живота си.“

— Стига, извънземния. Хайде на борда.

След като махна на въображаемите си фенове за последен път пред погледите на невидимите телевизионни зрители по целия свят, Рип Кантрел се приведе и се вмъкна през отворения люк на летящата чиния.

— Трябва да направим нещо за влизането в кораба. Просто е лишено от достойнство.

Младежът запали реактора, изчака водата да проникне в системата и помогна на Чарли да се настани на пилотската седалка. Тя леко помръдна щурвала и руля. Изпод маневриращите дюзи се надигнаха облачета пясък и прах. Жената продължи да движи лоста, докато облачетата изчезнаха.

Рип стоеше до нея на стъпалото като предишната вечер.

— Ще седнеш ли някъде най-после?

— Спокойно, малката. Нищо не ти правя.

Летящата чиния бавно се откъсна от земята сред облак прах. Чарли я издигна на около два метра височина, после с лявата ръка се пресегна към ключа за колесниците. От машинния отсек се разнесе бръмчене и колесниците се прибраха.

Тя пое дълбоко дъх и въздъхна. „Моля те, Боже, не ми позволявай да се изложа!“

Завъртя кораба с руля, насочи го към корабчето, което още стоеше в реката на петдесетина метра от брега.

Намираха се най-малко на трийсет метра във въздуха и все още се издигаха, когато прелетяха над брега. Когато стигнаха на шейсет метра, левият лост достигна крайната си позиция. За да продължат, трябваше да запалят ракетните двигатели.

Чарли бавно описа кръг над парахода. Когато преминаваше пред носа, корабчето се наклони на другата страна — пътниците се бяха втурнали към другия борд, за да виждат по-добре.

— Ако се преобърне, много хора ще се издавят — отбеляза Рип.

— Добре.

Чарли зави на запад, уравновеси летящата чиния и увеличи скоростта. Бавно прекосиха езерото. На отсрещния бряг прелетяха над железопътни релси и магистрала. Едва тогава Пайн запали ракетните двигатели.

Ускорението я залепи за облегалката. Рип Кантрел се хвана по-здраво.

Да!

На лицето й грейна усмивка.

Летящата чиния постепенно увеличаваше скоростта, но се намираше само на неколкостотин метра над пясъците, когато Рип забеляза първия изтребител и й го показа. Самолетът се виждаше като сребърна точица на тъмносиния фон на небето. Корпусът му лъщеше на слънцето. Зад него и малко встрани летеше втори.

Изтребителите се приближаваха отдясно и се движеха право към тях.

— Прекалено много се забавихме — изсумтя Чарли.

Още докато говореше, видя пред носа на първия изтребител няколко проблясъка.

— Той ни обстрелва! Да се махаме!

И рязко увеличи мощността на двигателите. Ускорението я удари като юмрук.

Рип изкрещя, изпусна пилотската седалка и се запремята към дъното на кабината.

Въпреки рева на ракетните двигатели изтребителят се приближаваше. Чарли инстинктивно наклони летящата чиния към самолета и принуди пилота да прелети над тях. Разминаха се само на стотина метра.

Когато достигнаха скорост три маха, Чарли изтегли назад щурвала и насочи кораба почти отвесно нагоре, без да намалява скоростта.

Летящата чиния се понесе към небето, оставяйки конус от пламъци под себе си.

Пътниците на парахода гледаха зяпнали огненото кълбо, което бавно се отдалечаваше на североизток. Все още чуваха далечния тътен на двигателите, отекващ над стръмните брегове на езерото, когато пламъците се сляха с огромния златен диск на слънцето.

7.

Компютърните дисплеи показваха графики и къси редове от символи, които според Рип и Чарли навярно бяха думи и числа. Тъй като не можеха да ги прочетат, Рип се държеше здраво за пилотската седалка с лявата си ръка и превключваше дисплеите с дясната в търсене на…

— Никога не съм виждал такива графики — извика той. — Адски са реални, като че ли можеш да ги докоснеш. Приличат на холограми.

— Наистина са холограми — поясни Чарли. — Ами разбира се! Тъкмо този дисплей ни трябва.

Рип се хвана с две ръце и погледна. Кривата линия водеше нагоре и на изток. Вертикално отляво на дисплея бяха подредени няколко стрелки, които може би показваха височината, скоростта, посоката… Но коя какво показваше?

А, да. Втората от горе надолу трябва да бе за височината, а другата под нея — за скоростта. Той го сподели с Чарли, която отвърна:

— Май че си прав.

Движеха се с пълна мощност. Ускорението от поне 4 g сякаш ги притискаше към ракетните двигатели в дъното на кораба. Рип се държеше с всички сили, но бързо се уморяваше.

Накрая трябваше да се пусне и се блъсна в задната стена.

Съсредоточена върху компютърните графики пред нея, Чарли Пайн нададе див триумфален крясък. Чувстваше се адски добре. Толкова години тренировки, толкова години учене, пот, сълзи, жертви, и сега пилотираше това нещо в космоса! Нейните колеги от военновъздушните сили щяха да позеленеят от завист, когато узнаеха. А непременно щяха да узнаят, не се съмняваше в това.

Тя пое дълбоко дъх и отново нададе вик.

— Йее-хаааа! О, да! Давай, давай!

И продължи по права линия към космоса. Някъде в тоя кораб със сигурност имаше автопилот и с едно натискане на бутона можеше да го включи, ала нямаше представа нито къде е, нито как действа. А даже и да знаеше, навярно нямаше да го използва.

Небето навън беше почти черно, тъмен обсидиан, обгърнал Синята планета. Бяха на около петдесет километра

височина и продължаваха да се издигат. Наклоненият под четирийсетина градуса кораб ускоряваше с 4 g, куполът сочеше към Земята. Така Земята бе над тях и представата за горе и долу вече не действаше.

Докато се носеха из последните атмосферни слоеве, блясъкът на носа избледняваше. Макар и малко приглушен, ревът на ракетните двигатели продължаваше да отеква в кабината.

Орбиталната скорост бе двайсет и девет хиляди километра в час. Чарли Пайн трябваше поне да достигне тая скорост, иначе щеше да се върне обратно в атмосферата. Допълнителната скорост щеше да я издига все по-високо. Ако надминеше четирийсет хиляди километра в час, летящата чиния щеше да изхвърчи в космоса на пътешествие във вечността.

Идеално познаваше законите на физиката, но не познаваше компютърната програма, която използваше за контрол на полета. Ех, да можеше да чете думите и числата!

Това трябваше да е нужната програма! Изглеждаше й наред, физиката й се струваше наред, всичко й се струваше наред.

Но как щеше да разбере, че е достигнала орбитална скорост? И на каква височина щеше да е тази орбита?

Защо си задаваше тия въпроси? Корабът летеше, създателите му явно си бяха разбирали от работата, бяха се погрижили да го построят както трябва. Които и да били те…

Летеше над Индийския океан, който се бе появил над нея още след преобръщането на чинията. Земната заобленост беше съвсем отчетлива, атмосферата се очертаваше като мъглява синкава линия на облия хоризонт. По повърхността на океана се точеха облаци, пухкави памучни възглавнички. Буря, въздушен фронт — редица от облаци, мънички, с миниатюрни сенки.

Земята висеше над главата й, космическата чернота, ревът на ракетните двигатели при навлизането й в чернотата, притискащото я към седалката ускорение като божия ръка… преживяването беше върховно, истински пир за сетивата, и Чарли Пайн отново нададе вик на чиста радост.

До нея Рип Кантрел се мъчеше да се изправи, за да погледне през купола. Тя се озърна към него. Лицето му се

обливаше в пот, вените на ръцете му бяха изпъкнали като въжета. Младежът се изравни с нея, като се бореше с ускорението.

— Леле! — ахна той, после вдъхна дълбоко и също нададе вик.

В този момент траекторията на полета изчезна от компютърния екран. Както си беше там, просто се стопи.

Чарли угаси ракетните двигатели и Рип полетя напред при рязкото спадане на ускорението. Опънатите му мускули го запратиха право върху контролния пулт.

Той отскочи от пулта и полетя към дъното на кабината.

— По дяволите! Успяхме!

Чарли се засмя. Чувстваше се върховно.

Рип се оттласна с крака от стената и се хвана с една ръка за пилотската седалка. После впери поглед към увисналата над тях земя, шеметно преливащите багри, всеобятната чернота.

— Ето го Персийския залив. И Хималаите.

— Земята — отвърна Чарли Пайн и отново се засмя.

— В орбита ли сме?

— Може би. Може би не. Ако корабът започне да се нажежава, значи не сме успели. — Червеният блясък по повърхността на летящата чиния беше изчезнал.

Земята бавно се въртеше над тях. Минаваха под облачни системи и тъмни петна. Двамата наблюдаваха като хипнотизирани прехода между зоните на деня и нощта.

— Адски странно е Земята да е над нас — отбеляза Рип. — Можеш ли да обърнеш кораба?

Чарли Пайн лекичко натисна щурвала и отново го центрира. Това бе достатъчно. Летящата чиния се преобърна и земята се озова под тях. После Чарли отново помръдна щурвала и спря обръщането.

— Божичко! — възкликна Рип. — Каква гледка!

Чарли изпитваше същите чувства. После й хрумна, че цял живот е очаквала този момент. Всички пътища бяха водили дотук.

Без да се замисля, тя разсеяно прокара пръсти през косата на Рип. Момчето сякаш не усети.

Рип пръв се върна в действителността. Започна да превключва дисплеите на компютъра и да разучава графиките в търсене на нещо, каквото и да е, стига да им показва

динамиката на тяхната орбита.

Накрая откри дисплей, който изобразяваше продълговат овал.

— Мисля, че е това — вторачен в символите, измърмори той.

— Пише ли как да се върнем обратно? — попита Чарли.

— Поне аз не разчитам нищо. Ако имаш някакви идеи, може би сега е моментът да ги споделиш.

Тя също започна да изучава компютрите. В условията на безтегловност закопчаването за пилотската седалка определено бе предимство. Носещият се във въздуха Рип се държеше с една ръка.

Чарли превключваше дисплеите един по един, когато го намери — траектория за спускане към планета. Двамата проучиха сложната триизмерна графика.

Жената импулсивно посегна към екрана с показалец. Планетата се завъртя при докосването ѝ.

— Това е Земята — заяви тя. — Ето ги Северна и Южна Америка, Азорските острови…

— Ей, погледни! — възкликна Рип и посочи. Средиземно море беше сухо, без вода. — И тук, при Ламанша. — Британските острови на екрана изобщо не бяха острови, а част от материка.

— Така е изглеждала Земята много отдавна — замислено рече Чарли. — Питам се точно колко отдавна.

— Завърти планетата с показалец до Мисури, после я докосни.

— Там ли искаш да кацнем?

— Да. Ако успеем, искам да се приземим във фермата на чичо ми.

— Той фермер ли е?

— Чичо Артър живее във ферма, обаче не е фермер. Той е специалист по всичко — изобретател, магьосник, изключителен механик… Има двайсетина патента във всички области и се издържа с хонорарите.

Чарли го послуша. Когато чукна с показалец по Мисури, графиката се промени. На мястото се появи връх на издължен конус. Тялото на конуса се издигаше и накланяше на запад около една трета от земното кълбо. Основата започваше западно от Хавайските острови.

— Ще трябва да опитаме при следващата ни орбита — посочи с ръка Рип. — Виждаш ли червената светла точица? Мисля, че това сме ние и орбитата ни е грешна. Трябва да променим траекторията, за да стигнем до точката на влизане в атмосферата.

Чарли запревключва дисплеите.

— Ето, това е, надявам се. — Тя проучи триизмерната графика, после посочи. — Тук ще имаме минимален разход на гориво.

— Колко гориво ще ни е нужно?

Чарли почти цяла минута преглежда дисплеите преди да отговори.

— Не знам. Ако изхабим цялото си гориво за маневриране, няма да имаме достатъчно, за да излезем от орбита. Ако изгубим орбитална скорост, но не стигнем до конуса, ще отскачаме от атмосферата като камъче по вода, докато накрая влезем под остър ъгъл.

— Под остър ъгъл ли? Това не ми харесва.

— Сигурно ще изгорим в атмосферата като метеорит.

— Колко гориво ни остава?

— Виждаш ли оня дисплей? — Чарли посочи друго компютърно изображение. — Това може би е оставащото гориво. Под пет процента, струва ми се.

Рип бавно се огледа.

— Създателите на летящата чиния трябва да са зареждали вода от кораба-майка, когато са били в орбита.

— Не повече от няколко литра. Водата в космоса е безценна.

— Тогава какво ще правим? В Мисури ли ще кацнем? Или другаде?

— Остави ме да поработя с компютрите — отвърна тя и се наведе към екраните.

Накрая пое дълбоко дъх.

— Струва ми се, че ще стигнем до Северна Америка. До Мисури. Ще променим орбитата, после ще запалим ракетните двигатели, за да се спуснем към оня конус на компютъра.

Рип енергично кимна с глава.

— Ще прелетим над Тихия океан и ще се плъснем в добрите стари Съединени американски щати. Ако ги пропуснем, ще паднем в Атлантика. — Той самоуверено се

усмихна. — Обаче не се бой, маце. Северна Америка е голяма, ще се оправим.

— Аха.

— Довери ми се.

— Не ми викай маце.

— Нищо лично, капитан Пайн, нали си по-възрастна жена и така нататък.

Корабът се бе завъртял около оста си на деветдесет градуса или поне така изглеждаше. Тъмната планета им се падаше отляво и изпълваше половината небе. Двамата мълчаливо се вгледаха в огромното кълбо.

— Сега се приближаваме към Щатите — прошепна Чарли.

И естествено, скоро се появиха светлините на Лос Анджелис, които весело блещукаха по хълмовете и в долините. Градът представляваше огромно петно от светлина. Орбитиращата летяща чиния скоро го остави след себе си. Пустинята Махави тъмнееше под тях, междущатските магистрали бяха тънки лъкатушни ленти, а градчетата — светли петънца в мрака.

Когато най-после погледна към космоса, Рип видя само немигащите звезди на фона на обсидиановото небе. Побиха го тръпки.

Мисълта за опасното положение, в което се намираха, го връхлетя като студен душ. Летяха на неколкостотин километра над земната повърхност с древен космически кораб, който той собственоръчно бе изровил от една скала. Опита се да пренебрегне реалността на собственото си безразсъдство. Пайн беше пожелала да дойде, помисли си Рип — значи бе там по своя воля.

Сети се за водата, останала в резервоара.

Дали ракетните двигатели щяха да се запалят? Обзе го страх, от който челото му се покри с ледена пот.

Трябва да се запалят! Трябва! Не можеше да свършат така — двамата запратени в орбита, обречени да умрат, когато въздухът свърши.

Ето го слънцето!

То с ослепителен блясък се издигна над хоризонта и изпълни кабината със светлина.

Чарли Пайн проследи издигането му към зенита му, после продължи да работи с компютрите. Тя последователно

редуваше трите дисплея на екрана. Изглеждаше спокойна, сякаш получаваше имейл по интернет.

— Ако двигателите не запалят, загубени сме — каза Рип. — Нали знаеш?

Жената го погледна с непроменено изражение.

— Опитах се да насоча вниманието ти към риска още преди да излетим.

— Вече съм напълно съсредоточен.

— Рискът си е същият. Не се намираме в по-голяма или по-малка опасност, отколкото когато бяхме на пет метра над земята.

— Определено ми се струва по-опасно — възрази той и неволно погледна надвисналата над кораба планета. Ниските облаци в атмосферата хвърляха сенки с военна прецизност. Бяха хиляди.

Чарли отново се наведе над компютрите.

— Имам лошо предчувствие — рече Рип, ала тя изобщо не го чу.

Младежът леко се оттласна от пилотската седалка и без усилие полетя в малката кабина. Когато стигна до стената, той се отблъсна и продължи да се носи насам-натам, докато Земята бързо се плъзгаше под летящата чиния и Чарли Пайн се занимаваше с компютрите.

Добре, тя беше корава филия. Корава.

Носеше се в безтегловност и си мислеше за разни неща, когато чу ракетните двигатели да се запалват. Блъсна се в задната стена. След няколко минути двигателите угаснаха.

— Ей!

— Извинявай. Забравих да те предупредя.

— Е, поне двигателите работят — неохотно призна той. — Защо ги запали?

— Трябваше да променя траекторията. Сега сме в правилна орбита спрямо конуса.

Рип се приближи и погледна дисплея.

Докато той висеше над нея, Чарли обърна летящата чиния и я насочи назад, като я ориентира спрямо кръстчето на холографския дисплей.

— Още около пет минути, повече или по-малко.

— Добре.

Вече не го бе страх. Може би трябваше, но не се боеше. Обзе го пълно спокойствие. Създателите на летящата чиния отдавна бяха мъртви, ала изпитваше близост с тези същества… хора… каквито и да са били. Летеше с техния кораб, както бяха летели и те, и това му се струваше някак естествено. Те бяха имали смелостта да се изправят пред неизвестността и сега, без да се хвали или перчи, Рип Кантрел знаеше, че на него му предстои същото.

— Ще се справим — заяви той на Чарли, която отново се взираше в компютъра.

— Да — отвърна тя и се втренчи в друг дисплей.

После повика холограмата на траекторията за влизане в атмосферата и се намести на седалката.

— Може би трябва да седнеш някъде и да си закопчаеш колана.

— Само докато запалим двигателите.

— Бива.

Рип седна на най-близката седалка и се закопча.

Гледаше менящите се дисплеи, докато навлизаха в конуса, и светлините на екрана, който управляваше мощността на двигателите. Чарли увеличи енергията и плавно продължи до пълна мощност, като поддържаше правилната ориентация на кораба.

В момента, в който достигнаха пълна мощност, двигателите спряха за миг-два. Когато отново заработиха, вече не бяха на пълна мощност. Може би наполовина или по-малко. Въпреки увереността, сърцето на Рип заплашваше да изскочи от гърлото му.

Двигателите се задавиха веднъж, два пъти, три пъти, четири пъти…

— Хайде! — говореше Чарли, сякаш окуражаваше коня си. — Не ми прави номера.

Рип скочи от седалката и се приближи до нея, за да вижда дисплеите.

— Какво става?

Ново задавяне. После двигателите утихнаха. Холограмата на главния дисплей настояваше за пълна мощност.

— Опа!

— Това не е на добре…

— Божичко!

Чарли зашари с ръка по пулта, завъртя ръкохватката на щурвала, силно я натисна.

Двигателите се запалиха за миг, два… три…

— Излязохме от конуса — напрегнато съобщи тя.

— Продължавай да пилотираш. Нищо друго не ни остава. — Гласът на Рип беше спокоен и овладян.

Двигателите продължиха да работят около четири секунди, после компютърът поиска да ги изключат. Конусът представляваше кладенец под препоръчаната от компютъра траектория, обозначена със съответната височина и посока.

С помощта на руля и левия лост Чарли обърна кораба и го насочи към конуса.

— Ще се спуснеш ли в тоя конус?

— Прекалено опасно е. — Тя посочи към купола. Земята изпълваше по-голямата част от гледката. Носът определено бе наклонен надолу, може би под четиринайсет-петнайсет градуса.

Чарли зае точното положение, препоръчано от компютъра, и остави летящата чиния да се понесе надолу към въздуха.

Минутите течаха. Земята не изглеждаше по-близо.

— Сигурна ли си, че сме намалили достатъчно скоростта? — нервно попита Рип.

— Не, не съм сигурна. Може би е по-добре да седнеш и да си закопчаеш колана.

Той неохотно се оттласна и седна на най-близката седалка. Тъкмо си беше закопчал колана, когато усети рязко намаляване на скоростта при навлизане на кораба в горния слой на атмосферата.

По купола заиграха издайнически пламъчета, прекалено бързо, за да могат да ги видят. Приличаха на огнени нишки.

Чарли с усилие проточи шия и едва зърна възрозовото сияние на носа, което ставаше все по-червено с навлизането на летящата чиния в атмосферата.

Поради някаква странна комбинация на светлина и влага след десетина минути над задния край на купола се образува видима ударна вълна. Пред погледа на Рип тя обля прозрачния материал и когато въздухът се сгъсти, се понесе назад.

Чарли Пайн съсредоточено поддържаше положението им спрямо кръстчето на компютърния дисплей. Летящата чиния

потъваше в земната атмосфера като метеорит, идващ от далечния космос.

8.

Летящата чиния се появи на компютърния дисплей в Националното командване на въздушната отбрана в бункера в планината Шайен край Колорадо Спрингс. Светлата точка мигаше в тихоокеанския сектор на запад от Калифорния. Компютърът беше програмиран да анулира орбитиращите спътници и космически боклуци от дисплея и да показва само обекти, движещи се по-бързо или по-бавно от орбитална скорост.

По средата на безкрайната си четиричасова смяна операторката пиеше кафе и слушаше фоновата музика по тонколоните, докато апатично превърташе трийсетината изображения на терминала си. Освен това мислеше за новото си гадже, което предишната вечер ясно й бе дало да разбере, че има сериозни намерения спрямо тялото й.

Тя няколко секунди зяпа бързодвижещата се точка преди мъглата от гаджета, музика и досада да се разпръсне. Плъзна една иконка върху точката и кликна отгоре й. Появи се текст: T082 C143 K96. Траектория в градуси, скорост в стотици възли и височина в километри.

Операторката включи алармата, за да повика началника си, и занатиска бутоните, за да препрати светлинния сигнал към главния дисплей за Съединените щати, който заемаше по-голямата част от предната стена на стаята.

Началникът й се появи след няколко секунди. Тя посочи с ръка.

— Двайсет и две хиляди и петстотин километра в час?

— Почти като космическа совалка, обаче в тоя район няма нито една. Може да е космически боклук или…

Неизречената възможност беше сигналът да е от интерконтинентална балистична ракета. Всъщност основната функция на този център бе да засича и проследява балистични ракети, изстреляни от всяка точка на планетата.

— Някакви данни за изстрелване?

— Няма.

— До всички — изтътна по аудиосистемата началникът, — имаме ли данни за изстрелване на ракета където и да било на Земята през последните два часа?

Тишина.

— Където и да било? — повтори той и усиленият му глас отекна в слушалките на операторката, както и по високоговорителите.

— Целта се появи преди няколко секунди. Сякаш излезе от орбита.

Началникът беше стара пушка. Десетки пъти бе виждал космически боклуци. Те винаги рязко намаляваха скоростта и изгаряха много преди да достигнат Земята. Сега наблюдаваше цифровите данни на този сигнал и чакаше рязкото намаляване на скоростта. Скоростта постепенно намаляваше, ала това беше различно.

— Навлиза доста ниско за метеорит — излишно прибави операторката.

Бойна глава, метеорит или космически боклук — каквото и да бе, щеше да достигне Земята преди да изгори.

Началникът изруга и вдигна червения телефон.

От Сан Диего до Сан Франциско хора, излезли навън три часа преди зазоряване, видяха огненочервена жилка да прорязва небето на североизток. По-бавно от падаща звезда, но далеч по-бързо от самолет, огненото кълбо имаше къса опашка и сияеше в червеникавожълто. Въпреки ранния час го видяха няколко хиляди души. Неколцина успяха да направят недоекспонирани снимки. Един любител астроном край Бейкърсфийлд засне летящата чиния с телекамера. Повечето просто благоговейно я наблюдаваха, без да знаят нито какво виждат, нито какво е неговото значение.

За щастие летящата чиния бе прекалено далеч, за да чуят рева й.

Огненото кълбо изчезна в небето на изток също толкова бързо, колкото се беше появило. Няколко десетки граждани се обадиха, за да разкажат за видяното в местните радиостанции, и след секунди съобщенията потекоха по интернет.

Когато скоростта на летящата чиния падна под десет маха, бордовият компютър поиска спускане под по-остър ъгъл. На Чарли Пайн не й се щеше да се подчини — корпусът сияеше в яркочервено — но след мимолетно колебание наклони носа с

няколко градуса надолу. Все пак не толкова, за колкото настояваше компютърът. Скоростта понамаля, помисли си тя, докато наблюдаваше дисплеите. Основната ѝ грижа беше температурата на корпуса. Естествено, той бе пригоден за такива полети, но все пак беше невероятно древен.

Блясъкът на корпуса като че ли поотслабна.

Чарли повдигна носа по-високо и червенината бързо изсветля. После отново го наклони и остави кораба сам да потърси нужния ъгъл на спускане.

Летящата чиния все още се движеше с над четири маха, когато преминаха височина трийсет хиляди метра на запад от Сейнт Луис. Ударната вълна зад тях достигна земята, поразителен грохот, който разтърси къщи, разклати прозорци и уплаши добитък и диви животни. Това може би бе най-мощният звук, чуван някога в Сейнт Луис. Всеки, който не беше в кома или глух, го чу като басов ехтеж с изумителна сила, болезнено висок, но не толкова, че да спука тъпанчето. Мнозина решиха, че са чули мощна експлозия на няколко преки от там. Из целия град се включиха лампи и телефонната система се претовари, тъй като всички се опитваха да се свържат с полицията.

Чарли Пайн летеше към земята. Летящата чиния се спусна през слой ниски разпокъсани облаци и излезе в тъмен район, където само тук-там личаха светлинки. Тя внимателно бе насочила спускането, без да използва двигателите. Когато бяха на тристатина метра над повърхността — трудно можеше да се определи само с поглед, а нямаше представа какви са мерните единици на компютърните дисплеи — Чарли задейства антигравитационния контрол и накрая спускането спря на шейсетина метра височина. Ниско. Прекалено ниско.

За малко не се блъснаха в една радиокула, която ненадейно изникна отпред, осветена само с няколко червени сигнални лампи.

След като я заобиколи, Чарли полетя над пътя към недалечния град, който беше видяла при преминаването им под облаците.

Слава богу, че районът бе сравнително равен! Ако се бяха озовали в планинска местност през нощта, направо щяха да се самоубият.

Рип стоеше до нея.

— Къде сме? — попита той, като се взираше през купола в търсене на светлини.

— Не знам.

— В Мисури ли?

— Едва ли.

— В Съединените щати?

— Може би.

— Идеална точност. Това ми харесва.

Небето на изток започваше да изсветлява, когато Чарли спря летящата чиния в покрайнините на едно градче.

Не точно градче — по-скоро няколко къщи край тесен павиран път.

Разгледаха го от трийсетина метра височина. Не се забелязваха автомобили.

— Трябва да е четири и половина или пет сутринта — промърмори Чарли.

— Да. — Рип посочи с ръка. — Опитай при оная бензиностанция. Там може да имат противопожарен маркуч.

— След като се върнахме в цивилизацията, отчаяно се нуждая от баня.

— Обаче всичко е затворено.

Тя насочи летящата чиния между няколко дървета и кацна на пустия паркинг до бензиностанцията, колкото може по-близо до сградата. Рип отвори люка и изскочи навън.

Миризмата на пръст, лято и машинно масло му се стори като парфюм. Той дълбоко си пое дъх. Небето и облаците на изток розовееха, изгряващото слънце обливаше света в мека светлина. След два месеца и половина в пустинята Рип си помисли, че никога не е виждал по-прекрасно място от това градче.

В ъгъла на сградата имаше воден кран, но без маркуч. Той завъртя крана просто за да провери. Потече вода. Спря я, изправи се и се огледа наоколо. Оттатък пътя имаше ресторантче, все още затворено, естествено. Виждаха се четири ниски къщи, части от други се мержелееха между дърветата. Спокойно можеше да опита в първата къща, каза си Рип.

Мина между дърветата. Къщата беше бяла, едноетажна, с едноместен гараж. Вратата му бе отворена — вътре имаше шевролет пикап и косачка. На стената висеше градински

маркуч. Той го откачи.

Две минути по-късно вече пълнеше резервоара на летящата чиния. Опита вратата на мъжката тоалетна. Отключена.

Стоеше до кораба и оглеждаше дърветата, сградите, равните, простиращи се чак до хоризонта ниви, когато Чарли излезе от дамската тоалетна.

— Ох! — рече тя, като дооправяше сивия си пилотски костюм.

— Може би е по-добре да свалиш табелката с името и капитанските си пагони — посъветва я Рип.

— Имаш право. Летящата чиния и без това ще привлече вниманието.

Думите й направо си бяха връх на подценяването. Мъчеше го вълчи глад.

— Хайде да потърсим някое отворено заведение, а? И моля те, остави ме аз да говоря.

— Добре — не особено въодушевено се съгласи тя и започна да сваля военните отличия от дрехите си. — Трябваше да сваля капитанските пагони още преди две седмици — каза Чарли и ги хвърли на земята.

— Защо двигателите се задавиха, когато навлязохме в атмосферата?

— Нямам никаква представа.

— Ако успеем да закараме това чудо при чичо Артър, той ще разбере.

Рип Кантрел се засмя. Чувстваше се прекрасно.

— *Жестока* е! — Той разпери ръце, за да прегърне бензиностанцията, ресторанта, къщите по улицата, после направи пирует и величествено посочи летящата чиния, като се поклони от кръста.

Чарли Пайн заръкопляска.

— Благодаря, благодаря. За вас, госпожо, имаме място в средата на първия ред.

Тя провери резервоара. Маркучът подаваше вода под силно налягане, но ако се съдеше по клокочението, имаше още много да се налива.

Когато отново погледна, едно старо куче душеше кораба, после се приближи до Рип. Той изчака, докато животното си изпълни ритуала, после предпазливо се наведе и го почеса зад

ушите.

Рип е едно пораснало момче, помисли си тя.

Обърна се към летящата чиния и опря длани върху корпуса.

Бе я пилотирала.

Да! Затвори очи и си спомни усещането, когато ракетните двигатели ревяха с пълна мощност и корабът трепереше в ръцете й.

Когато вдигна клепачи, Рип я наблюдаваше със странно изражение.

— Какво има?

— На тази светлина… хм, адски си красива — изпелтечи той и силно се изчерви.

Чарли широко му се ухили, на момчето у него и на мъжа, в който се бе превърнал.

Рип се приближи и се заслуша в шуртенето на водата в резервоара, за да скрие срама си.

— Май че е до половината.

Ревът на приближаваща се по улицата кола ги накара да се обърнат. Тя отби на бензиностанцията и спря от другата страна на сградата, далеч от помпата. Шофьорът дойде при тях. Беше момче, около шестнайсетгодишно, с мръсни дънки и с осеяно с младежки пъпки лице. Кучето, което лежеше до колесника на летящата чиния, завъртя опашка.

— Ей, какво е това, по дяволите? — попита хлапакът.

— Един тир го стовари преди половин час — нехайно отвърна Рип. — Каза, че го карали за лунапарка в Сейнт Луис. На междущатската имало някакъв надлез и не можел да мине под него.

— Хм, проклет да съм… — изсумтя момчето. — Защо го е оставил тук?

— Нямало къде другаде да го остави. Каза, че след два часа щял да дойде друг тир да го вземе.

Хлапето откъсна очи от летящата чиния и насочи вниманието си към Чарли и Рип.

— Защо наливате вода в него?

— Тая проклетия е толкова лека, че трябва да е пълна с вода, иначе вятърът я отнася. — Рип кимна с глава. — Надявам се, че не е проблем да източим няколко литра.

— Предполагам.

Момчето опря длани в летящата чиния, после почука с кокалчето на показалеца си. Преди да успее да каже нещо, Рип го изпревари:

— На твое място щях да бъда по-внимателен. Отдолу има само стиропор и може да го продупчиш.

— Уф! — Малкият пъхна ръце в джобовете и опита да си придаде нехаен вид.

— Между другото — продължи Рип, — със сестра ми претърпяхме авария на няколко километра източно оттук. След като закусим, може ли някой да докара колата ни? Мисля, че се е скъсал водният маркуч.

— Много пара, а?

— Нещо такова.

— Ами собственикът кара влекача. Той ще се появи след известно време. Имаш ли карта за безплатна пътна помощ?

— Май имам. Някъде в портфейла. — Рип се потупа по хълбока.

— Още колко вода ще наливате?

— А, като че ли стига. Само колкото да му даде малко тежест. — Рип завъртя кранчето и откачи маркуча. Чарли затегна капачката на резервоара. — Ще се чакаме в ресторанта — навивайки маркуча й каза той и докато жената се отдалечаваше, се обърна към невръстния бензинджия. — Много любезно от твоя страна, че ни позволи да налеем малко вода.

— Водата не е моя — без да откъсва очи от летящата чиния, заяви хлапето. — Абе направо изглежда като истинска, а? Като че ли е пълна с ония извънземни дребосъци.

— Аха.

— Тия неща сигурно ги правят в Холивуд.

— Всъщност някъде в Ню Джърси. — Рип приключи с навиването на маркуча и го върна на мястото му в гаража.

Хлапето хвърли още един дълъг поглед на летящата чиния и отиде да отключи вратата на бензиностанцията.

Рип и Чарли седнаха на стъпалата пред ресторанта. Слънцето се показа на хоризонта и огря градчето, включително летящата чиния.

— Хлапето като че ли ми повярва — каза той.

— Изпечен лъжец си.

— Упражнявам се за политик.

— Според теб какво се е случило с нашите приятели?

— Сигурно арабите скоро са ги пуснали. Петролните работници постоянно пристигат и си заминават. Арабите нямат изгода да ги закачат. Само че не мога да кажа същото за военните. И само господ знае какво ще направят с австралийците.

Съдбата на австралийците не интересуваше особено много Чарли Пайн. Властите на Съединените щати щяха да положат всички усилия, за да измъкнат нейните колеги, които сигурно щяха да получат медали и да се разходят до Вашингтон, за да се ръкуват с избраниците.

Чарли се вторачи в летящата чиния.

— Онова антигравитационно устройство е голяма работа — след малко заяви тя.

Рип се съгласи с нея.

— Според мен намотките в долната част на кораба променят поляритета на гравитационното му поле, така че взаимно да се отблъскват със земята.

Двамата седяха и наблюдаваха изгрева на слънцето зад чинията, всеки потънал в своите мисли.

Шефът на космическото командване генерал Хойт Алекзандър беше събуден от дежурния в планината Шайен. Съобщиха му, че в атмосферата е влязъл неидентифициран обект, който изглежда е стигнал невредим до Земята. Наблюдателен екип от Пентагона вече бил осведомен, прибави дежурният.

Десет минути по-късно в центъра се обадиха от Калифорния.

Когато дежурният научи за екота в Сейн Луис, началник-щаба на военновъздушните сили генерал Джо Делаурио Бомбата вече се бе свързал с генерал Алекзандър.

— Добрутро, Хойт. Какво става, по дяволите? Космически нашественици ли?

— Едва ли — отвърна Алекзандър. Чувството му за хумор не се усещаше, ако изобщо имаше такова.

— Телевизорът ти включен ли е, Хойт?

— Не — каза той, сякаш отговаряше на обичаен въпрос, зададен от старши офицер в — Алекзандър погледна луминесцентните стрелки на часовника си — 4:14 сутринта.

Джо Бомбата въздъхна.

— Медиите направо са обезумели. Държавните служители вече са под обсада и още не съм пил дори чаша кафе. Обекти, навлезли в атмосферата над Калифорния, ужасни гърмежи над Сейнт Луис… Какво става, по дяволите?

— Не ни е известно… засега.

— Хм — изсумтя Джо Бомбата. След няколко секунди мълчание нареди: — Провери дали някой от нашите пилоти изпитатели не е прелитал над Сейнт Луис тая сутрин. Обади ми се колкото може по-скоро.

— Слушам.

— Ако питаш мен, просто са чели прекалено много истории за НЛО — измърмори началникът. — Светът става все по-странен.

Алекзандър нямаше представа какво означават тези думи, тъй като не му бяха докладвали за откриването на обект с форма на летяща чиния в Сахара, нито за пращането на група от военновъздушните сили на мястото. Той обаче скри озадачението си, тъй като отлично знаеше, че във ВВС всеки върши каквото трябва. Не му влизаше в работата да пита защо…

След като помърмори още известно време, Джо Бомбата затвори. После веднага се обади в дома на помощника си и го попита дали знае нещо за групата за проучване на НЛО, която два дни по-рано бяха пратили в Сахара.

— Нищо, господин генерал.

— Искам пълен доклад, когато дойда на работа — изръмжа Джо Бомбата.

Политиците щяха да го награбят съвсем скоро. Той седна на леглото и намръщено се загледа в репортерите на Си Ен Ен, които обсъждаха експлозивните звуци в Сейнт Луис.

Поредната работна сутрин, помисли си генералът и стана от леглото.

Рип и Чарли чуха приближаващата се по улицата кола. След като паркира до ресторанта, от нея слезе яка жена, втренчи се в летящата чиния оттатък улицата, после се запъти към входа. Тя хвърли поглед към двамата и пъхна ключа си в ключалката.

— Знаете ли нещо за онова там? — кимна към кораба жената.

— Преди известно време го разтовариха от един тир — осведоми я Рип. — Казаха, че по магистралата имало надлез и не можело да мине под него.

— А, ясно. Какво е това, между другото?

— Щяло да бъде реклама на лунапарк в Сейнт Луис. Така ни каза шофьорът. Колата ни се повреди на магистралата и дойдохме дотук пеш.

— Влезте, ще сложа кафе.

Рип и Чарли я последваха в ресторанта.

— Цяла нощ ли сте пътували?

— Да. После колата отказа.

— Такъв е светът. Понякога просто нямаш късмет. Седнете, ще ви донеса кафе веднага щом стане.

— Благодаря.

Седнаха в първото сепаре. Слънчевите лъчи струяха през прозорците. Облаците бързо се разкъсваха и разнасяха.

— Денят ще е ясен — рече Чарли Пайн.

— Хубаво е да си у дома — отвърна Рип и се прозя.

— И на мен ми се спи — каза тя. — И имам нужда от баня.

— При чичо Артър има топла вода и легла. Ще спя цял ден.

Жената им донесе кафето.

— Не видяхме табелата на влизане. Как се казва тоя град? — попита Рип.

— Божичко, как не сте забелязали табелата? Това е Ъпшър, щата Индиана, малкия.

— Когато пристигнахме, още беше тъмно.

— Миличък, Ъпшър е страхотно място. Само дето цял живот съм тук. Все не мога да се навия да си вдигна чуковете и да си тръгна.

— Прозвуча като кънтри песен.

— Нали? Какво ви се хапва в тая чудна лятна утрин?

— Пет-шест бъркани яйца — отвърна Рип. — Много пържени картофи, два резена шунка, може би четири бисквити, две големи чаши пълномаслено мляко. А за теб, Чарли?

— Това всичкото за теб ли е? — Чарли и жената от ресторанта го зяпнаха.

— Гладен съм.

— За мен две яйца и сухар, моля — каза Чарли.

На влизане в кухнята жената включи телевизора в ъгъла. Трябваха му няколко секунди, за да загрее. Рип изсипа в устата си пакетче захар.

— … Властите нямат обяснение за мощния звук, който разтърси Сейнт Луис преди около час, разби прозорците в града и накара хиляди хора да позвънят в полицията и пожарната.

Чарли и Рип се спогледаха. Рип сви рамене.

Новините продължиха с друг репортаж.

— Рано сутринта в небето над Калифорния прелетя метеорит. Стотици хора са видели големия обект, който явно е изгарял в атмосферата, да преминава от запад на изток. Дали е бил метеорит, или излязъл от орбита сателит? Ще очакваме отговора на военновъздушните сили. Няма съобщения метеорит да е паднал на земята сутринта, но ако районът е изолиран, може да минат дни преди някой да съобщи. Тук е говорителят на военновъздушните сили майор Дон Уилямс.

На екрана се появи униформен мъж.

— Обектът, разбира се, е бил засечен от Космическото командване. Ще направим изявление, когато научим повече за траекторията му.

— Само преди минути от Сейнт Луис съобщиха за мощен екот. Възможно ли е метеоритът да е паднал край града? — попита го един репортер.

— Не ни е известно — отвърна офицерът. — В момента проверяваме.

Чарли отпи глътка кафе и погледна през прозореца метеорита, който хвърляше дълга сянка на ранното утринно слънце.

— Докато търсех маркуч, за миг си помислих, че ще отлетиш и ще ме изоставиш — каза Рип.

— Наистина ли?

— Само за миг.

— Ако нямах нужда от баня, може би щях да го направя.

— И защо не го направи?

— Искам да знам всичко за тая летяща чиния.

Тя обърна наопаки книжната покривчица пред себе си, извади химикалка от джоба на левия си ръкав и започна да си води бележки. Искаше да запише впечатленията си от полета с

кораба, докато са още пресни. Управлението при ниски скорости бе чудесно, но при свръхзвукова скорост почти не можеше да маневрира. Пишеше бързо и излагаше всичко, което й дойдеше наум.

Пиеха вторите си чаши кафе, когато навън паркира някакъв мъж, дълго зяпа летящата чиния и накрая отиде при нея. Бавно я обиколи, като я докосваше и почукваше по корпуса. После дойде в ресторанта.

— Какво е онова нещо оттатък улицата, Фло? — попита той.

— А, ти ли си, Оскар?

— Да. Какво е онова нещо оттатък улицата?

Фло излезе от кухнята с три чинии в ръце.

— Летяща чиния, Оскар, невеж глупак такъв — каза тя. — Тия хора тук са долетели с нея от Марс. — Жената остави две чинии пред Рип и една пред Чарли и й намигна.

Чарли се опита да се усмихне, сгъна книжната салфетка и я пъхна в джоба си.

— Сякаш за пръв път виждаш летяща чиния, Оскар.

— Поне тая седмица за пръв път. Ще ми донесеш ли едно кафе?

Рип взе ножа и вилицата и се захвана на работа. Фло и Оскар продължиха да се закачат, телевизорът дуднеше в дъното.

Пиеше втората си чаша мляко, когато отпред спря патрулна кола и полицаят влезе в ресторанта. Скоро до него паркира трактор и фермерът се присъедини до заместник-шерифа на бара. Оскар им разказа за лунапарка в Сейнт Луис и всички започнаха да се надпреварват да остроумничат на тема летящи чинии. Междувременно при кораба се бяха събрали пет-шест души. Някои бяха дошли да заредят бензин, но останалите бяха слезли от паркираните си край пътя пикапи.

Докато Рип нагъваше последните картофи, по телевизията отново се върнаха на историята с метеорита над Калифорния. Чарли бе приключила със закуската няколко минути по-рано и сега го наблюдаваше с весело изражение.

Тя понечи да се изправи.

— Ще платя сметката, докато свършиш.

— Моля те! Аз ще я уредя. Имам пари.

Чарли се усмихна.

— Просто не ми се струва редно жената да плаща — измърмори той.

Рип стана от мястото си и небрежно се приближи до бара. Фло се появи след малко. Тъкмо изчисляваше сметката им, когато на телевизора зад нея показаха кадри с летящата чиния.

— А сега един странен случай — започна коментаторът. — Тази сутрин в египетския град Асуан…

Рип се пресегна и превключи канала. Появи се реклама. Той се усмихна на Фло и й подаде петдесетачка.

— Извинявай, нямам по-дребни.

— Напоследък се случва все по-често, готин. Ще ти ги разваля.

На няколко метра от него полицаят разказваше мръсен виц.

Рип си взе рестото и се помота малко, докато Фло се отдалечи да налее кафе на един от клиентите.

— За малко — каза му Чарли. — Някой на оня кораб в езерото трябва да е имал камера.

— Да се качваме и да потегляме, амиго.

Спокойно излязоха навън и пресякоха улицата — просто млада двойка, която няма никаква работа.

Край летящата чиния вече се бяха струпали десетина души, други трима я зяпаха, докато пълнеха резервоарите на колите си. Момчето, което работеше на бензиностанцията, явно им обясняваше.

— Ето ги, идват — каза то и се обърна към Рип. — Ей, приятел, не спомена ли, че това нещо го карат в лунапарк в Сейнт Луис?

— Да.

— В „Шестте знамена“ ли? — попита една жена с бебе на ръце.

— Ами не знам, госпожо. Онзи човек не каза нищо.

— Определено прилича на истинска, нали?

— Баща ми една нощ преди няколко години видял истинска летяща чиния — обади се един от зяпачите.

— Къде, Бъч?

— Във фермата. Проклетията висяла над кравите. Здравата ги уплашила. — Той продължи да разказва на унесената си публика за срещата от третия вид.

Чарли обиколи веднъж летящата чиния, после се вмъкна

отдолу и отвори люка. Докато се качваше, Рип каза на хората:

— Не е зле да се дръпнете назад, да ни направите малко място. — С тези думи той също се наведе под кораба, скочи вътре и затвори люка.

Чарли вече палеше реактора.

Зяпачите очевидно чуха бръмченето и припряно заотстъпваха. Мнозина зяпаха с отворена уста, прекалено смаяни, за да кажат каквото и да било. Рип им махна с ръка през купола. Чарли леко издигна чинията. Във въздуха се понесе обичайният облак прах и камъчета.

На три метра стабилизира, докато прибере колесниците. Тълпата се пръскаше — неколцина мъже бягаха с всички сили. Майката с бебето падна на колене до бензиновите колонки и силно притисна детето към себе си. Клиентите наизскачаха от ресторанта оттатък улицата. Полицаят се затича към бензиностанцията.

Рип му помаха с ръка. Чарли натисна щурвала напред и дръпна нагоре левия лост. Корабът прелетя над нивата край ресторанта и се понесе в посока, обратна на слънцето.

— Към Мисури, нали?

— Да.

— Ще ми се да имахме карта.

— Ще позная реката и околността. Ще ти показвам пътя.

— Дръж се! — Чарли завъртя ръкохватката. Ракетните двигатели изхълцаха и се запалиха с приятен рев.

— Уха! — извика Рип. Ускорението беше върховно.

Чарли наклони носа нагоре и летящата чиния се понесе в утринното небе над Индиана.

9.

Подобно на милиони други американци, които през онази августовска сутрин гледаха телевизия, докато се обличаха и закусваха, генерал Джо Делаурио Бомбата, началник-щаб на военновъздушните сили на САЩ, удивено зяпаше летящата чиния.

— Мама му стара! — измърмори той през четката си за зъби, която още бе в устата му.

Когато камерата показа в близък план изтребителя, преследващ летящата чиния, генералът захвърли четката. Качеството на картината беше лошо — египетският любител очевидно се бе опитвал да фокусира бързодвижещите се машини, ала издайническите облачета бял дим над крилото на изтребителя бяха достатъчни за Джо Бомбата да разбере, че самолетът обстрелва летящата чиния. Генералът грабна телефонната слушалка.

— Белия дом! — извика той на телефонистката. — Свържи ме с Белия дом!

Операторът фокусира пламъка зад летящата чиния и успя да го задържи докато обектът ускоряваше по права линия. Чинията бързо се смаляваше и накрая се виждаше само като светла точица в небето.

— Боже мой! — изрева Джо Делаурио и се втурна да облече униформата си.

Тъкмо влиташе през преддверието на кабинета си в Пентагона, когато един младши щабен офицер се закова на пети.

— Господин генерал, трябва да отделите време и да включите телевизора! Едно градче в Индиана — местните жители твърдят, че летящата чиния била там тая сутрин!

Джо Бомбата се втрещи. Когато видя видеозаписа от Египет, вече бе убеден. А сега бяха в Индиана, така ли? Дали наистина беше нашествие?

— Колко са летящите чинии? — попита той.

— Само една. С двама души на борда. Извънземни. Носели сиви гащеризони, погълнали огромно количество храна…

Джо Бомбата стоеше онемял, прикован към пода. Нищо през трийсет и шестте му години във военновъздушните сили

не го бе подготвило за този момент. Преживяваше трескав кошмар, някакъв шантав, наркотично размътен холивудски епос.

Ощипа се по лявата ръка. Да, буден беше.

— Извънземните са платили в ресторанта с щатски долари — продължи офицерът и посочи мъжа, който говореше на телевизионния екран.

— Какво?

— Да, с щатски долари. С петдесетдоларова банкнота, която според собственичката на ресторанта била фалшива. После се качили на летящата чиния и отлетели.

Джо Бомбата най-после започваше да разбира.

— Къде е екипът за проучване на НЛО, който пратихме в Сахара? — изрева той. — Искам отговори веднага, иначе ще изям нечия глава за закуска!

Артър Кантрел е странно човече, заключи Чарли Пайн. Тялото, шията и главата му образуваха идеално яйцевидна форма, нарушавана единствено от късите му крака. Той ходеше с клатушкане и тлъстините му се тресяха. Над горната му устна и по челото му постоянно лъщеше пот. В месестото му лице бяха потънали живи умни очи.

— Приятно ми е, госпожо — каза той и направи кратък нервен поклон.

— Е, чичо, какво мислиш? — Рип се отдръпна назад и величествено посочи летящата чиния.

Артър Кантрел се разтрепери от радост, докато я разглеждаше. Докосваше я, милваше я и я галеше.

— Удивително! — едва промълви той.

Чарли Пайн се усмихна широко и любопитно се заозърта в стария военен хангар. Беше вкарала летящата чиния в паянтовата дървена постройка, след като Рип отвори вратите. Едва намери място да я приземи сред боклуците, като че ли от векове покрити с прах — стари трактори, едновремешна селскостопанска техника, един от първите модели форд, мотоциклет „Индиън чиф“, самолет „Еъронка Чемп“ и още какво ли не, нахвърляно в този някогашен хангар на военновъздушните сили, единствената оцеляла сграда от тренировъчна база през Втората световна война. Артър още

преди години беше разбил изронения бетон на пистите — сега там растеше трева, идеална за малки самолети като неговия. Докато Рип обясняваше на чичо си за летящата чиния, Чарли прокара длан по двигателя на самолета.

— И двамата ви показаха по телевизията, струва ми се — накрая отбеляза Артър.

— В Египет ли? Да, ние бяхме, наливахме вода от Нил, за да задвижим кораба.

— Не само в Египет. В Лос Анджелис, Сейнт Луис, Асуан, Египет, а преди малко Си Ен Ен предаде за някакво градче в Индиана. Местните направо ще се побъркат.

— Нима? — с ангелски невинно лице попита Рип.

— Как не! — разхили се Артър Кантрел и шкембето му се разтресе. — Истинска летяща чиния каца насред Ъпшър, щата Индиана, десетки хора са я видели. Една жена твърди, че сервирала закуска на двама марсианци в сиви гащеризони. След като се нахранили, платили с фалшиви пари, оставили три долара бакшиш, преспокойно прекосили улицата и излетели.

— Сериозно?

— Жената от ресторанта каза, че изяли повече храна, отколкото нормален човек. По шест яйца, великански резени шунка и литър мляко. Когато преди десет минути го разправяше по телевизията, казвам ти, Рип, веднага се сетих за теб.

— Бях адски гладен, чичо Артър.

— Знам, момчето ми. Отвътре ти идва. Цял живот съм бил като теб.

— Е, какво мислиш за летящата чиния?

— Страхотна машина. Боже всемогъщи, страхотия е. Само се надявам двамата с госпожата да не сте я откраднали.

— Казах ти как я взехме, чичо. Честен кръст! Беше си чиста проба късмет, че зърнах проблясъка от оная ерозирала скала. С пот на челото я издялах от камъка.

— Мислиш ли, че някой ще си я потърси?

— Тя е адски ценна.

— Някой или нещо, по-точно. Това нещо сякаш излиза от някакъв сън… или от кошмар.

— Съмнявам се, че ония, дето са я изгубили, ще се върнат да си я потърсят, ама в тия времена… кой знае?

— Така си е — съгласи се Артър.

— Никой не подозира, че сме тук — заяви Рип. — Последните седемдесет-осемдесет километра летяхме ниско, под равнището на радара, точно над върховете на дърветата, и с изключени ракетни двигатели. Малко се затруднихме да открием фермата в дъжда заради облаците, нали се сещаш. Даже някой да ни е видял, няма да се сетят къде сме отишли.

— Какво ще кажете, млада госпожо? — попита Артър.

— Военновъздушните сили скоро ще я потърсят. До ден-два. Най-много три.

— Аха. Ще им се обадите ли да им кажете къде да търсят?

— Не веднага. Доколкото знам, Рип е законен собственик на летящата чиния.

— Наистина ли смятате така? — скептично попита Артър.

— Не съвсем.

— И аз се съмнявам.

— Виж сега, чичо, ти би трябвало да си на моя страна — разпалено заяви Рип.

— На твоя страна съм, на твоя страна съм — увери го Артър Кантрел. — Знам, че не си извършил нищо неморално — просто си мисля, че имаш проблем със закона.

Младежът се поразкрачи и изпъчи гърди.

— Винаги са ми казвали, че правото на собственост е девет десети от закона. Аз я намерих и имам намерение да я задържа. Който се надява да ми я вземе, ще трябва да докаже, че има повече право от мен.

— Който я намери, негова си е — замислено рече Артър и след като за пореден път измери с поглед Чарли Пайн, прибави: — Засега това е достатъчно, струва ми се. — Той посочи увисналия отворен люк под летящата чиния. — Дали има начин да се провра през оная дупка?

— Ако си глътнеш корема, струва ми се, че ще успееш — ухили се Рип. — Имахме проблем с двигателите. От време на време се давят. Надявах се, че ще хвърлиш едно око. — С тези думи младежът го поведе към люка.

Артър пропълзя на четири крака след него.

— Хм, господин Кантрел, Артър, преди да влезете, дали може да се поосвежа у вас?

— Ами разбира се, колко съм нелюбезен! Заповядайте вкъщи. Аз съм ерген и вътре цари пълен безпорядък, но

използвайте всички удобства. Кърпите са в гардероба.

— Благодаря.

В малката къща не бе разхвърляно, разбира се. Както подозираше Чарли, Артър Кантрел се оказа педантичен чистник. Всяко нещо си имаше място.

Тя направо влезе в банята и взе дълъг горещ душ. След като пусна униформения си гащеризон в пералнята, отиде в стаята за гости — уютно кътче с телевизор. На стената имаше лавички с кремъчни върхове на стрели, десетки, може би стотици. И всяка бе грижливо надписана.

Дъждът, който плющеше от бурното сиво небе, трополеше по прозореца. Тя се пъхна под одеялото и запревключва телевизионните канали.

По Си Ен Ен намери каквото търсеше. Да, за пореден път показваха записа от Египет. После имаше интервюта с гражданите на Ъпшър. Чарли си погледна часовника. Божичко, с Рип бяха напуснали градчето едва преди два часа и половина и то вече се беше прочуло!

Гражданите изразяваха благоговейната си почуда от способностите на летящата чиния. Обикновени хора, които бяха видели нещо изключително. Преживяването изглежда се бе отразило на всеки по различен начин. Едни бяха замислени, други въодушевени, трети уплашени, гневни или възмутени.

Жената от ресторанта им беше признателна.

— От всички краища по зеленатa божия земя, които можеха да изберат, те се спряха тъкмо на нашия град. Винаги съм вярвала, че Ъпшър е особен, и сега знам защо. Ужасно съм щастлива.

— Защо? — попита репортерът.

— Летящата чиния ни даде повод да мислим за нещо друго, освен за себе си, напомни ни, че животът не свършва на съседната пряка.

Чарли продължи да превключва каналите и попадна на някакъв официален представител, който обясняваше, че летящите чинии били плод на човешкото въображение.

— Няма абсолютно никакво научно доказателство, че летящи чинии съществуват — твърдеше той. — Военновъздушните сили от петдесет години проверяват всички

случаи и не са открили нищо.

— Откривали са онова, което им е било нареждано да откриват, мой човек — изсумтя Чарли Пайн и отново превключи канала.

Други телевизионни водещи излагаха мненията си за пороя от съобщения за летящи чинии. Една жена очевидно бе нервна. „Извънземните“ вече може би са тук, обясняваше тя.

Друга твърдеше, че това били свръхсекретни изпитателни машини на военновъздушните сили.

— Властите никога не ни казват истината. Знаят и не ни казват.

Накрая Чарли изключи телевизора и отпусна глава на възглавницата. Беше уморена, но още не ѝ се спеше.

В какво се бе забъркала? Дали военните щяха да настоят „Локхийд Мартин“ да я уволнят? Защото е пилотирала летящата чиния? Защото не им се е обадила къде се намира? Дали публичността щеше да ѝ попречи да си намери работа като пилот изпитател?

Замисли се за Рип, който бе долу в хангара с чичо си — две момчета, които си играеха с нова екзотична играчка. Рип нямаше представа какво вълнение е предизвикала летящата чиния… какво вълнение щеше да предизвика.

А може би така трябваше. Не го интересуваше какво мислят другите. Не го интересуваха телевизионните водещи, нито техните грижливо обработени мнения. Ни най-малко не го интересуваха и военновъздушните сили.

Как се бяха набъркали австралийците?

Може би трябваше да вземе пример от Рип и да престане да мисли за всичко това.

Тя извади книжната покривка от ресторанта и прочете бележките си. Чинията летеше идеално при поразително многообразие от режими. Това не бе случайно, знаеше го. Създателите на тоя кораб си бяха разбирали от работата.

Втренчена в записките си, Чарли Пайн отново усети кораба в ръцете си, педалите под краката си, мощността на ракетните двигатели. Тя впери невиждащи очи през прозореца и се замисли за преживяното. После отиде да потърси нещо за писане, увита в одеяло. В малкия кабинет на Артър намери бележник.

Върна се в спалнята и бързо, съсредоточено започна да

пише, опитвайки се да изложи върху листовете всичко. Никога през живота си нямаше да има друга възможност да пилотира такава уникална машина. Категорично!

Накрая клепачите й натежаха. Чарли се отпусна на възглавницата и заспа.

— Олеле, Рип! Това нещо е голяма работа! — Артър Кантрел се дивеше на изключителното инженерно майсторство, проявено в летящата чиния, на блестящите технически решения.

Беше се напъхал в машинния отсек. Когато се качиха на борда, Рип запали реактора. Чичо му благоговейно застина сред компютърните дисплеи и светлини. Младежът угаси реактора преди двамата да влязат в машинния отсек.

Сега Артър почукваше по стените, надзърташе навсякъде, проучваше всичко с фенерчето си. Гореше от любопитство и удивление.

— И казваш, че сте налели кална вода, така ли? — след малко попита той.

— Да. Нямаше друга.

— В тоя сепаратор трябва да е останала кал. Сигурно. Иди да ми донесеш малкия комплект инструменти от тезгяха, моля те.

Рип се подчини.

Скоро Артър установи, че гаечните му ключове не стават. Тъй като не искаше да разбие някоя гайка, трябваше да използва подвижен ключ и клещи.

— Радвам се, че дойде, Рип. Липсваше ми това лято.

— Да. Тая стара ферма… — Младежът прекарваше летата при чичо си Артър от дванайсетгодишна възраст. Откакто бе починал баща му. — В пустинята беше ново приключение — малко извинително рече той.

— Човек има нужда от нови приключения — докато разглобяваше сепаратора, отвърна Артър. — Това разширява кръгозора ти, пък и научаваш нови неща. Въпреки това ми липсваше.

Рип не каза нищо и чичо му не очакваше отговор. Достатъчно добре познаваше племенника си.

— Какви са отношенията ви с жената?

— Никакви. Тя е пилот изпитател от групата на военновъздушните сили за проучване на НЛО. Дойдоха в пустинята заради летящата чиния. Чарли е цивилна, преди две седмици се е уволнила. Вмъкна се в кораба, когато се канех да излетя. Наоколо стреляха, не можех да я оставя.

— Извадил си късмет, че е дошла.

— И сам щях да се справя, чичо Артър. Честно.

— Нямаше да е много добре за теб, ако грешиш.

— Пилотирането ми идва отвътре.

— Имали сме пилоти в рода, а?

— Нали управлявах твоя чемп. Спомняш ли си? Ти ме научи. Тая летяща чиния е като него. Е, малко по-бърза е, естествено, и е по-сложна, но можех да се справя.

Артър промени темата.

— Когато сутринта станах от леглото, изобщо не подозирах какво ще се случи. Летяща чиния! Какъв ден, а! И оная мадама е голяма работа. Добър племенник си, Рип, честно. Всяка сутрин от много години насам се чудя дали днес няма да се отбиеш.

— Е, ако имах летяща чиния, нямаше да е проблем.

Обзе го топло чувство, когато се замисли за перспективата да обикаля страната със собствена летяща чиния, да ходи където и когато реши… Той погали металната стена до себе си.

Когато усети, че Артър го наблюдава, Рип се ухили.

— Идвай когато ти е приятно — каза чичо му. — И доведи жената. Харесва ми.

Младежът махна с ръка.

— Чарли скоро ще си отиде. И не ми е гадже, нищо подобно, Артър.

Чичо му отново се зае със сепаратора.

— Бива си я. Умна, готина…

— Наближава трийсетака. Прекалено стара е за мен.

— Не чак толкова — просто ти си прекалено млад.

— Да. Липсваше ми това лято, Артър. Твоите романтични съвети, мнения и екскурзии до града за пица.

— Как е майка ти?

— Добре е, предполагам. От известно време нямам писмо от нея. Може би трябва да й се обадя, докато съм тук.

— Сигурно.

Артър най-после разглоби сепаратора. Имаше усет за

механика.

Вътре наистина имаше кал.

— На тезгяха би трябвало да има найлонова торбичка и хартиени кърпи. — Когато почистиха сепаратора, той измърмори: — Тая проклетия не е направена на тая планета.

— Убеден ли си?

— Да. Никога не съм виждал такова нещо, а аз вървя в крак с техниката. Такива работи просто още не са изобретени.

— Кой е построил тая летяща чиния, Артър?

— Хора! Очевидно. Погледни. Пригодена е за хора с нашия ръст, може би няколко сантиметра по-дребни. Ами тая ръкохватка? — Рип се наведе към него, за да погледне. — Виждаш ли? Направена е за човешка длан. Басирам се.

— Знаеш ли какво, Артър, ти сглоби сепаратора, а аз ще донеса градинския маркуч и ще напълня резервоара. Ако Чарли е права, може да се наложи да си тръгнем бързо.

— Според мен е права, Рип. Това е страхотна машина — военните ще направят всичко, за да я вземат.

— Тя е моя, Артър. Не е тяхна.

— Вече ми го каза. Иди да донесеш маркуча и пусни водата.

Когато Рип се върна, чичо му разглеждаше компютъра, който бяха разглобили австралийските техници.

— Не си го направил ти, нали? — изсумтя Артър.

— Не, по дяволите.

Чичо му продължи да го проучва. След няколко секунди извади лупа.

— Мисля, че ще мога да го сглобя — заяви той. — Идиотът се е опитвал да се добере до чипа, обаче не е знаел как изглежда. Целият кожух всъщност е чип. — Артър вдигна трите части, от които се състоеше кожухът. Те висяха само на жиците.

— Това ли е чипът?

— Да. Сигурно има милиарди транзистори. Ако са транзистори, макар че се съмнявам. — Чичото разгледа вътрешната повърхност на кожуха с лупата.

— Изобщо говорят ли за такива неща в университета? — поинтересува се той.

— Ъхъ.

Артър обхвана трите части с ръце.

— Какво беше правилото? Броят транзистори, които

индустрията може да натъпче в един чип, се удвоява на година и половина, нали така?

— Точно така — потвърди Рип.

— Ако знаехме колко транзистори има в тоя кожух, можехме да изчислим технически колко преди нас са тези същества в техниката.

— Разбира се, след известно време функцията може да не е праволинейна — отбеляза младежът.

— Погледни тоя екран. Дебел е шест милиметра и е гъвкав. — Екранът също висеше на кабел. Артър го изви в ръце и го помачка. — Невероятно!

После го остави и продължи да проучва компютъра. Скоро се засмя.

— Виж този обръч, това трябва да е клавиатурата.

— Едва ли — възрази Рип и започна да търси нещо сред частите, което да му изглежда познато.

— Божичко, не може да не е това! Сигурно чрез него говориш с компютъра.

Обръчът се състоеше от множество изключително фини жици, може би хиляди, усукани заедно. Като че ли бяха прихванати с някакъв гъвкав материал, навярно найлон.

На Артър му трябваха около пет минути, за да сглоби компютъра.

— Включи го.

Рип завъртя главния ключ до първото деление и му подаде обръча. Артър внимателно го сложи на главата си.

— Това не е много разумно, чичо.

— Нали правим проучване. Ако полудея, свали това нещо от главата ми.

— Ами ако…

Но Артър вече беше затворил очи. Лицето му стана безизразно.

Рип зачака.

Чуваше шуртенето на водата в резервоара. Водата идваше от кладенец и маркучът наливаше едва по десетина-петнайсет литра в минута, така че щеше да мине доста време, докато резервоарът се напълни.

Артър се усмихна. Широко. Очите му се отвориха, дланите му помръднаха, пресегнаха се напред… И останаха неподвижни.

На лицето му се изписваха различни чувства: удивление, щастие, радост.

Какво толкова имаше в тоя компютър?

Рип размаха ръка пред лицето на чичо си. Отворените му очи не проследиха движението и не мигнаха.

Дишането му изглеждаше нормално. Младежът го наблюдаваше и мълчаливо слушаше ромоленето на водата. Дъждът плющеше по ламаринения покрив на хангара, но в летящата чиния беше тихо като в гробница.

Ако професор Солди не грешеше, тази тишина бе царяла в продължение на сто и четирийсет хиляди години. Господи, колко много време! Човекът беше станал човек, бе се разселил от Африка по цялата планета, ледниците бяха дошли и си бяха отишли, хората бяха минали по провлака в Америка, бяха издигнали пирамидите, Моисей беше извел народа си от Египет, бе процъфтяла културата на Елада, после и Рим… Цялата история на човечеството се беше разиграла, докато тая машина безмълвно бе чакала в пясъчника.

Рип потръпна.

Чичо му отвори очи и си свали обръча. Усмивката му ставаше все по-широка.

— Да, да, да! Жестоко е, малкия. О, Рип, направо е *фантастично*!

— Кое?

Артър му подаде обръча.

— Сложи си го. Следвай изображението на летящата чиния. Това е ръководство за използване на кораба… някаква триизмерна холограма. Можеш да видиш всичко: как функционира корабът, как действа всяка част, как се разглобява, как се ремонтира. Толкова е реалистично, че ти се иска да се пресегнеш и да го докоснеш. Никога не съм виждал такова нещо.

Той скочи на крака и хвърли обръча на седалката. След секунди вече беше на колене до предната преграда на отсека. Отвори се плоскост. Артър бръкна вътре и извади нещо, опаковано в мек материал. Той го протегна към Рип.

— Виж това! Комплект инструменти! Инструменти за ремонтиране на бордовите машини. А ето още няколко обръча — слагат се на главата, за да се свързваш с компютрите.

Рип си сложи обръча на главата. Беше му възтесен, но тъй

като бе еластичен, не го стягаше.

Летящата чиния беше един от трите обекта пред него. Приближи се към тях, разгледа ги… Бяха *истински*!

Той рязко смъкна обръча.

Артър избухна в смях.

— Нали ти казах! Нали ти казах! — Той се наведе и доближи лице на сантиметри от лицето на племенника си. — Опитай пак, Рип.

Младежът се запъти към летящата чиния, само искаше да се приближи, тя също се насочи към него или той към нея — трудно можеше да се определи. Едновременно беше цяла и не беше. От няколко метра корабът изглеждаше прозрачен и му позволяваше да види всяка част, всяка жица, клапа, тръба и така нататък. И беше *истински*, триизмерен обект с перспектива, сенки и осезаема реалност. Също като Артър, той понечи да го докосне.

Реакторът, сепараторът, антигравитационната система… Наведе се по-близо, за да разгледа един компютър. Колкото повече се приближаваше, толкова повече неща виждаше. Потъваше все по-дълбоко в чипа на главния компютър пред пилота, докато накрая можеше да различи микроскопичните електрически вериги.

Когато накрая свали обръча, Рип Кантрел се почувства изтощен. Трябваха му няколко секунди, за да се ориентира.

Чичо Артър седеше насреща му и се усмихваше.

— Удивително, а?

— О, Артър, не съм и мечтал…

— Сега знаеш как са се чувствали индианците, когато са се качили на кораба на Колумб.

Рип седеше зашеметен и не можеше да мисли за друго, освен за преживяното.

— Едно нещо знаем със сигурност — че летящата чиния е построена от хора — рече Артър.

— Но… Ние… аз и още двама души, с които работех, го издялахме от пясъчникова скала, Артър. Изкопах го с тия две ръце. Скалата не може да е била фалшива. Корабът е преседял в камъка сто и четирийсет хиляди години, така каза археологът.

— Тоя компютър, обръчът… — посочи чичо му. — Тая машина чете мислите ни, показва ни каквото ни интересува.

Създадена е да контактува с мозъка ни. С човешки мозък. Не мога да го обясня, обаче е така.

Президентът и неговите съветници бяха сериозни хора, които ежедневно се занимаваха със сериозни политически дела, тоест разделяха баницата така, че да извличат максимална изгода за себе си. Не се усмихваха често — само в редки случаи се присмиваха на несгодите на противниците си. А противниците им бяха много. Приятели бяха хората, които сляпо и твърдо вярваха на президента и неговото правителство, всички останали бяха противници. Проблемът с летящата чиния хвърли в пълно недоумение тези сериозни хора. Опитът им по никакъв начин не им помагаше да се справят със ситуацията.

Врявата с летящата чиния беше идеална за телевизията, медийно събитие като по поръчка, приковало огромен процент от населението пред екраните, където можеха да им продадат всичко — от автомобили до ранитидин, от брокерски услуги до супозитории. Едно от нещата, от които се нуждаеше телевизията, бяха десетсекундни цитати от сериозни хора. Репортерите и операторите дебнеха в очакване навсякъде, където имаше вероятност да устроят засада на сериозна личност.

Но даже сериозните хора да бяха неотзивчиви, ненаситният апетит на медиите трябваше някак да бъде утолен. Предприемчивите продуценти пратиха подчинените си при духовенството.

— Как смеят телевизиите да излъчват тия глупости! — вилнееше пред камерата един изтъкнат теолог. — Тия приказки за летящи чинии и извънземни стават за киното, обаче нямат място в сериозен разговор.

Президентските съветници съчувствено кимаха с глави. Какво можеха да заявят пред камерите? По телевизията всичко е официално. Камерата улавя всеки миг, добър или лош. Ако летящата чиния се окажеше някаква измама, както изглеждаше най-вероятно, сериозните щяха да се опозорят, ако са се отнесли сериозно към въпроса. От друга страна, ако зад сензационната пушилка се криеше истинска летяща чиния с истински извънземни, сериозните трябваше да излязат на

сцената, готови да се бият или да стискат ръце. Поне трябваше да изглеждат готови.

— Как се забъркахме в тая работа? — обърна се шефът на президентския кабинет П. Дж. О'Райли към Делаурио. Сериозните хора бяха извънредно недоволни от военновъздушните сили и конкретно от Джо Бомбата и подозираха, че някак си е виновен за тая отвратителна каша.

Джо Бомбата измери с гневен поглед О'Райли, който беше готов да обвини метеоролога за гръмотевичната буря.

— Всичко това е крайно обезпокоително — заяви президентът. — Не знам какви са възможностите ни.

— Господин президент — започна Джо Бомбата, — от ЦРУ ми съобщиха, че Кадафи може би е заловил нашата група за проучване на НЛО и…

— Не се опитвай да прехвърлиш вината на Кадафи — прекъсна го О'Райли.

— Опитвам се да кажа, че…

— И сам мога да позная супертехниката. Онова нещо — О'Райли посочи записа от Египет — определено ми прилича на супертехника.

— Кой знае какво е? — изсумтя Джо Бомбата. — Трябва по-често да ходиш на кино. Днес експертите по специални ефекти могат да правят с компютър удивителни неща.

Съветникът по националната сигурност вдигна купчина компютърни разпечатки със съобщения от информационните агенции за грохота в Сейнт Луис и случая в Индиана и ги размаха.

— Двайсет и седем нормални хора в Индиана се кълнат, че са видели летяща чиния посред бял ден от разстояние по-малко от сто метра. Четирима от тия двайсет и седем се кълнат, че са я докосвали! Какви специални ефекти?!

Джо Бомбата сериозно се опита да им обясни.

— Уверявам ви, че никоя държава не притежава нещо, което да прилича или да лети като оная проклетия по телевизията. Естествено, имаме някои секретни разработки, обаче това са самолети, за бога! Известно ви е! Протестирам срещу намеците, че военновъздушните сили са създали някаква магическа машина без знанието на правителството.

— Ами ако наистина е летяща чиния? — попита президентът. Той беше политик, защото обичаше да е в първите

редици. Искаше да го харесват, ала мразеше да взема решения.
— Някъде отдалече? Съзнавате ли какво означава това? Технически развити същества от друга планета? Не трябва ли да ги приема в Розовата градина?

Точно в този момент по Си Ен Ен се появи прочутият евангелист доктор Джим Боб Кантуел.

— Събитията, на които сме свидетели днес, предизвестяват идването на Антихриста — напевно произнесе той.

П. Дж. О'Райли побесня, грабна дистанционното и изключи телевизора.

— Кантуел е глупак — изсумтя шефът на президентския кабинет.

— Значителен процент гласоподаватели ходят на църква — отбеляза друг сериозен човек. — Те се безпокоят за въздействието на тази извънземна лудост върху вярата им.

— Аз не ходя на църква — категорично заяви президентът. — Освен няколко пъти на празници…

Джо Бомбата се извини и напусна стаята, за да търси телефон. Трябваше да се уволни преди години и сериозно да се заеме с голф, вече беше сигурен.

10.

Привечер Рип и Артър Кантрел се изкачиха по полегатия склон към малката къща, сгушена сред дърветата. Чарли Пайн отново бе облякла сивия си гащеризон, вече изпран, и нервно се разхождаше пред телевизора.

Двамата изглеждат уморени, помисли си тя.

— Сепараторът беше пълен с кал — осведоми я Рип. — Артър го почисти. Готови сме да тръгваме.

— Къде?

— Не знам — сопна се той. — Някъде, където военните, Кадафи и ония австралийски тъпаци няма да ни намерят. — Тази несправедливост го измъчваше. Летящата чиния си беше негова.

Чарли посочи телевизора.

— Седнете и двамата. Вижте какво дават. Истинска медийна буря. По всички канали само за това говорят.

Седнаха. По Си Ен Ен за кой ли път показваха записа как летящата чиния се издига от брега на езерото Насър.

— Не остана нито един канал, по който да не са го повторили поне десет пъти — поясни Чарли. — Добре че записът започва с излитането на чинията, а не с това как двамата с Рип пълним резервоара с вода или се качваме на борда.

— Хм!

— Западното крайбрежие… Сейнт Луис… Ъпшър… пресата не си щади силите. Интервюираха всеки, който е видял нещо. За равновесие интервюираха и всеки побъркан на тема НЛО в страната, стига да е готов да каже нещо шантаво.

Тя запревключва каналите, за да им даде представа за ситуацията.

Пет минути бяха достатъчни.

— Изключи го — каза Рип. — Да идем да хапнем нещо. Умирам от глад.

Чарли тъкмо се пресегна към дистанционното, когато водещият спомена Кларксвил, щата Мисури. Артър вдигна ръка.

— Чакай — спря я той. — Кларксвил е на изток оттук, съвсем наблизо.

Появи се фермер.

— Сутринта видях летяща чиния, без майтап — тържествено съобщи той. — Ниско над върхарите, летеше тихо като молитва. Беше кръгла, възчерна в мъглата и дъжда, адски зловеща. Бях с трактора, отивах да преора нивата със зимната пшеница, когато я забелязах… Нямаше да кажа нищо, нали разбирате, обаче се обадих на отчето. Той каза, че като християнин съм длъжен да разкажа какво съм видял, та властите да могат да предприемат мерки, да сторят каквото трябва, за да ни защитят от тях.

— От „тях“ ли? — учуди се Артър.

— От „тях“ — твърдо повтори Чарли и изключи телевизора. — Преследвачите наближават, Рип. Само на няколко километра оттук са и скоро ще стигнат до фермата.

Артър рязко се завъртя и се втренчи в лицето й.

— Да не би властите да търсят летящата чиния?

— Естествено. Сателитите са я заснели в Сахара. Моята група беше пратена да я проучи. — Чарли премълча за хиперзвуковия разузнавателен самолет, чието съществуване строго се пазеше в тайна. — Другите от групата бяха там, когато ние с Рип излетяхме. Още щом узнае кои сме, правителството на Съединените щати ще научи къде живеят родителите ни, къде сме израснали. Ще ни търсят, ще разговарят с всички, ще проверят на всяко място, където може да сме отишли.

— Това са само предположения — мрачно рече младежът.

— Тя е права, Рип — подкрепи я Артър, който не беше в настроение за спорове. — Продължавайте, госпожице Пайн. Разкажете ни всичко.

— От ФБР още не са почукали на вратата ви поради единствената причина, че либийците сигурно са пленили колегите на Рип, другите от моята група и австралийците. Когато военните установят кои сме, от ФБР ще се втурнат по петите ни.

— Федералните ще се опитат да скрият информацията — замислено каза Артър. — Едва ли ще искат репортерите да ги атакуват с въпроси.

— И без това ще се разчуе — потърка брадичка Рип.

— Разбира се — съгласи се Чарли. — Ще изтече информация или някой от нашите роднини ще се раздрънка пред приятел, който ще проговори пред репортерите. Темата е

прекалено гореща. Пресата ще научи. От ФБР ще се опитат да изпреварят журналистите.

— С колко време разполагаме? — попита Рип.

— Колкото ни дадат либийците. Още щом пуснат нашите хора, всички ще се юрнат към телефоните. Мисля, че ще научим, защото професор Солди при първа възможност ще се появи по телевизията. Ако той не изплюе камъчето, военните ще засекретят летящата чиния, когато я открият, и нито той, нито ти, нито който и да е друг няма да я види повече. Ще отиде направо в Зона петдесет и едно — и властите няма да признаят, че съществува. Солди не е глупак. Наясно е какво е заложено.

— Струва ми се, че нямате много време — обърна се към племенника си Артър.

— Убедена съм, че вече ни търсят, чичо Артър — заяви Чарли Пайн. — От Космическото командване са проследили летящата чиния при навлизането ѝ в атмосферата. Военновъздушните сили ще стигнат до извода, че обектът от радара е била летящата чиния или метеорит. И ще използват всички средства на органите на закона, за да открият къде сме кацнали: щатската полиция, окръжните шерифства, националната гвардия, всички. В момента тези хора надничат из храстите в търсене на зелени човечета. Показаха ги по телевизията. Медиите и властите определено окуражават обществената истерия. Политиците излизат пред камерите и призовават всички да запазят спокойствие. Това е смешно.

— И какво точно е заложено, госпожице Пайн? — попита Артър.

— Видяхте летящата чиния. Сетете се сам.

— Мога да сготвя тук или да идем в града — предложи на гостите си Артър. — Той е на трийсет километра.

— Аз съм за града — заяви Рип. — Три месеца бях в пустинята. Искам прилична храна и двамата с Чарли трябва да си купим дрехи.

— Да не ме обиждаш на готвене? — разпалено попита Артър.

Рип се засмя.

— Дали от контролната кула на летището са засекли

летящата чиния на радара? — попита Рип, докато пътуваха по двулентовия асфалтов път с пикапа на чичо му.

— Само ако са я търсили. Радарите им са настроени да приемат кодирани сигнали от самолетни транспондери.

— Трудно ли се засича формата на летящата чиния?

— Формата на горната и долната части придават някои от характеристиките на стелт — след като помисли малко, отвърна Чарли, — но заобленият преден край блести и сигурно се отразява на екрана, стига радарът да е достатъчно близо и да е настроен да го засече.

— Тогава каква е вероятността, да речем, през нощта да отлетим до Денвър, да се покажем там и после скришом да се върнем пак тук?

— Сериозно ли говориш?

— Ако накараме ония хора да търсят в Колорадо, ще можем да поостанем още един-два дни при Артър.

— Защо искаш да останеш тук?

— Говоря само от свое име. Ще ми се да се наспя като хората и да похапна добре. И трябва да обмислим какво ще правим по-нататък.

— Какво по-точно?

— Колкото по-дълго останеш с мен, толкова по-сериозно ще загазиш, помисли ли за това?

— Да — призна Чарли.

— И?

— Моите проблеми са си мои. Аз ще се оправям с тях.

Рип Кантрел сви рамене.

— Добре, нали си по-възрастна, предполагам, че ще го преживея. Обаче да се върнем на въпроса. Можем ли да се измъкнем оттук, без да спукаме тъпанчетата на всеки селяндур в радиус от осемдесет километра?

— Да поговорим повече за Денвър. Хората от телевизията приказват за нашествие от летящи чинии. В множествено число. Накараха американците да търсят цял куп космически кораби, нещо като космическа армада.

— За колкото повече чинии си мислят, толкова по-малка е вероятността да намерят нашата.

— В Денвър ли?

— В Денвър.

— Ако тръгнем след мръкване и известно време летим с

антигравитационни пръстени преди да запалим ракетните двигатели… — замисли се Чарли.

— Ако използваме ракетните двигатели само за да наберем височина, може да ни помислят за нисколетящ реактивен самолет — обнадеждено предположи Рип.

— Може и да се получи — съгласи се тя. — А може и да не успеем.

— Може би е най-добре да оставите чинията където си е — обади се Артър.

Пикапът се размина с щатска патрулна кола. Тримата я проследиха с поглед.

— Е, какво ще правиш с летящата чиния, Рип? — попита Артър, когато полицейският автомобил изчезна в далечината.

— Не знам, чичо. — Гласът на младежа издаваше отчаянието му. — Честно казано, нямам представа как е редно да постъпим. Обаче не ми харесва да предам чинията на военните.

— Вие как мислите, госпожице Пайн? — Артър не откъсваше очи от пътя.

— Рип трябва да реши — отвърна Чарли.

— Може би трябва да откраднеш проклетата чиния и да я закараш в Зона петдесет и едно — въздъхна Рип.

— Може би наистина трябва — весело рече Чарли.

— Какво е това? — попита Рип сервитьорката в ресторанта.

Жената го погледна тъпо.

— Нали това поръчахте: сметанов сладкиш с банани.

— Не искам парче. Искам целия сладкиш.

Тя го зяпна за миг, после присви очи.

— Помня ви. Бяхте тук миналото лято.

— Точно така. Ще ми донесете ли и останалия сладкиш?

Сервитьорката подозрително изгледа Чарли и Артър, после се отправи към кухнята. След малко се върна. Останалите от персонала в кухнята надничаха през вратата. Тя с величествен жест остави сладкиша пред младежа.

— Добър апетит! — И ги остави сами.

— Защо искаш довечера да отидеш в Денвър, Рип? — попита Артър.

— Ще ти се да се повозиш, нали?

— Ами да. На кого не би му се искало? Обаче не желая да загазите заради мен.

— Няма да загазим — с пълна уста отвърна Рип.

— Какво мислите, госпожице Пайн?

— Все някой ще ни види да излитаме или да кацаме във вашата ферма.

Рип кимна с глава.

— Животът е риск.

— Определено е така, когато човек е близо до теб.

— Ей! Не знам как ще приключи тая история с летящата чиния, но поне нека се изкефим. Да повозим Артър. След двайсет години с него ще седим пред хангара му и ще си говорим колко велико е било.

— Звучи ми логично — заяви чичо му.

— Тая вечер опитай с това. — Рип подаде на Чарли един от обръчите. Вече го беше включил в компютъра, който задействаше главния дисплей пред пилота. Реакторът работеше. — Следобед Артър разбра как действат компютрите. Сложи си го, тествай го преди да излетим.

— Ти сложи ли си го? — втренчи се в лицето му Чарли. Седеше на пилотската седалка и чакаше летящата чиния да загрее. Артър и Рип стояха от двете й страни.

— О, да! — увери я младежът. — Няма нищо опасно.

Тя хвърли поглед към чичо му.

— Доколкото успяхме да установим — поясни Артър, — с обръча компютърът определя какво те интересува и ти дава нужната информация. Ще имате няколко възможности — просто се приближете към изображението, което изберете.

— Ще мога ли едновременно с това да пилотирам?

— Така смятаме — замислено кимна Артър.

— Вие двамата да не сте самоубийци?

— Само в понеделник. Това е краткият отговор. Дългият е, че компютърът, който са разглобили австралийците, ви позволява да виждате разни неща — да влезете в света на компютъра. Когато го включих, разбрах, че главният бордови компютър показва на пилота различни дисплеи и проектира графики върху купола.

Чарли се обърна към Рип.

— Целия следобед ли прекарахте в тая компютърна халюцинация?

— Не целия — възрази той. — И беше суперяко.

Тя си сложи обръча и поправи косата си. Застина, когато компютърният екран оживя.

— Иска малко време да свикнеш — прибави Рип, ала Чарли Пайн с нищо не показа, че го е чула. Погледът й се плъзна по кабината, после се пресегна и докосна лоста за предавките, който, разбира се, беше натиснат надолу.

— Чуваш ли ме? — високо попита Рип.

— Да — след няколко секунди отвърна тя и вдигна ръка за тишина, за да може да се съсредоточи.

На компютърния екран в средата на контролния пулт се заредиха графики — толкова бързо, че им беше трудно да ги следят. Движат се със скоростта на мисълта й, разбра Рип. Той наблюдаваше компютърните дисплеи с бегъл интерес, когато му хрумна, че всъщност гледа в ума на Чарли. Виждаше мислите й.

На главния дисплей се появи мъж и със скоростта на мисълта мигновено се преобрази във ферма, дървета, гора, реки, траектория, която изчезваше в далечината. Рип виждаше всичко триизмерно, толкова ясно, че се изкушаваше да се пресегне и да го докосне. Траекторията бе дълга и тясна като лента и се виеше ниско над върхарите на дърветата. Продължаваше стотици километри на югозапад, почти до Канзас, после се издигаше нагоре към атмосферата.

Чарли повдигна левия лост и леко натисна щурвала напред с дясната ръка. Летящата чиния се издигна на няколко метра над земята и излетя от хангара.

— Искаш ли да затворя вратата или… — започна Рип, но летящата чиния не спря.

Чарли се движеше по тясната траектория над върхарите, после продължи по очертанията на релефа на югозапад. Ракетните двигатели мълчаха. Такъв беше планът, помисли си младежът. Да се отдалечат от фермата, без да използват ракетните двигатели, които се чуваха от километри. Дъждът и облаците на този топъл въздушен фронт щяха да попречат на повечето хора да видят летящата чиния.

Рип се обърна към чичо си.

— Може би трябва да седнем и да си закопчаем коланите. — Корабът летеше със стотина възела, като използваше само антигравитационните пръстени.

Когато закопча колана си, Рип погледна Чарли. Тя седеше с ръце в скута и напрегнато се взираше в компютърния екран. Летящата чиния се издигаше и спускаше, сякаш следваше контурите на терена.

Сигурно е разбрала как функционира автопилотът, помисли си Рип, после осъзна, че самият компютър е автопилот.

На стената, откъдето двамата с Артър бяха свалили поддържащия компютър, се различаваше светло петно. Бледите очертания едва се виждаха, естествено, ако човек знаеше къде да гледа. Не беше казал на Чарли за машината и сега изпитваше известни угризения. Честно казано, не й вярваше напълно. Тя бе от военновъздушните сили и можеше да го зареже един господ знае къде, можеше да откраднe летящата чиния…

Обаче можеше да пилотира кораба, трябваше да й го признае.

Летеше с него като птица. Или като ангел.

Един час по-късно Рип дремеше, когато усети, че ракетните двигатели се запалват. Ускорението леко го притисна назад, може би 0.25 g. Чарли явно бе поела по онази траектория нагоре към небето. Артър стоеше до нея и не изпускаше нищо.

Младежът се усмихна и се унесе, заслушан във воя на ракетните двигатели.

— Рип, събуди се!

Чарли го викаше. Той разкопча колана и се приближи до седалката й.

Двигателите работеха на ниска мощност. Чинията като че ли летеше хоризонтално.

— Намираме се на четирийсетина километра височина, струва ми се — съобщи тя и посочи зад тях.

Рип се озърна. Виждаше нещо. Червени и бели светлини. Приближаваха се. На тази височина? Не можеше да е самолет? Или можеше?

— Какво е това?

— Хиперзвуков самолет. Военен.

— Какво?

— Хиперзвуков шпионски самолет. Този модел замени Ес Ер седемдесет и едно. На такава височина се движи със скорост пет маха.

Шпионският самолет бързо се приближаваше.

— Вижда ли ни на радара? — попита Артър. Той също се държеше за пилотската седалка и се взираше назад.

— Би трябвало — отвърна Чарли. — Дръжте се. — Тя промени посоката и увеличи мощността. Ускорението ги блъсна към пода. Артър с всички сили се вкопчи в облегалката.

Хиперзвуковият самолет се опита да завие след тях, ала не успя.

— С каква скорост се движим? — жалостиво попита чичото.

— С около пет маха.

— Никога не съм чувал за хиперзвуков самолет — промълви Рип.

— Строго секретен е.

— И какво, сега ще трябва да ни убиеш, така ли?

— Не ме изкушавай, Рип. — Чарли завъртя ръкохватката на лоста докрай. Летящата чиния се понесе напред и ускорението рязко се увеличи. Артър не успя да се задържи и се запремята назад.

След секунди светлините на шпионския самолет избледняха зад тях. След минута-две Чарли угаси ракетните двигатели и наклони носа надолу към по-плътните атмосферни пластове.

Там небето беше ясно и луната сякаш обливаше звездите със светлината си. Целият Денвър и част от Скалистите планини се показаха под тях. Имаха неограничена видимост, най-малко сто и петдесет километра, и светлините на Колорадо Спрингс, Денвър, Болдър, Лъвланд, дори Форт Колинс блещукаха в мрака като диаманти на фона на тъмните върхове на Скалистите планини. По някои от тях имаше сняг, който сияеше на бледата лунна светлина.

— Още осемдесет километра — измърмори Чарли. — Ще трябва да намаля скоростта.

Чичо Артър смотолеви нещо, което Рип не разбра. Той бе

успял да се задържи изправен.

— Между другото, какво правеше там оня шпионски самолет? — попита младежът.

— Търсеше нас.

— Е, сега има какво да разправя на приятелите си в Зона петдесет и едно, а?

— Да.

— Искаш ли да ми разкажеш още нещо?

— Какво например?

— За шпионски самолети, които ни търсят и за които ти, изглежда, знаеш всичко.

— О, я млъквай!

— Ние да не сме престъпници?

— Те смятат така. Естествено, че ще ни търсят. Защото искат летящата чиния.

Рип искаше да се наслади на мига, а не да мисли за бъдещето. Чарли продължаваше да му навира в носа външния свят и това не му харесваше.

— Е, какво ще правим, Рип? — Жената кимна към града пред тях. В този момент той разбра, че корабът е на автопилот: ръцете й бяха близо до лостовете, не върху тях.

— Не знам точно. Ще се спуснем ниско, за да ни видят, после ще се чупим. Ти как мислиш?

— Стига да сме далеч от летището, не ми пука.

— Гледайте да не докарате някого до инфаркт — посъветва ги Артър.

— О, няма — увери го Рип. — Никой няма да се почувства в опасност. Чисто и просто се забавляваме.

— Само това ли означава летящата чиния за теб, Рип? — попита Чарли Пайн. — Чисто и просто забавление?

— Да не би да сме женени, Чарли? Даже не съм сигурен, че чак толкова си падам по теб.

— Само попитах — отвърна тя, без да откъсва очи от екрана. Траекторията се виеше напред и надолу и я насочваше.

Лос Анджелис Доджърс и Колорадо Рокис бяха наравно 2:2 в началото на единайсетия ининг на Куурс Фийлд в тази приятна августовска вечер. Двубоя наблюдаваха трийсетина хиляди зрители.

Уоли Гринбърг седеше на горния балкон зад трета база с жена си и двамата си сина. Момчетата бяха уморени, беше им скучно и си шушукаха за пищното момиче на три реда пред тях. Жена му беше готова да си тръгне още преди три ининга, ала Уоли искаше да види „целия мач“. Рядко му се случваше да гледа Рокис — семейството не можеше да си го позволи — и не желаеше парите му да отидат на вятъра. Той изсумтя на момчетата и се опита да не обръща внимание на примирената апатия на жена си.

Кой знае защо се извърна от батера и погледна таблото зад центъра. И тогава видя летящата чиния, лещовиден силует, малко по-светъл от мрака извън игрището. Движеше се бавно над прожекторите.

Отначало го взе за балон, някаква реклама. Сигурно на „Елуей“, които имаха рекламна кампания.

После разбра, че движещият се силует не е балон.

— Вижте! — посочи той.

Жена му ахна.

— Еха! — възкликна по-големият им син, който иначе не проявяваше удоволствие или въодушевление от нищо.

Хората наоколо също зяпаха нагоре.

— Това е летяща чиния!

— *Летяща чиния!*

Зрителите в целия стадион започнаха да се изправят и да сочат с ръце.

Над вцепенената тълпа се спусна благоговейно мълчание. Летящата чиния се приближаваше към центъра на игрището.

Батърът Рамон Мартинес замахна с всичка сила. Току-що пристигнал от един селски отбор в Колорадо Спрингс, Мартинес играеше третия си голям мач в групата. Още нямаше нито една точка. Ако не започнеше да печели, в съвсем близко бъдеще щеше да се качи на рейса обратно за Спрингс. Мислеше тъкмо за тоя рейс, когато усети, че бухалката му удря топката.

Топката изхвърча нагоре. Сърцето на Рамон се сви. Поредният лош удар.

Затича се към първа база, като следеше полета на топката. Тя се издигаше, издигаше, чак до оная голяма черна летяща чиния…

Летяща чиния ли?

А топката продължаваше и продължаваше да лети…

Нито Рамон, нито който и да е друг на Куурс Фийлд можеше да подозира, че топката е навлязла в антигравитационното поле под летящата чиния и е удължила полета си с трийсетина метра. Централният защитник на Доджърс дори не се опита да я хване. Той стоеше като вцепенен и зяпаше летящата чиния. Топката профуча над главата му и прелетя най-малко на три метра над оградата.

Рамон Мартинес подскочи на цял метър във въздуха. Сърцето му радостно туптеше. Той размаха юмруци и с два крака скочи върху първа база. После продължи към втора база, толкова въодушевен от успеха си, че изобщо не забеляза липсата на реакция от страна на публиката.

Докато Рамон препускаше по базите, зрителите наблюдаваха летящата чиния, която се спускаше все по-ниско към втора база.

Когато корабът наближи земята, антигравитационното поле вдигна облак прах и ветрецът го отнесе надясно.

Това вече привлече вниманието на Рамон. Също като всеки друг на стадиона, той вдигна поглед. Когато стигна до втора база, усещаше краката си омекнали, сякаш не докосваше земната повърхност. Свлече се на колене и с две ръце се вкопчи в базата.

— Най-добре да се махаме преди да сме предизвикали паника — каза Рип. Наблюдаваше хората около изходите. Те все още бяха замръзнали по местата си със зяпнали усти, ала това нямаше да продължи вечно. Скоро щеше да ги обземе непреодолимо желание да избягат.

— Добре — тихо отвърна Чарли и изтегли назад левия лост, като обърна летящата чиния с щурвала и руля.

Когато корабът се насочи точно към таблото, тя натисна щурвала напред. Започнаха да ускоряват и жената завъртя ръкохватката на дросела. Ракетните двигатели зареваха и летящата чиния се стрелна над таблото.

Когато Куурс Фийлд остана зад тях, Чарли Пайн настъпи

двигателите и рязко насочи носа нагоре. Ускорението я залепи за седалката.

Грохотът обля Уоли Гринбърг като океанска вълна, обгърна го и отне другите му сетива, докато огненото кълбо на ракетните двигатели на летящата чиния се издигаше ли издигаше в небесата.

Когато накрая се озърна наоколо, лицата на момчетата сияеха.

— Видя ли го, тате? — извика едното.

— Върха! Суперяко!

Уоли Гринбърг протегна ръце над главата си и извика към небето:

— Даааааа!

Рамон Мартинес отиде при трета база и се върна обратно. Ходеше с наведена глава и съсредоточено местеше краката си. И в движение се кръстеше. Непрекъснато.

Такова нещо — човек трябваше да го премисли, да го разгледа от нужната перспектива.

Телевизионните камери на Куурс Фийлд записаха всичко. Въпреки че мачът не се излъчваше директно, летящата чиния едва се бе скрила от поглед, когато телевизионните програми започнаха да предават кадрите по националния ефир.

В Белия дом президентът и неговите съветници ужасено наблюдаваха навлизащата в осветения кръг на игрището летяща чиния, която се спускаше към втора база.

— Боже мой! — промълви президентът. — *Истинска* е!

— Господи! — ахна Джо Делаурио.

Седяха хипнотизирани, докато летящата чиния изчезна от обективите.

— По-напреднали са от нас — измърмори държавният секретар. — Може да се наложи да им станем роби.

Джо Бомбата сепнато я погледна. Явно нервите й не издържаха.

— Хората ще си помислят, че религията е празна работа

— рече О’Райли. — Под въпрос са моралът, етиката, философските устои на цивилизацията. Правителството може да падне.

— Къде е групата за проучване на НЛО, по дяволите? — гласно се зачуди Джо Бомбата и изтича повторно да се обади в Пентагона.

Президентът удари с юмрук по облегалката на стола си.

— До изборите остават по-малко от три месеца, а сега това! — горчиво каза той.

11.

Когато летящата чиния кацна в хангара на Артър, нощта преваляше. Последните час и половина летяха на шейсет метра височина с помощта само на антигравитационните пръстени, ниско под обхвата на повечето радари на летищните кули. Когато главният бордови компютър показа, че са пристигнали, Чарли Пайн включи прожекторите. Намираха се точно над хангара.

Когато затвориха вратите на хангара, Артър се прозя.

— Благодаря, малките! Това беше полетът на живота ми.

Рип само се ухили.

— Слънцето ще изгрее след два часа — прибави чичо му. — Старецът си ляга.

— Аз също — присъедини се Чарли и го последва към къщата.

Рип остана при летящата чиния. Беше толкова уморен от промяната на часовите пояси, че не му се спеше.

Докато се изкачваха по склона към къщата, Артър отново благодари на Чарли за разходката.

— Какво приключение само!

— Кажете ми, господин Кантрел, чия е сбирката от върхове на стрели горе? Надявам се да не ме смятате за любопитна, но следобед търсех нещо да облека и попаднах на оная сбирка.

— На Рип е. Откакто баща му почина, той ми гостува всяко лято. Търсеше върхове на стрели, когато хората разораваха нивите, копаеше там, където смяташе, че има вероятност да намери нещо.

— Страхотна колекция.

— На Рип му сече пипето — съгласи се Артър. — И ще стане добър инженер.

Рип Кантрел седеше на дивана в ъгъла на хангара и наблюдаваше зловещия силует на летящата чиния. Тъмният метал на корпуса сякаш поглъщаше светлината на електрическите крушки. Кой знае защо в прохладната, тъмна, влажна нощ отразяващата му способност бе слаба.

Накрая поиска отново да я докосне. Приближи се до нея,

прокара пръсти по повърхността ѝ.

Летящата чиния бе паметник на безкрайното време. Сто и четирийсет хиляди години! Повече от шест хиляди човешки поколения. *Шест хиляди!*

Дали Артър имаше право? Наистина ли я бяха построили хора? Твърдо не.

И все пак *трябваше* да е така. Обръчите бяха пригодени за *човешка* глава, компютърът четеше човешки мисли.

Тогава как летящата чиния се беше озовала в оная скала?

Какви ли тайни можеше да разкрие машината, ако човек имаше време търпеливо да търси отговорите! Професор Солди възнамеряваше да потърси отговорите.

Странно, че тъкмо сега се сети за археолога.

Той бе прав за летящата чиния, естествено. Тя принадлежеше на цялото човечество. Заложената в нея технология трябваше да облагодетелства всички в света.

И все пак какво щеше да прави с нея?

Люкът висеше отворен отдолу. Той се вмъкна вътре и отиде при пилотската седалка. В кабината цареше сумрак — само светлината от електрическите крушки на тавана на хангара проникваше през купола.

Завъртя ключа на реактора на първото деление. Контролният пулт оживя, компютрите заработиха, непрякото осветление в главната кабина се включи. Като по магия!

Магия! Когато са видели летящата чиния, хората, живели на земята преди сто и четирийсет хиляди години, сигурно са я помислили за магия. Черна магия, непонятна на обикновените хора. И когато космонавтите са излезли през люка…

Какво?

Рип Кантрел седеше хипнотизиран от собственото си въображение. Чудеше се какво се е случило.

Според Артър космонавтите бяха хора. Този кораб беше сътворен от човешка ръка за човешка ръка, за човешка *глава*…

Вдигна обръча на компютъра и си го сложи на темето.

Трябваше да се хване за страничните облегалки на седалката. Зрителното му поле се разшири, прехвърли предложените му опции, бързо обмисляйки възможностите.

Възможности.

Мислите бяха в графичен вид, почти символичен. Ако нещо му допаднеше, той следваше мисълта, за да види докъде

ще го отведе. Все по-бързо, през опции и възможности…

Назад към възможностите.

Тази вечер Чарли бе пилотирала летящата чиния, без да докосва пултовете. Само си беше мислила за тях. Как го бе направила?

Мислите му се понесоха по тунелите на възможностите. След секунди стигна до евентуалния отговор.

Докато го проучваше, корабът плавно се откъсна от земята. Вратите на хангара бяха затворени, но летящата чиния бавно се издигна и увисна на половин метър височина.

Рип смъкна обръча и се втурна към отворения люк. Тъмната пръст на пода на стария хангар вече бе на близо два метра под него.

Обърна се и погледна към осветения контролен пулт.

Магия!

О, да, да, да!

Щеше да каже на компютъра да спусне летящата чиния на земята. Още докато тази мисъл се оформяше в ума му, той се върна при пулта, пресегна се за обръча и усети слабо разтърсване, когато корабът отново кацна на колесниците си.

Младежът сепнато се обърна към отворения люк, за да се увери със собствените си очи. Подаде глава навън. Да, летящата чиния наистина се беше спуснала.

Увиснал от люка, вторачен в предния колесник, Рип помоли кораба да се издигне на няколко сантиметра. Летящата чиния едва доловимо се разклати и се подчини. От пода на хангара се вдигна прах.

„Долу.“ Кацни!

И летящата чиния отново кацна.

Рип се измъкна през люка с главата напред и се вкопчи в земята с две ръце. Изпълзя изпод машината и седна на дивана под старата реклама на кока-кола.

„Горе.“ Тя се издигна.

„Долу.“

Отвори едното крило на вратата на хангара и се отдалечи на петдесетина крачки. Обърна се и погледна през отворената врата осветената от крушките летяща чиния.

„Горе.“

„Долу.“

Откритието го смая. Падна на колене, залюля се напред-

назад, невярващо се вторачи в древната машина.

Вдигна шепа пръст, усети влагата й, хладната й осезаема плътност.

Накрая легна и се претърколи по гръб.

Облаците окончателно се бяха разнесли. Виждаше звездите, хиляди звезди, цяло небе от звезди.

След малко се върна вътре. Помоли летящата чиния да угаси реактора и тя се подчини.

Легна на дивана. Чудесата му бяха дошли в повече, бе страшно уморен…

Тази нощ президентът и неговите подчинени не можаха да спят. Затворени в Белия дом, те беснееха срещу урагана, който ги връхлиташе, докато телевизионните станции безспирно въртяха записа от Куурс Фийлд. Светлините на Вашингтон се виждаха през прозорците, ала те знаеха, че зад тези светлини цари хаос.

— Май сме нападнати от цяла ескадрила летящи чинии — заяви някой, след като от доста време хипнотизирано зяпаха идиотската кутия.

Шефът на кабинета П. Дж. О'Райли вдигна показалец за тишина и се обърна към Джо Делаурио.

— Главният ни приоритет е да разберем колко са летящите чинии — каза той. — Военновъздушните сили ще се справят ли с тази задача?

Джо Бомбата кипеше като вулкан преди изригване, могъщ стълб от едва овладяна течна ярост. Не се бяха държали така обидно с него от академията. Сега обаче не беше моментът да се кара с О'Райли, любимеца на президента. Затова се опита да отпусне свитите си устни и се отдалечи, за да се обади по телефона.

Въпреки късния час телефоните вече звъняха. Някои от хората, които се обаждаха, бяха прекалено важни и президентът не можеше да не им обърне внимание. Обади се Уилард Крайтъндън, политически съветник, работил при него до неотдавна, преди да го изгонят след сексскандал. Сега президентът се съветваше с Уилард от разстояние.

След любезностите, разменени през първите секунди от разговора, Уилард премина направо на въпроса:

— Трябва да направите нещо с тия летящи чинии. Вчера религиозните фанатици направо издивяха. И тотално ще се побъркат, когато включат телевизорите си сутринта. Някои евангелисти вече твърдят, че е настъпил краят на света. В Откровението…

— Добре де, добре — припряно го прекъсна президентът. Мразеше да му цитират Библията. Това му напомняше ужасните сутрини в неделното училище, когато светът беше млад. — Ще направим каквото можем.

— Да. Тоест нищо.

— За бога, Уилард! Какво мога да направя, по дяволите? Да изляза на южната морава с прожектор и да чакам вождът на летящите чинии да кацне?

— Само ви съветвам. Моят съвет е да обявите бойна готовност. Хората ще се почувстват по-добре, ако армията, флотът и военновъздушните сили са готови да убият някого. Трябва да изглеждате силен, решителен, способен. Ако приличате на уплашен заек, страната ще изпадне в паника. И повярвайте ми, ако страната изпадне в паника, вие и вашата партия през ноември ще се сбогувате с президентството.

— Никой няма да изпадне в паника. Ще се справя — сравнително уверено заяви президентът.

Отдавна беше установил, че деветдесет процента от работата на народните избраници е да позират пред камерите. Той бе доста фотогеничен, дискретно използваше грим и години наред се беше упражнявал решително да стиска зъби пред огледалото в спалнята си.

Естествено, това умение стигаше само дотам.

— Освен ако не кацнат. Ами ако кацнат? — попита той.

— Какво искате да кажете?

— Ако проклетата летяща чиния кацне на южната морава, отвътре изпълзи някакво слузесто същество и каже „Заведете ме при шефа си“. Тогава?

— Дръжте се като президент. Това е най-важното. Не си опикавайте гащите, не се вцепенявайте, не предавайте страната.

— Аха — рече президентът. Никога не забравяше, че Уилард е политически гений.

— Припомнете на пресата, че винаги сте бил привърженик на мултикултурното общество.

— Много съм ти задължен, че ми се обади, Уилард.

— Желая ти успех, приятел — каза съветникът и затвори.

Слънцето надничаше над хоризонта във Вашингтон, когато повикаха Джо Делаурио на един секретен телефон. Многократните му разговори с Пентагона в търсене на групата за проучване на НЛО бяха дали резултат.

— От ЦРУ потвърдиха, че либийците са пленили групата за проучване на НЛО.

— Сигурни ли са?

— Категорично. Твърдят, че ги държат в Триполи, докато Кадафи реши какво да прави с тях. С тях имало още някакви хора, някакви австралийци, и двама служители на петролна компания.

— Какво прави Държавният департамент за освобождаването им?

— Хм, в момента нищо, предполагам. Управлението си има други проблеми в Либия. Направиха всичко възможно, за да ни помогнат. Просто още не са съобщили на Държавния департамент.

— Държавният секретар е тук, ще й кажа, ще видя дали ще успея да я накарам да направи нещо.

— Една препоръка, господин генерал. Бихме могли да пратим някого от посолството да се срещне с тия хора. Те са отишли да търсят летяща чиния, а при нас като че ли има няколко…

— Да. Благодаря.

Джо Бомбата затвори и отиде да търси държавния секретар.

Когато Рип се събуди, слънчевите лъчи струяха през отворената врата на хангара. Нещо го ръгаше. Той отвори едното си око.

— Здрасти, приятел. Добре дошъл в света.

— Кой си ти?

— Казвам се Ръгби. Като Еленър от песента.

Мъжът се ухили и повдигна козирката на шапката си с дуло на пистолет. После насочи оръжието към Рип и го размаха.

— Хайде, приятел. Ставай. Времето тече. Да вървим.

— Ти си австралиец — позна по акцента Рип.

— Господи, колко си бърз! — рече Ръгби. — Не искам да ти причинявам болка, малкия, обаче ако не си надигнеш дебелия задник от тоя диван и не станеш, ще трябва да направя нещо, за което и двамата ще съжаляваме.

Рип се изправи. И тогава видя още трима мъже. Бяха до летящата чиния, докосваха я, надзъртаха в отворения люк, явно без да обръщат внимание на другаря си.

— Да вървим — нареди Ръгби, като размаха пистолета и кимна към вратата.

— Къде?

— В къщата, приятел. Да ги събудим.

Рип тръгна.

— Елате с мен — каза Ръгби зад гърба му на другарите си. — По-късно ще зяпате.

— Как ни открихте?

— Не беше трудно. Майка ти смяташе, че може да си тук, и ето че те намерихме.

Рип се завъртя.

— Ако сте й направили нещо…

Ръгби го зашлеви. Силно. Небрежен шамар по лицето.

— Опитах се да се държа любезно, малкия. Сега ти заповядвам. Върви към къщата и си затваряй устата.

Лицето му пареше от шамара. От очите на Рип бликнаха сълзи. Той се обърна, за да не ги види Ръгби.

Влязоха вътре. Австралиецът го накара да седне в дневната, докато другите претърсиха къщата и измъкнаха от леглата Артър и Чарли, които бяха принудени да се присъединят към младежа. Единият мъж седна на стола срещу тях, извади пистолета от презраменния си кобур и го остави в скута си. Друг австралиец направи кафе в кухнята. Ръгби извади мобифона си и набра някакъв номер.

— Тук е — тържествуващо съобщи той. — В малък дъсчен хангар до затревена писта на петдесетина метра под къщата… В дневната сме.

Озърна се към мъжа, който правеше кафе, после се обърна към Чарли.

— Пайн ли се казваш?

Тя бе забила поглед в краката си и не му обръщаше внимание. Ръгби пристъпи към нея.

— Да — бързо потвърди Рип. — Пайн се казва.

— И тя е тук — каза по телефона австралиецът. Той послуша, изсумтя, изключи мобифона и го прибра в джоба на сакото си.

— Кои сте вие? — попита Артър. — В тоя щат е престъпление да заплашваш хората с оръжие.

— По дяволите! — изруга Ръгби. — Надявам се да не се наложи да ви застреляме. И това е нарушение на закона или поне така са ми казвали. Опитвам се да не извършвам по повече от седем-осем престъпления преди закуска. Кафето готово ли е, Джак?

— Овладей се — с австралийски акцент отвърна мъжът от кухнята.

Четиримата главорези пиеха кафе, когато Рип чу към къщата да се приближава кола. Ръгби отиде да погледне през прозореца. След по-малко от минута отвори вратата.

Мъжът, който влезе, беше малко над среден ръст, в идеална форма и със загар, който можеше да е само от солариум. Носеше тъмносин костюм с ръчно рисувана копринена вратовръзка. Той се огледа наоколо и спря пред Чарли.

И тогава Рип видя, че мъжът е най-малко седемдесетгодишен. От три метра разстояние можеше да му даде петдесет.

— Капитан Шарлот Пайн от Военновъздушните сили на Съединените щати — с едва доловим австралийски акцент каза той.

— Бях от Военновъздушните сили — спокойно отвърна Чарли. — Сега за вас съм само госпожа Пайн.

— Ясно.

— Когато вкъщи идват гости, обикновено ми се представят — заяви Артър.

— Вие трябва да сте Артър Кантрел.

— Да.

— Казвам се Роджър Хедрик.

— Чувал съм за вас — рече Артър. — Нищо хубаво.

— Тия мутри ни задържат принудително, господин Хедрик — обади се Рип. — В Съединените щати това е престъпление. Бихте ли ни помогнал да избягаме от тях?

Хедрик се усмихна.

— Защото ако не го направите, ще съобщя за вас в полицията и ще поискам да ви арестуват — продължи младежът. — Австралия е голяма страна, ама не е достатъчно голяма, за да се скриете там.

— Рип Кантрел — засмя се милиардерът. — Студент по инженерство, землемер, млад Дон Кихот. Приятно ми е да се запознаем, господин Кантрел. Ръгби, дай му мобифона си.

Ръгби хвърли телефона в скута на Рип.

— Обадете се в полицията, господин Кантрел. Кажете им кой сте, къде сте и че ви задържат принудително.

Рип премести поглед от Хедрик към мобифона. Милиардерът си намери стол и го придърпа, седна и кръстоса крака.

— А, виждам, че зъбните колелца зацепиха — отново се засмя той. — Ако се обадите, военновъздушните сили ще конфискуват летящата чиния и никога повече няма да я видите. Технологията ще бъде засекретена. Може би някой ден някое ваше дете ще прелети над Китай с шпионски кораб, разработен въз основа на тая летяща чиния, ако постъпи във военновъздушните сили и стане пилот. На човек му се ще да развее знамето, а?

Рип вдигна телефона, отвори го, но не набра.

— Преди да се обадите в полицията, господин Кантрел, може би ще пожелаете да обсъдим как ви открихме с господин Ръгби. Искате ли да познаете?

Рип поклати глава.

— Когато сте ударил моя служител в Чад, вие сте допуснал сериозна тактическа грешка. Той имаше сателитен телефон, с който разговаряше с мен, докато проучваше летящата чиния. Вие сте изхвърлил телефона. Преди да го пленят либийците, друг мой служител, господин Хамптън, ми се обади по този телефон, господин Кантрел, и ми разказа какво се е случило. Освен това ми съобщи вашето име и името на госпожа Пайн.

Хедрик се усмихна.

— Излишно е да споменавам, че се сепнах, когато научих, че летящата чиния е излетяла. „Сепнах“ ли казах? Бях *смаян*. Даже шокиран.

Той се наведе напред и опря лакти върху коленете си.

— Сигурно можете да оцените положението, в което се

бях озовал. Най-ценното хранилище на хипертехнологии в света току-що беше отлетяло към неизвестна цел, управлявано от бивш пилот изпитател от Военновъздушните сили на Съединените щати и двайсет и две годишен студент. Бях изгубил кораб, струващ милиарди, десетки милиарди щатски долари… Просто ей така. — Хедрик щракна с пръсти.

Той широко се усмихна и разкри идеалните си бели зъби.

— Естествено, реших да си го върна. Аз…

— Той никога не е бил ваш — прекъсна го Рип. — Мой е.

— О, господин Кантрел, едва ли вярвате, че някой съд на тази планета ще потвърди претенциите ви. Вие сте го открил, това е вярно, но докато сте го изравял, сте бил на работа в „Уелстар Корпорейшън“. А „Уелстар Корпорейшън“ е моя, господин Кантрел. *Вие* сте *мой* служител.

Рип го слушаше в горчиво мълчание.

— Ами тогава ме дайте под съд — когато Хедрик млъкна и се отпусна назад, заяви младежът.

— Нямам никакви съмнения в правното си положение, господин Кантрел. То е безупречно. За нещастие, нямам време да ви съдя. Адвокатите могат да си свършат работата по-късно. Дотогава аз ще си взема онова, което ми принадлежи.

Рип погледна телефона в ръката си и започна да набира.

Хедрик вдигна показалец.

— Преди да го направите, запитайте се откъде съм разбрал, че сте тук.

Пръстът на Рип замръзна на сантиметри над мобифона.

— Може би трябва да се обадите на майка си. Поговорете с нея. После, ако желаете, можете да се обадите в полицията.

Младежът изключи телефона, после пак го включи и набра.

След няколко секунди чу сигнала. Отговори му мъж.

— Домът на госпожа Кантрел. — Безизразен носов глас.

— Госпожа Кантрел, моля.

— За кого да предам?

— За сина й, Рип.

— Един момент.

Изтекоха няколко секунди. После задъхано се обади майка му.

— Добре ли си, Рип? Направиха ли ти… — Връзката прекъсна.

Той рязко изключи телефона. И погледна Хедрик.

— Взели са майка ми за заложница — каза на Чарли и Артър младежът.

Милиардерът се изправи.

— Още ли искате да се обадите в полицията?

Рип запрати телефона в стената на кухнята. Той отскочи и полетя обратно към дивана. Ръгби го вдигна от пода и го разгледа.

— Е — отново се усмихна Хедрик, — това е положението. Капитан Пайн, ще имам нужда от вашите услуги. Ще оставим тези господа тук невредими, ако се съгласите да ни закарате с летящата чиния в Австралия. Хората при майката на младия Кантрел ще си тръгнат. Всички ще са в безопасност и светът отново ще бъде същият.

Чарли се изправи. Тя погледна Артър, после Рип.

— Добре.

— Ей, Чарли, не оставяй тия типове да те баламосват — обади се Рип. — Те няма да посмеят да докоснат никого. Хедрик не иска да прекара остатъка от живота си зад решетките.

— Ръгби — изсумтя милиардерът.

Ръгби се запъти към Артър, който все още седеше, и понечи да го изрита по лицето. Рип се оттласна от дивана и се хвърли към краката на австралиеца. Двамата се строполиха на пода. Преди младежът да дойде на себе си, Ръгби го сграбчи за гушата и започна да го разтърсва като териер, хванал плъх. Рип чу, че Хедрик казва нещо, после всичко потъна в мрак.

Когато се свести, някой поливаше лицето му с вода. Хедрик бе приклекнал до него.

— Виждате ли? — каза той. — Като нов е. Няколко дни ще го боли гърлото, но той е млад.

Милиардерът доближи лице на сантиметри от неговото.

— Тя идва с нас, господин Кантрел. Ако се обадите в полицията и ни причините неприятности, госпожа Пайн ще пострада. Разбирате ли?

— Защо… — Гласните му струни не искаха да работят. Думите излизаха като дрезгав шепот. — Защо го…

— За пари, господин Кантрел. За пари. Летящата чиния е

изключително ценна. Тя ще ме направи най-богатия човек на света.

— Гейтс е най-богатият…

Хедрик за пръв път се озъби.

— Ще го докарам до фалит онова копеле. — Той се изправи. — Хайде, госпожо Пайн.

Явно докато Рип бе лежал в безсъзнание, Чарли се беше качила на горния етаж, за да си облече униформения гащеризон. Новите й дрехи, пижамата и якето бяха в калъфка от възглавница, която носеше в лявата си ръка.

Тя се обърна и се ръкува с Артър. Рип успя да се надигне и да седне. Тъкмо се канеше да се опита да се изправи, когато Чарли се наведе и го целуна по устните.

— Благодаря, че се опита — прошепна тя.

И излезе от стаята. Хедрик я последва.

Ръгби и неговите главорези изчакаха около минута, после също си тръгнаха.

— Великолепна е, нали? — каза Хедрик, докато хората му отваряха вратите на хангара. На Чарли Пайн й се стори, че тъмната повърхност на кораба поглъща утринната светлина. — Разкошна е. — Милиардерът се приближи до летящата чиния, докосна я, прокара пръсти по гладкия преден край. После наклони глава и погледна Чарли Пайн, която също беше отпуснала длан върху корпуса. — Когато научих за летящата чиния, отначало не повярвах. Фантастика! Измама. Виждал съм и по-фини планове да ме лишат от парите ми. — Той изсумтя. — Като че ли е лесна работа.

Австралиецът погали повърхността и се втренчи в отражението си в тъмния метал.

— Вие ще станете мой пилот, госпожо Пайн.

— А ако не стана…

— О, вие няма да ми откажете! Майка ви преподава в едно училище във Вирджиния, баща ви строи къщи в Джорджия, сестра ви иска да стане художничка в Ню Йорк… Да продължавам ли? Кого да прибавя? Артър Кантрел, младия Рип?…

— Изнудването е престъпление в Америка, господин Хедрик. Както и отвличането и убийството.

— Госпожо Пайн, вие сте млада, красива и глупава. Ще направите каквото поискам и когато го поискам. Тази летяща чиния е изключително ценна. Искам я. Ще направя *каквото е нужно*, за да я получа. Разбирате ли? — Беше се приближил и се взираше в очите ѝ. Клепачите му не мигаха, на лицето му не помръдваше нито мускулче. — Каквото е нужно!

Чарли се надяваше, че е успяла да овладее изражението си.

— Ще направите каквото поискам, госпожо Пайн, иначе никой няма да открие труповете.

— И после? Ще ме пуснете ли?

— Ще направя нещо повече. Ще ви платя за времето и услугите. Три хиляди щатски долара на ден, като започнем от днес. — Хедрик разоръжаващо и чаровно се усмихна. — Приемете тази задача като добре платена краткосрочна работа, госпожо Пайн, мен — като свой работодател.

— Добре.

— Бях сигурен, че ще се съгласите. Но първо ми разкажете нещо за машината. С какво работи?

Чарли накратко му обясни основните неща. Когато свърши, тя се усмихна и посочи люка.

— Да се качим вътре.

Тя влезе първа. Хедрик я последва заедно със своя помощник Ръгби. Чарли затвори люка, седна на пилотската седалка и си закопча колана и презраменните ремъци.

После завъртя копчето на първото деление и запали реактора. Докато компютрите се задействаха и светлините на пулта оживяваха, милиардерът наблюдаваше като омагьосан.

Ръгби любопитно се озърташе.

Чарли извънредно внимателно издигна летящата чиния от земята и я изкара от хангара, който се намираше в западния край на затревената писта. Навън спря, все още на около метър и петдесет над тревата, после обърна машината с педалите, които изпълняваха функцията на рул. Антигравитационното поле вдигна облак от окосена трева и вятърът я отнесе. Ветропоказателят край дърветата показваше четири-пет възела от североизток.

Мутрите на Хедрик стояха със зяпнали усти до отворената врата на хангара.

Тя се пресегна за компютърния обръч и го сложи на

главата си.

„Компютър, имаме ли достатъчно водород за пълна мощност?“

На екрана пред нея се появи линейна графика. Около деветдесет процента и бързо се покачваше. Още няколко секунди.

Милиардерът стоеше до нея и наблюдаваше контролния пулт. Ръгби отваряше машинния отсек и надничаше вътре. Едва ли усещаше, че летящата чиния е над земята — толкова деликатно я бе издигнала Чарли.

— Накъде, господин Хедрик?

— Сто и шейсет километра западно от Сидни. Там имам ферма, нещо като ранчо.

Чарли Пайн погледна право напред по пистата, отпусна глава назад, опря крака в педалите на руля и завъртя дросела докрай.

Ракетните двигатели зареваха и ускорението рязко се повиши. Хедрик и Ръгби отхвърчаха към дъното на кабината.

Артър и Рип седяха на задната веранда, когато летящата чиния се появи от хангара, обърна се и спря с нос на изток над пистата.

Рип заразтрива тила си.

— Чудя се дали ги е предупредила да седнат и да си закопчаят коланите — прошепна на Артър той.

Първият проблясък на пламъци от ракетните дюзи накара двамата да запушат ушите си с длани. Спасиха се от най-ужасния шум, висок, вцепеняващ вой. Пламъците от дюзите зад летящата чиния опърлиха тревата на пистата и я подпалиха.

Когато корабът набра стотина възела, Чарли насочи носа вертикално нагоре. Грохотът на двигателите разтърсваше плътта на Рип и Артър, а стъклата на прозорците дрънчаха.

Двамата неподвижно седяха на верандата, докато звукът на ракетните двигатели напълно заглъхна.

Тревата погоря около минута и угасна. Пистата се беше превърнала в черна димяща ивица.

Хората на Хедрик се приближиха от хангара, костюмите им изглеждаха така, като че ли са се търкаляли в тревата. Търкаха си ушите и непрекъснато отваряха и затваряха усти.

— Били са толкова близо до летящата чиния, че тъпанчетата им трябва да са се спукали — прошепна Артър.

— Приятен ден — обърна се той към първия австралиец, който се насочваше към паркираните на отбивката коли.

— Надявам се увреждането да е трайно — добави Рип, но онзи изобщо не го погледна.

12.

Старши лейтенант Реймънд Стокърт никога нямаше да забрави тази сутрин. До края на живота си щеше да се удивлява на комбинацията от късмет и съдба, която го бе пратила над централния район на Мисури с F-16 тъкмо в мига, когато отдолу се появи летяща чиния и профуча само на стотина метра от самолета му.

В ранните часове въоръжените сили бяха приведени в пълна бойна готовност. Бяха събудили Реймънд вкъщи и му бяха наредили да се яви в своята ескадрила от националната гвардия.

Предишната вечер бе гледал летящата чиния по телевизията, както и всички други разумни същества на северноамериканския континент, ала не беше свързал бойната готовност със случая, докато не се яви в ескадрилата.

Командирът бе в превъзходно настроение.

— Е, момчета, слушайте сега. От Вашингтон заповядаха всички самолети да са въоръжени. На всеки от вас ще бъде определен сектор за патрулиране. Ще излетите и ще патрулирате в сектора си, докато имате гориво или докато не дойдат да ви сменят.

— И? — скептично попита някой. Нито един от пилотите не вярваше на тези думи. Това бе измама, естествено, но каква измама! За това ли ги бяха събудили посред нощ?

— И ако видите летяща чиния, свалете я — прибави командирът.

Пилотите зяпнаха полковника, като че ли си беше изгубил ума.

— Такава е заповедта, честна дума. Да сваляме всяка срещната летяща чиния. Обаче не искам да стреляте по нищо друго, освен по летящи чинии, шутове такива. Всеки, който стреля по самолет, по-добре да не се връща.

Затова, вместо да брои хапчета на щанда в аптеката на супермаркета, където работеше по пет дни седмично, петдесет седмици годишно, тази сутрин Реймънд Стокърт летеше с F-16 над Мисури, готов да даде първия изстрел във войната между световете. Това беше вторият му патрул за сутринта. И сега, за бога, точно пред него се издигаше истинска, ама съвсем истинска летяща чиния.

Реймънд щракна главния оръжеен ключ, издигна вертикално носа на изтребителя и натисна дросела напред. Какъв късмет! Летящата чиния се намираше едва на десетина градуса от оста на неговия самолет. Стиснал с две ръце щурвала, той завъртя носа към нея.

И естествено, първата ракета „Сайдуиндър“ засече топлинната следа на летящата чиния и Реймънд чу сигнала в ушите си.

Той натисна спусъка. Ракетата се понесе напред сред огън и дим. Вторият сайдуиндър също засече целта и Реймънд я изстреля. Остана неподвижен, докато изтребителят му изгуби скорост. Летеше на височина тринайсет хиляди метра, затова зави наляво и насочи носа надолу.

Когато за последен път я видя преди да изчезне на изток, летящата чиния бе само ярка точка светлина в небето.

Нямаше представа какво се е случило с двете ракети, които изстреля.

Чарли Пайн не забеляза изтребителя, но видя първия сайдуиндър, който кой знае защо не успя да прихване топлинната следа на летящата чиния. Докато профучаваше над купола, тя разпозна вида на ракетата.

Така и не зърна втория сайдуиндър, който, за щастие, остана без гориво само секунди преди да улучи кораба и премина през газовата следа на неколкостотин метра зад летящата чиния.

Чарли Пайн обмисляше дали да увисне над някой кораб в морето и да скочи през люка, оставяйки Хедрик и Ръгби на произвола на съдбата, ала ракетата мигновено проясни ума й. Австралия изведнъж й се стори добра идея.

Продължи да поддържа пълна мощност и ускори до около 4 *g*. Компютърният профил я водеше нагоре с постепенно насочване на носа на изток. Управляваше ръчно: не искаше Хедрик да открие, че компютърът може да ги отведе навсякъде, където пожелае пилотът.

Ускорението притискаше двамата австралийци към задната стена. Колкото по-високо в атмосферата се издигаха, толкова повече потъмняваше синьото небе.

Проверявайки състоянието на системите, превключвайки

компютърните дисплеи само със силата на мисълта си, Чарли насочваше летящата чиния към космоса.

Влизането в орбита отне малко повече от петнайсет минути. Когато достигнаха орбитална скорост, тя угаси ракетните двигатели.

Хедрик и Ръгби плавно се издигнаха от задната стена.

Милиардерът радостно се засмя. Ръгби със сумтене се оттласна към Чарли.

— Курва такава! Ще ти дам да разбереш…

— Стига, Ръгби — спря го Хедрик.

— Да — каза Чарли Пайн. — Затваряй си устата, кретен.

— Моля ви, госпожо Пайн, не дразнете лъва — отново се засмя Хедрик. Той се оттласна с крака и се понесе през кабината, като ревеше от удоволствие.

През купола се виждаше източното крайбрежие на Съединените щати, макар че по-голямата част от Атлантика бе скрита под облаци. Тук-там имаше пролуки и през тях тъмнееше синият, почти черен океан.

Чарли завъртя летящата чиния така, че слънцето да я осветява напълно. Изпитваше възбуда, както винаги, когато я пилотираше. Пое дълбоко дъх и бавно издиша.

Хедрик стоеше до нея и се взираше през купола. Ръгби беше седнал и си бе закопчал колана.

— Какво приключение само! — ахна милиардерът. — Щастлив съм, че го доживях.

По дяволите! Чарли завъртя летящата чиния, за да му покаже Земята под тях, после се зае да въведе в компютъра траекторията за влизане в атмосферата.

— Двайсетина минути — каза му тя. — После ще започнем навлизането. Най-добре да седнете някъде.

— Не може ли да обиколим цялата Земя?

— Гледката е фантастична, обаче от компанията има какво да се желае. Когато достигнем прозореца за влизане в атмосферата, продължаваме направо за Австралия. Мога само да гадая за времето. Компютърът не е програмиран с нашите минути и секунди.

— Добре, госпожо Пайн — неохотно отвърна Хедрик и отиде да седне. — Вие сте пилотът.

След като главорезите на Хедрик заминаха, Рип и Артър мълчаливо продължиха да седят на верандата, всеки потънал в собствените си мисли.

Накрая младежът извади портфейла си и преброи колко пари са му останали.

— Чичо Артър, можеш ли да ми дадеш назаем три хиляди долара?

— Заминаваш ли някъде?

— В Австралия.

— Трябва да отидем в града. Ще ти напиша чек в банката.

Рип се изправи и изтупа дъното на дънките си. После си избърса очите.

— Готов съм — промълви той.

— Преди две-три седмици, докато чаках в кабинета на зъболекаря, прочетох статия за Хедрик в едно от ония инвестиционни списания. Ако не греша, имал къща на запад от Сидни. Много камък, стъкло и пищни млади жени. Специално си спомням за жените.

— Може да се отбием при твоя зъболекар. Не е зле да прегледам статията.

— Естествено. И най-добре да заключим къщата. Не се знае кой е чул чинията да излита оттук.

След като си взе паспорта и нови дрехи от спалнята, Рип отиде при колата, докато Артър заключваше вратите и гасеше осветлението в къщата. Скоро се появи някакъв пикап и рязко спря, като вдигна облак камъчета.

— Видяхте ли онова нещо? — извика шофьорът и посочи небето натам, накъдето беше изчезнал корабът. — Една от летящите чинии!

— Да. — Рип се обърна и също посочи. — Мина над оная писта и после… — Той махна с дясната си ръка към небето. — Скри се натам. Никога не съм виждал такова нещо.

— Ей, като че ли не съм те мяркал насам.

Мъжът зад волана носеше гащеризон, тениска и шапка с емблема.

— Аз съм племенник на Артър. Казвам се Рип.

Непознатият подозрително го изгледа.

— По телевизията казаха, че от тия летящи чинии може да слизат извънземни, като по филмите. Може би искат да ни завладеят. Откъде да знам, че не ме лъжеш?

Артър го чу и докато се приближаваше с един куфар, извика:

— Лемюъл, десетки пъти съм ти казвал да стоиш далеч от имота ми! Не искам да душиш наоколо.

— Видях оная летяща чиния, Кантрел, и…

— *Извънземни!* Ти си стар глупак. Ако тук имаше извънземни, щях да ги насъскам срещу теб. Обръщай и да те няма преди да съм повикал полиция. — И докато Лемюъл обръщаше, прибави: — И оправи оная дупка в оградата, през която минава бикът ти, скръндза такава. Предполагам, че пращаш животното тук, за да ми пасе тревата.

Лемюъл потегли сред нов дъжд от чакъл.

— Да вървим — каза Артър и кимна с глава към своя пикап. — На излизане ще заключим портата.

— Генерал Делаурио, от космическото командване съобщават, че преди двайсетина минути неидентифициран обект е излетял от Централен Мисури. В момента е в орбита с угасени двигатели. Според предварителните сведения на телеграфните агенции обектът е вдигал ужасен шум и е имал форма на летяща чиния.

Делаурио отново бе в западното крило на Белия дом. Беше пратил да му донесат от вкъщи чиста униформа и четка за зъби. Два часа по-рано бе отишъл да подремне малко в Пентагона. На тръгване П. Дж. О'Райли го беше изгледал студено. Бе се почувствал така, сякаш изоставя жените и децата на „Титаник“ и тръгва с единствената спасителна лодка, ала имаше нужда от малко сън.

— В момента в орбита ли е? — попита той дежурния в Пентагона.

— Тъй вярно. Достигна орбитална скорост преди около пет минути. И един патрулиращ над Мисури Еф шестнайсет явно е изстрелял срещу него два сайдуиндъра, господин генерал.

— Какво? Я повтори!

Дежурният повтори.

— Кой е наредил тия въоръжени патрули?

— Струва ми се, че заповедта е дошла от Белия дом.

— Кой е дал разрешение за откриване на огън?

— Също Белият дом, господин генерал.

— Отменете заповедта — извика Делаурио. — Смъкнете ония войнствени идиоти на земята. Ами ако свалят някой наш пътнически самолет?

— Хм, според мен Белият дом е бил наясно с тая опасност, когато…

— Не познавате ония хора. Никой няма да поеме дори съвсем малка отговорност за такъв инцидент. Свалете всички изтребители на земята и не им позволявайте да излитат. Това е пряка заповед. Аз поемам отговорността.

— Слушам.

— Ще съобщя на президента за изстрелването на ракетите в Мисури. Нещо ново с групата за проучване на НЛО в Либия?

— В момента от Държавния департамент разговарят с тях. След около половин час ще научим повече.

— Обадете ми се.

— Слушам.

Джо Бомбата завари О'Райли в кабинета му.

— Еф шестнайсет от националната гвардия преди малко изстрелял над Мисури два сайдуиндъра срещу някакъв обект — съобщи той. — Явно някой глупак е дал заповед ескадрилите да патрулират над цялата страна.

— Внимавайте какви ги говорите, генерале. Тоя „глупак" беше президентът. Смяташе, че трябва да направи нещо сериозно.

— Защо не се посъветва с мен? Не взимам пари за професионални съвети.

— Вие спяхте в Пентагона. Не можехме да чакаме.

— Ако някой продавач на стари коли с изтребител свали самолет, пълен с избиратели, това наистина ще е много сериозно. Да не сте си изгубили и без това скромния ум? Я се вземете в ръце, О'Райли!

— Млъквайте, Делаурио! — О'Райли бе скочил на крака с почервеняло лице. — Вие, шапкарите, явно не можете да проумеете, че е заложена съдбата на западната цивилизация.

Преди Джо Бомбата да успее да фрасне О'Райли, в стаята влетя президентът. Идваше от пресконференция, на която се беше опитал да изглежда като истински президент. Никога не бе преживявал такъв ден, даже когато любовницата му беше дала пресконференция в Ню Йорк, за да разкаже всичко.

Лицето му бе пепеляво, ръцете му трепереха.

— Проклети летящи чинии! — възкликна той и се пльосна на едно от креслата. — Защо не тормозиха предишното правителство, по дяволите? Защо точно мен? — Президентът разхлаби възела на вратовръзката си.

— Защото го заслужаваш — измърмори под нос Джо Бомбата.

Никой не отговори, даже да бяха чули думите му.

Генералът пое дълбоко дъх, преброи наум до десет и каза:

— Господин президент. — Успял да привлече вниманието на народния избраник, той му предаде съобщението от космическото командване.

— Летяща чиния е излязла в орбита над Централен Мисури? — невярващо попита О'Райли.

— Точно така — потвърди Джо Бомбата. — И изтребител Еф шестнайсет е изстрелял два сайдуиндъра по него. С неизвестен резултат.

— Не вярвам нито дума — твърдо заяви президентът и се отпусна назад. — Не вярвам на тия глупости. — Той попи потта от челото си с носна кърпичка, като внимаваше да не размаже грима си. — От „Вашингтон Поуст" се интересуваха каква ще бъде позицията на правителството, ако извънземните дойдат да преговарят.

— Наистина ли ви зададоха тоя въпрос? — смая се О'Райли.

— Университетските професори твърдят, че било време да признаем съществуването на други форми на живот във вселената. Религиозните фанатици се побъркват. В Лафайет Парк има около хиляда души, които размахват лозунги и дрънкат за предстоящото пришествие на антихриста.

— Чак толкова ли е страшно?

— Чак толкова. — Президентът сбърчи лице. — Жертвах всичко заради политическата си кариера. И сега трябва да се изправя там и да посрещна извънземните.

— Това е поредният заговор на десните сили — заяви О'Райли.

Телефонът иззвъня. Генерал Делаурио грабна слушалката. Той изсумтя един-два пъти, послуша около минута, после внимателно затвори.

Поклати глава и разтърка очите си.

— Добре. Най-после знаем истината. — Президентът и шефът на кабинета го зяпнаха с отворена уста.

— Има само една летяща чиния — поясни Джо Бомбата. — Сеизмичен екип я е изкопал от пясъчникова скала в пустинята Сахара. Корабът е преседял в камъка, откакто Ной е чистил конюшните на ковчега си. В момента се управлява от бивш пилот изпитател от военновъздушните сили и един от работниците геодезисти.

Президентът се ужаси.

— О, господи! — изпъшка той.

— Няма нашествие от планетата Хикс — продължи Джо Бомбата, като претегляше всяка дума и се взираше в лицето на президента, за да види дали го разбира. — Няма флот от летящи чинии, извънземни, дошли да завладеят вселената, андроиди, които ядат човешко месо, няма битки и Армагедон. Тази криза е предизвикана от двама идиоти, които се мотаят с кръгъл обект и изкарват ангелите на хората.

— Откъде знаете? Кой е източникът ви? — попита О'Райли.

— От Държавния департамент са пратили човек при групата за проучване на НЛО в централния затвор в Триполи. Групата е била при летящата чиния в пустинята. Дори са се качвали на кораба. Пилотът изпитател е член на групата. Когато пристигнали либийците, тя и един работник геодезист използвали суматохата, вмъкнали се в летящата чиния и избягали с нея.

— По дяволите… — вперил поглед в дланите си, промълви президентът и се отпусна назад. — Защо на мен, Господи? Тъкмо казах пред „Поуст", че ще посрещнем извънземните като всички други чуждестранни представители! Ще ме съсипят от подигравки и ще ме изхвърлят от Белия дом.

— Ще отида да хапна нещо — каза Джо Бомбата. Той се изправи и излезе преди някой да успее да го спре.

Артър и Рип намериха списанието в чакалнята на зъболекаря. Сестрата разговаряше по телефона и само кимна с глава, когато Артър с жестове я помоли да го вземат. Тримата пациенти, които седяха в чакалнята, гледаха по телевизията записа на летящата чиния над Куурс Фийлд, докато експерти

обясняваха нещо от студиото.

Чичо и племенник взеха списанието и си тръгнаха.

Рип си купи нова четка за зъби и самобръсначка и ги прибра в куфара на Артър. След като се отбиха в банката, Кантрел старши спря при телефонна кабина до една бензиностанция в края на града.

Петнайсет минути по-късно Рип имаше резервация за полет от Сейнт Луис до Лос Анджелис и оттам до Сидни. Еднопосочен билет.

— Ще успееш ли да ме закараш до обед, Артър?

— Качвай се. Да тръгваме.

— Летящата чиния излиза от орбита, господин генерал. — Гласът по телефона звучеше самодоволно. — Космическото командване го следи. Кацат в Австралия.

Делаурио взе вилицата си и няколко пъти удари с нея по масата.

— Добре — след кратък размисъл отвърна той. — Обадете се в Държавния департамент и Белия дом и осведомете дежурните. Може би австралийците ще арестуват тия хора преди да изкарат акъла на всеки от Сидни до Пърт.

— Нашите въоръжени сили по света все още са в пълна бойна готовност, господин генерал. Какво да правим?

— Нека политиците да решат. Такова учение не е излишно. Но при никакви обстоятелства никой да не стреля по никого и по нищо, без пряка заповед от Съвета на началник-щабовете. Ясно ли е?

— Тъй вярно.

Джо Бомбата затвори и нападна закуската си.

Артър и Рип бяха пътували цял час по магистралата, когато младежът попита:

— Нали ще се обадиш на мама? Да провериш дали е добре. Ако ония гадове още са във фермата, обади се в полицията. Прати ченгетата.

— Естествено, Рип, не се безпокой за майка си. Хедрик получи каквото искаше. Той е повикал копоите си.

— Няма да има никаква полза от летящата чиния.

— Може да не успееш да я измъкнеш от Хедрик, малкия. Той е червив от мангизи, има си лична армия, оная част от света е негова собственост заедно с всичките й политици.

— Наясно съм, чичо. Поне ще опитам. Но всъщност целта ми е момичето — няма да си тръгна от Австралия без Чарли.

Артър се усмихна.

Чарли Пайн без усилие откри имението на Хедрик, въпреки че в Австралия беше нощ. Тя продължи на запад от светлините на Сидни, докато забеляза приближаващите се светлини на частната писта на милиардера. Хедрик много пъти бе кацал там с частния си боинг и сега стоеше до нея, взираше се през купола и я упътваше.

Къщата в ранчото представляваше огромен комплекс, разположен близо до пистата.

— Кацнете пред хангара — нареди милиардерът. — Ще я вкараме вътре.

Чарли се подчини.

Още щом летящата чиния се приземи, около нея се събра тълпа. Чарли отвори люка.

— Вкарайте я в хангара — каза Хедрик преди да излезе. — Ръгби — обърна се милиардерът към помощника си и кимна към Чарли, след което се провря през люка.

Главорезът се ухили.

— Връщай се на мястото си. Ще застана зад теб. Само едно грешно движение и ще ти строша врата като съчка.

— Цял живот чакам истински мъж като теб.

— Адски си готина.

Той наистина се изправи зад нея. Усещаше мириса на дъха му. Когато се пресегна към пулта, за да издигне летящата чиния, ръцете му се стрелнаха към шията й.

— Пусни ме, копеле.

Австралиецът я пусна, но дланите му останаха върху раменете й.

— Хайде, давай — настойчиво прошепна той. — Искам да видя как ще пилотираш със строшен врат.

Чарли вкара летящата чиния през отворената врата в тъмната вътрешност и кацна.

Угаси реактора и се изправи. Люкът беше отворен и

жената се измъкна през него.

Хедрик разговаряше по мобилен телефон. Той даде знак на един от хората си, който я помоли да го придружи. Качиха се на количка за голф и изминаха разстоянието от около половин километър до главната къща, голяма колкото хотел. След като я преведоха по безкрайни коридори, натъпкани с произведения на изкуството колкото за средно голям музей, Чарли бе заключена в спалня без телефон на втория етаж.

Едва тогава се разтрепери. Мина й след около минута, ала се чувстваше изтощена. Изправи се до прозореца и отправи поглед към светлините на хангара. Накрая легна на леглото.

След като закуси, Джо Бомбата се върна в Белия дом. Радваше се, че го е направил, защото присъства на разговора на президента с австралийския премиер. Това му достави огромно удоволствие, въпреки че външно с нищо не го показа.

— Вие не разбирате, господин министър-председател — каза президентът. — Не ви молим да арестувате тия хора. О, не. Само да ги задържите за разпит…

Заслуша се и на лицето му се изписа кисело изражение.

— Да, сигурни сме, че летящата чиния е там… Нашата сателитна проследяваща мрежа я засече да излиза от орбита и да се спуска в района на Сидни, където я изгубихме.

Той се намръщи.

— Със сигурност е същата летяща чиния… Уверявам ви, че е същата машина. Проследихме я от излитането до кацането й при вас… Добре де, в района на Сидни… Не до кацането… Наистина, грешка на езика. Ще ни помогнете ли?

Президентът слуша почти цяла минута преди отново да проговори.

— Съединените щати поддържат тесни военни, културни и икономически връзки с Австралия. Нашите две страни са съюзнически. Защо толкова се инатите?

Сбогуваха се кратко и лаконично. Президентът затръшна слушалката и гневно изгледа присъстващите — държавния секретар, О'Райли, Джо Бомбата и неколцина сътрудници.

— Няма да направят нищо, ако екипажът на летящата чиния не наруши австралийските закони. Нищичко.

— Какво? — О'Райли побесня. — Не е възможно!

— Напротив. Той каза, че били намесени други въпроси, свързани с австралийския суверенитет. Нямал намерение да изпълнява заповедите на американския президент. Посъветва ме американският посланик да връчи нота в работно време, в която да изложи нашето искане и основанията ни за него. Щели да я обсъдят, каза той.

— Значи ви е отпратил — ахна О'Райли видимо шокиран.

— Някой ни е изпреварил — многозначително заяви държавният секретар.

— Какъв ден! Не знам за вас, обаче аз искам да пийна нещо — каза президентът и натисна един бутон, за да повика камериера, въпреки че часовникът на стената още показваше едва единайсет сутринта.

Късно следобед голям хеликоптер на Военновъздушните сили на Съединените щати лениво закръжи над фермата на Артър Кантрел, после се спусна ниско над обгорената трева на пистата, остана известно време там и плавно кацна. Слязоха трима мъже.

Те разгледаха овъглената ивица и се разделиха. Единият се запъти към къщата, за да почука на вратата, вторият отиде в хангара и занаднича през прозорците, третият проучи другите сгради наоколо.

Пилотът остана в машината с работещ двигател.

Дванайсет минути след кацането тримата отново се качиха във вертолета и излетяха. Единият се обади по радиостанцията.

— Със сигурност е била там. Хангарът е достатъчно голям. Вътре е пълно с боклуци и антики, но има място. Наоколо няма жива душа.

Мъжът изслуша отговора и даде знак на пилота да продължи в същата посока.

Рип Кантрел седеше в кафенето на международния терминал на лосанджелиското летище, за да убие оставащото му време, и пиеше кола, когато на монтирания високо в ъгъла на помещението телевизор се появи професор Солди. Откакто преди час младежът бе влязъл в заведението, непрекъснато

отразяваха случая с летящата чиния. Само неколцина обаче обръщаха внимание на предаването.

И ето че на екрана се показа археологът.

— Летящата чиния е много стара, на сто и четирийсет хиляди години, плюс-минус десет хиляди. Изкопахме я от пясъчниковата скала. — Пуснаха няколко негови снимки с придружаващи обяснения.

— И какво се случи? — попита интервюиращият го репортер.

— Казано с две думи, летящата чиния отлетя, управлявана от бивш пилот изпитател от Военновъздушните сили на Съединените щати, госпожа Шарлот Пайн, и един работник геодезист, господин Рип Кантрел. — За няколко минути ученият обясни как изглежда летящата чиния.

Сега всички в кафенето, включително Рип, внимателно следяха предаването.

— Както знаете, в продължение на три дни след този инцидент аз бях пленник на либийските власти — продължи Солди. — Освободиха ни едва преди няколко часа и ни заведоха на летището в Триполи, където ни качиха на самолет за Рим. Другите, с които бях затворен, в момента са на път за Съединените щати, но аз исках по-бързо да разкажа какво се е случило. Затова останах тук.

Известно време поговориха за летящата чиния, как е открита и как функционира.

— Кажете ми, господин професор — попита репортерът, — откъде е дошла тая летяща чиния?

— Явно не е направена на Земята — отвърна археологът. — Прилича на совалка за превозване на хора и товари от орбита до повърхността на планетата и обратно. Очевидно е била изоставена там, където я открихме и където е престояла през всичките тия години.

— Кой я е оставил там?

— О, само да знаехме! Според мен грижливото проучване на машината, имам предвид наистина подробен анализ на всяка гайка и болтче, ще ни даде някои отговори.

— Имате ли предположения?

— Няколко. Но обясненията на което и да е от тях ще отнеме повече време, отколкото имаме.

— Моля ви, споделете с нас теорията, която смятате за

най-вероятна.

— Летящата чиния е направена от хора.

— Искате да кажете — от същества като нас?

— Искам да кажа — от нашите прадеди.

Сред зрителите в кафенето се разнесе шепот. Рип се озърна наоколо и обходи с поглед пътниците — бели, чернокожи, латиноамериканци, азиатци и хора с неустановима расова принадлежност. Всички напрегнато слушаха професор Солди.

— Цивилизациите не се появяват просто ей така — поясни ученият. — Ловно-събирателските общества от каменната ера са в единия край на континуума, ние сме някъде по-близо до другия край. Всяко технологично равнище, ако щете, над ловците събиратели от каменната ера изисква различно ниво на обществена организация, която да го поддържа. Принципът е все по-тясната специализация. Индустриалната епоха е изисквала милиони работници и потребители. Постиндустриалната епоха е изисквала още по-тясна специализация, по-широка база от работници и потребители. Сега навлизаме в ерата на глобалната икономика, в която мозъците, талантите и уменията на работниците по цялата планета ще се обединят в гигантски предприятия, за да осъществят още по-голям технически прогрес. Нашата цел е технологичното бъдеще, което е създало летящата чиния.

— Струва ми се, че разбирам — заяви репортерът.

— Особеностите на технологичния континуум, за който говорихме преди малко, са строго определени и всъщност са закони. Тъй като всяко технологично равнище изисква все повече хора и все по-сложна обществена организация, то не може да се поддържа без специализация.

— Продължавайте — окуражи го интервюиращият.

— Общество, което може да построи машина като тази летяща чиния, да я прати на междупланетен космически кораб и да прекоси безкрайността на междузвездното пространство, не е в състояние да възпроизведе същото общество където и да било другаде, *освен ако не премести там цялото население или поне по-голямата част от него*. При пристигането си на определената за колонизиране планета малкият брой хора, които са осъществили пътуването, ще постигнат технологично равнище, което могат да поддържат.

— Искате да кажете, че ако летящата чиния е докарала заселници, те са станали ловци събиратели, за да оцелеят.

— Точно така — потвърди професор Солди. — Космически кораби, компютри, оръдия, оръжия, лазери, модерни медицински устройства, книги, наука — изгубили са всичко. Просто не са били достатъчно много, за да поддържат или произвеждат тия неща. Изоставената летяща чиния била засипана с пясък от вятъра. Хората започнали да живеят в пещери и се научили да правят оръдия от камък и да ядат месото сурово. Миналото се предавало като легенди и митове, които постепенно с поколенията станали неразпознаваеми, съвсем различни от историческия факт. Миналото било изгубено, също като летящата чиния.

— Значи… хората, които са докарали летящата чиния… всъщност сме били ние?

— Смятам, че в крайна сметка ще се потвърди тъкмо тази хипотеза.

Когато Артър Кантрел се завърна във фермата, там го очакваха деветима агенти от ФБР — седем мъже и две жени. Бяха пристигнали с три коли. Артър слезе от пикапа си и попита най-близкия агент:

— Вие ли отключихте катинара на портата?

— Хм, когато дойдохме, тя вече беше отворена. Изобщо не съм виждал катинар. Просто влязохме.

— Ясно! Е, какво искате?

— Трябва да си поговорим, господин Кантрел. Интересува ни какво се е случило тук днес.

Артър ги огледа и бързо взе решение. Ако им разкажеше всичко, щяха да го оставят на мира. В противен случай сигурно щяха да го задържат, докато проговори.

— Заповядайте вътре. Ще направя кафе.

Когато агентите си тръгнаха, минаваше полунощ. Артър излезе на верандата и изчака, докато се качат на колите си и потеглят. Бръмчаха насекоми, сред дърветата се носеше мъгла. В небето сияеше сребриста луна.

Когато шумът от двигателите заглъхна, Артър се спусна

по склона до хангара, отключи катинара и запали осветлението. Един час по-рано бе завел там агентите и те повърхностно огледаха помещението. Главният беше поискал разрешение да го претърсят, но Артър отказа.

Отиде при големия прашен шкаф в далечния ъгъл. Долната част беше с дървени вратички, горната — със стъклени. Някога го бяха използвали в железарски магазин в едно градче на осемдесет километра. Магазинът беше фалирал след откриването на търговски център и Артър бе купил шкафа на търг. Прогрес.

Отвори долната дясна врата и извади няколко стари метални табели. Зад тях имаше куфарче от лаптоп. Артър го взе, върна табелите и изнесе куфарчето на светло. Внимателно го остави на пода и дръпна ципа.

Компютърът от летящата чиния бе невредим, точно както го беше оставил. Артър Кантрел затвори куфарчето, угаси осветлението и заключи вратата след себе си.

13.

Чарли Пайн не спа много през първата си нощ в Австралия. А и не очакваше: напоследък толкова често преминаваше в различни часови зони, че постоянно се чувстваше напрегната и уморена. Взе дълъг горещ душ, използва тоалетните принадлежности в стаята и се опита да си почине.

След като не успя да заспи, взе една книга от лавицата в стаята, докато чакаше светът да се завърти. Седна с книгата в скута си, но напразно — мислите й отказваха да се откъснат от настоящето.

Беше докарала летящата чиния, защото вярваше в заплахите на Хедрик. Милиардерът бе способен на убийство, за да получи каквото иска.

При първа възможност обаче щеше да се качи на летящата чиния и да отлети, оставяйки проблема с Хедрик и неговите мутри за друго място и време. Естествено, той нямаше съзнателно да й даде такава възможност. Може би щеше да успее сама…

Нощта отстъпваше мъчително бавно и небето на изток започна да изсветлява. Накрая слънцето се показа над ръба на земята.

Стоеше на прозореца напълно облечена, когато на вратата се почука. Чарли отвори и завари на прага Ръгби. Той бе към метър осемдесет и пет, широкоплещест, с тесен ханш и издути като на тежкоатлет вени на предмишниците.

— Той те чака.

Затвори вратата след себе си и тръгна пред Ръгби. Инстинктивно усещаше, че той не е от хората, които биха позволили на някого да мине зад него.

Австралиецът я последва до асансьора, който ги отведе на четвъртия, последен етаж на къщата.

Кабинетът на Хедрик беше просторна стая с френски прозорци на всички стени, които се отваряха само към тераса върху покрива на къщата. Приличаше на някои къщи в Нова Англия, само че кабинетът и терасата бяха огромни.

Роджър Хедрик седеше зад бюрото си. Не се изправи. Чарли седна на един от столовете пред бюрото.

— Ще се видим на закуска, Ръгби — каза милиардерът и

помощникът му си тръгна по стълбището до асансьора.

Хедрик имаше изключително присъствие. Сякаш зареждаше въздуха с електричество. На Чарли й се стори, че косъмчетата на ръцете й настръхват.

— Както казах вчера, ще ви платя за всеки ден, независимо дали пилотирате — дружелюбно рече той.

— Ако ми плащате, все едно не сте ме отвлекли, нали така?

Милиардерът сякаш я измери с поглед. Чарли Пайн се зачуди какво си мисли.

— Не ме интересува как наричате ситуацията, госпожо Пайн — отвърна Хедрик. — Просто се опитвам да направя тия няколко дни колкото може по-приятни за вас. Искам вашето съдействие и възнамерявам да го получа.

Сякаш се взираше през очите в душата й.

— Ще пилотирате летящата чиния когато пожелая и където пожелая, за да демонстрирате възможностите й на някои хора, които съм поканил да я проучат. Ако откажете, ако се държите по какъвто и да е друг начин, освен като верен служител, ще окажа натиск върху родните ви в Америка. Можем да организираме телефонна връзка с майка ви и баща ви, докато някой им чупи пръстите, ръцете, краката, гърбовете… каквото поискате, госпожо Пайн. Каквото поискате.

— Вие сте луд!

— Може би бихте искали да слушате, докато изнасилват сестра ви.

— Побъркана отрепка! — изсъска тя и неволно сведе очи пред погледа му.

Когато отново ги вдигна, Роджър Хедрик й се хилеше. Имаше злобна, зловеща усмивка. После усмивката се стопи.

— Нищо лично, госпожо Пайн — оживено рече той. — Просто бизнес. Банално е, но е вярно. Става дума за много пари. Няма да допусна една млада жена, която не желае да се вслуша в гласа на разума, да попречи на прогреса. *Колелата все пак ще се завъртят.* Разбирате ли?

Тя се насили да срещне погледа му.

— Надявам се, че разбирате, госпожо Пайн. За *ваше* добро.

Хедрик се изправи и излезе иззад бюрото. Чарли също скочи на крака, за да остане далеч от него.

— Да идем на закуска.

Милиардерът й подаде ръка. Тя овладя инстинктивното си желание да отскочи назад.

— След закуската може би ще пожелаете да се поразходите из имението. По земята, естествено.

Той грациозно я поведе към асансьора. Пътуваха в мълчание — неговото лице бе съвършено спокойно, сякаш преди малко бяха разговаряли на съвсем друга тема.

— Ще намеря някой да ви придружи — любезно каза Хедрик. — Мисля, че Австралия ще ви хареса. Нашата страна се харесва на повечето хора.

Трапезарията се намираше на приземния етаж — голямо помещение с десет четириместни маси. Три от тях бяха заети. Хедрик я насочи към масата, на която седяха Ръгби и изумително красива млада блондинка. Чарли трябваше да си наложи да не зяпа момичето.

— А, Бърнис, запознай се с Чарли Пайн, нашия американски пилот. Тя управлява летящата чиния.

Бърнис ослепително се усмихна, после целуна Хедрик по бузата и той я потупа по гърба. Чарли се настани до нея.

— Познавате Ръгби, естествено.

— Срещала съм се с това копеле.

Бърнис не реагира. Явно е от онния филии, помисли си Чарли и престана да й обръща внимание. Ръгби пиеше кафето си така, сякаш американката я нямаше.

Хедрик не повиши глас и продължи с предишния дружелюбен тон:

— Животът е много по-лесен за всички, ако съблюдаваме учтивостта, госпожо Пайн. Това се отнася и за вас. — Очевидно положението й не бе тайна.

Приближи се келнер, за да вземе поръчката. След като отново се отдалечи, милиардерът се обърна към Бърнис.

— Двамата с Ръгби разведете госпожа Пайн из имението. Тя каза, че ще й бъде приятно.

Момичето постави длан върху ръката му.

— За мен ще е удоволствие — усмихна се то и разкри съвършените си зъби.

— Какво време само, а? — попита Хедрик и поведе разговор на общи теми.

Когато приключиха със закуската, Бърнис се обърна към Чарли.

— Хайде да отидем в гаража да вземем кола.

Преди американката да успее да отговори, Хедрик я смрази с поглед.

— Имате избор. Можете да ми дадете дума, че няма да се опитвате да избягате, или пак да ви заключа в спалнята ви. Избирайте.

Чарли Пайн се втренчи в очите му. Тоя човек щеше да прати наемни убийци при семейството й, за да я принуди да пилотира летящата чиния, а не заради наранено честолюбие. В това нямаше никаква печалба, а Роджър Хедрик се стремеше единствено към печалби.

Имението се охраняваше, естествено. Даже да откраднеше кола и да стигнеше до града, каква полза щеше да има? Милиардите на Хедрик несъмнено му осигуряваха подкрепата на местната полиция и политици.

И накрая, летящата чиния. Ако тръгнеше без нея, той щеше да измисли как да спечели от машината. Чарли твърдо реши да не му го позволява.

— Никъде няма да ходя — колкото можеше по-хладнокръвно заяви тя.

— Ако се опита да избяга, Ръгби, твоя е. Само не я убивай.

Главорезът се ухили.

Роджър Хедрик хвърли салфетката върху чинията си и рязко се изправи. Докато се отдалечаваше, извади мобилен телефон от джоба си и набра номер.

Бърнис шофираше ленд ровъра, а Чарли седеше на предната лява седалка. Ръгби бе останал на масата в трапезарията и дори вече да ги следеше, Чарли не го забелязваше. Не се и озърташе за него.

Насилваше се да разглежда имението, да наблюдава. Когато настъпеше моментът за действие, трябваше да е готова, да знае къде е врагът и как може да го победи.

Отначало Бърнис почти не продумваше, после започна да обяснява за имението, хилядите глави добитък, каубоите, самолетите, сградите и така нататък. Чарли попиваше всичко, без да задава въпроси. Когато се изискваше реакция, само изсумтяваше.

Накрая момичето се разприказва за себе си. Била

британка. Модел. Натъкнала се на „Роджър“ няколко години по-рано на модно ревю в Лондон. Двамата обикаляли Париж, Монте Карло, Копенхаген, Лос Анджелис, Чикаго, Ню Йорк, където ги отвеждал бизнесът или удоволствията. Един уикенд карали ски в Сен Мориц, на следващия се изтягали на плажа в Ипанема, всичко било вълшебно.

След петнайсет минути на Чарли й писна.

— Явно изгодно си се продала — отбеляза тя.

Бърнис не се обиди, не възрази, не се престори, че не е чула. Роджър й беше казал да разходи американката из имението и тя щеше да го направи независимо от всичко. Момичето пое дълбоко дъх.

— Предполагам, че е невероятно приключение да се пилотира летяща чиния.

Чарли Пайн отново изсумтя.

Бърнис изцъка с език.

— *Трябва* да можем да се разбираме с вас.

— Защо?

— Защото така каза *Роджър* — отвърна блондинката и се ужаси, че спътницата й не разбира нещо толкова очевидно. — Роджър си е Роджър. Той е изключително умен, направил е планини от пари. Подлага се на огромно напрежение. Дълбоко в себе си той е щедър, топъл човек. Всички го обожават.

— И ти не си лош човек, а? — потупа я по ръката Чарли.

На борда на претъпкания боинг 747 над океана Рип Кантрел стигна до извода, че Уилбър и Орвил е трябвало да се задоволят с производство на велосипеди. На тесните седалки се бяха натръшкали близо петстотин шаващи, спящи, пърдящи и хъркащи пътници.

Рип успя да подмине три чифта колене и да стигне до пътеката, после излезе в тясното пространство пред аварийния люк. Докато се протягаше, надникна през илюминатора в мрака навън и се вслуша в бръмченето на двигателите. Намираха се на шест часа западно от Лос Анджелис. Слънцето най-после се бе скрило след безкрайния залез. Бяха им поднесли вечеря, бяха пуснали филм и сега хората спяха.

Наведе се да погледне през илюминатора до аварийния люк. Мрак. Нищо не се виждаше. Явно имаше облаци.

Не можеше да престане да мисли за летящата чиния и Чарли Пайн.

Двете някак си бяха свързани толкова тясно, че да мисли за едната означаваше да мисли за другата.

Измъкна списанието от джоба на хълбока си и препрочете статията за Роджър Хедрик, като дълго се взираше в снимките.

Накрая затвори списанието и го пъхна обратно в джоба на дънките си.

Погледна отражението си в тъмното стъкло на люка. Това бе лицето, което беше видяла Чарли, когато го бе целунала.

Когато се изправи, младежът се усмихваше.

Новината, че предишния ден F-16 от националната гвардия на Мисури е изстрелял два сайдуиндъра срещу летяща чиния, беше тиражирана на първите страници по целия свят. Макар че от Пентагона засекретиха съобщението, някой в Мисури се беше обадил в местния вестник. Останалото, както се казва, бе история.

Аптекарят Реймънд Стокърт беше атакуван от тълпи репортери в дома си и в супермаркета, където работеше. Управителят на магазина го прати да си върви, за да освободи място за истински клиенти.

Белият дом неизбежно бе принуден да признае, че президентът е наредил на военните да патрулират в небето над страната и да свалят всяка срещната летяща чиния. Това съобщение предизвика дебати на Капитолия. Белият дом отново беше под обсада.

Президентът не се оправдаваше. Далеч от пресата, той ревеше на сътрудниците си:

— Естествено, че дадох заповед за стрелба! И пак бих я дал! Американският народ ме е избрал да браня американския начин на живот и аз ще го направя, за бога.

— Но, господин президент, има само една летяща чиния, пилотирана от двама американски граждани. Те определено…

— Изобщо не вярвам на тия приказки. Само една летяща чиния ли? Видяна на десетки места? Проклетите извънземни провеждат дезинформационна кампания, обаче не могат да ме заблудят!

— Господин президент, може би поне хипотетично трябва

да обмислим възможността да… няма извънземни.

— Ако няма извънземни, тая летяща чиния е заговор на десните сили. Така или иначе, страната трябва да бъде защитена. А сега доведете репортерите. Искам обществеността да знае, че моето правителство е готово да защити американския начин на живот.

Фактът, че военните вече не патрулират в небето, някак се изгуби в общата суматоха. Джо Делаурио благодареше на Господ за това. Той седеше в кабинета си в Пентагона, гледаше телевизия и се чудеше защо всички други във Вашингтон са се побъркали.

Вечерта генералът участва в специално съвещание на Съвета на началник-щабовете. Представителят на ЦРУ бе категоричен: имало само една летяща чиния и тя била в Австралия.

— При Роджър Хедрик е — заяви той. — Принудил е пилота изпитател да я закара от Мисури в Австралия. И всъщност е бил вътре, когато оня Еф шестнайсет от националната гвардия е изстрелял ракети по нея.

— Президентът информиран ли е за това? — попита Джо Бомбата.

— Ще го информираме щом ни отдели време, господин генерал. В момента има заседание с ръководителите на парламентарните групи в Конгреса.

— Хмм — изсумтя Джо Бомбата.

— Да се върнем на въпроса, господа. Роджър Хедрик държи летящата чиния в ранчото си в Австралия. Той отправи покана към правителствата на Китай, Русия и Япония да пратят представители в имението му, за да разгледат летящата чиния и да направят оферти за нея. Възнамерява да я продаде на страната, която предложи най-висока цена.

— Защо му е на някого летяща чиния? — обади се един от присъстващите.

— Заради технологията. Нашите учени твърдят, че технологията вътре извънредно много ще допринесе за техническия прогрес на двайсет и първия век.

— Защо не са поканени Съединените щати?

— Аргументите на господин Хедрик не са ни известни — колкото можеше по-почтително отвърна представителят на ЦРУ, — но подозираме, че кани само страните, които няма да

го съдят за право на собственост.

— Според тоя Хедрик колко ще му донесе летящата чиния? — попита председателят на съвета.

— Нашият източник твърди, че е споменал конкретна сума пред един от сътрудниците си: петдесет милиарда долара.

Когато Чарли се върна от разходката, Хедрик я очакваше. С него бяха двама учени, белокоси разсеяни мъже в евтини дрехи. Всички последваха милиардера до самолетния хангар, където беше летящата чиния. Ръгби се появи изневиделица и се присъедини към групата.

Машината бе там, където Чарли я беше оставила. Тя обясни на професорите и Хедрик основните принципи на функциониране на двигателната система, после отвори люка и ги въведе вътре.

Разгледаха кабината и влязоха в машинния отсек. Единият учен носеше детектор за радиация, голям колкото лаптоп, и провери реактора и водния сепаратор.

— Изключително! — шепнеше другият, но през повечето време само мълчаливо слушаха.

Ръгби се настани на пилотската седалка. Отначало Чарли си помисли, че може и той да е пилот, после реши, че не е.

Хедрик обикаляше заедно с учените.

— Бихме могли да научим нещо повече, ако ни позволите да разглобим машините — каза единият.

— Можете ли да гарантирате, че после ще сглобите всичко както си е било?

— Не. Възможно е да има пломби и други неща, които няма да можем да възстановим.

На Чарли й омръзна да гледа как Ръгби седи на нейното място, затова се спусна през люка и седна до единия колесник.

Охраната — бяха осем, всичките въоръжени — не й обърна внимание.

След около час Хедрик слезе в хангара.

— Ще сме ви благодарни, ако ни направите кратка демонстрация, госпожо Пайн.

— Заредили ли сте летящата чиния?

— Хм… не. Не сме я докосвали.

— Ще ни трябва вода, колкото по-чиста, толкова по-добре.

— Водата от кладенеца е почти без никакви минерали и е съвсем чиста. Ежемесечно я проверяваме.

— Кажете на мутрите си да донесат маркуч.

Когато напълниха резервоара, Чарли нареди да отворят вратите на хангара.

Едва тогава се качи в летящата чиния и затвори люка след себе си.

— Моля, седнете и си закопчайте коланите.

Докато тя се закопчаваше, Хедрик застана до седалката ѝ.

— Хм, госпожо Пайн. Знам, че сте най-дивият пилот на света и можете да спечелите шампионат по аеробатика, обаче карайте по-спокойно. — Той я погледна с вдигнати вежди. — Не се отдалечавайте много от фермата на височина, по-малка от триста метра. Не прелитайте ниско над градове и други населени места. Ясно ли е?

— Както кажете, господин Хедрик.

Чарли Пайн бавно издигна кораба от бетонния под, превключи на скорост и излетя от хангара. Професорите зяпаха. Явно не бяха и очаквали нещо подобно. Чуваше се само приглушено бръмчене от машинния отсек. Полетът беше плавен, без никакво усилие, дори когато Чарли запали ракетните двигатели и рязко увеличи мощността.

„Това е същността на свободата“ — помисли си тя, докато завърташе летящата чиния на триста и шейсет градуса при ускорение 2 g.

С периферното си зрение зърна Хедрик, който шепнеше нещо на учените. Това я откъсна от мислите ѝ. Чарли хоризонтира кораба и в продължение на няколко минути се движи по права линия, после описа широк завой и се върна в имението.

Когато кацнаха в хангара, професорите пожелаха да видят компютрите в действие. Чарли включи главния бордови компютър, но не си сложи обръча и вместо това им показа различните дисплеи с помощта на клавиатурата. Хедрик не се намесваше, само наблюдаваше.

Когато американката угаси реактора, той нареди на Ръгби да я придружи до стаята ѝ.

Тя охотно остави учените да дискутират с милиардера. Ръгби вървеше на три крачки зад нея като добре дресирано куче.

След заседанието с ръководителите на парламентарните групи американският президент бе потиснат и замислен. Заповедта му да открият огън по летящите чинии хвърлила електората в паника, заявиха депутатите. Те настояха да отмени бойната готовност и публично да увери страната, че при никакви обстоятелства няма да нареди или позволи прибързани военни действия срещу евентуални извънземни кораби с неизвестни военни възможности.

Президентът отстъпи пред исканията им. Разбирал гнева на избирателите. Бил допуснал грешка, призна накрая.

Затворен със съветниците си по националната сигурност, той изглеждаше разсеян, докато представителят на ЦРУ описваше положението. Лицето му беше сиво и потно, ризата му бе влажна. Летящата чиния ще бъде продадена, съобщи човекът от ЦРУ, на онзи, който предложи най-висока цена. Дори да сметна този факт за важен, президентът с нищо не го показа.

По някое време измърмори „Трябва да бъдем смели“, но не поясни какво иска да каже.

— Роджър Хедрик изглежда е решил да срине световната икономика, стига да извлече печалба от това — накрая заяви О’Райли.

Тази забележка като че ли стигна до президента. Той се сепна, ококорено се озърна наоколо и попита:

— Ценна ли е летящата чиния?

— О, да. Хедрик явно смята, че ще му донесе най-малко петдесет милиарда в брой. Ако я продаде на Русия и им позволи да я изплащат на вноски, може да вземе два-три пъти повече.

— Може би повече — обади се Джо Бомбата. Същия следобед той беше провел дълъг разговор с току-що завърналия се от Либия полковник, който оглавяваше групата за проучване на НЛО. Полковникът смяташе, че летящата чиния е безценна. — В нея е всичко — от компютри до металургия и двигателна система — обясни на сериозните хора Джо Бомбата. — Това е кораб, който лети в космоса и се връща, кораб, който може да го прави многократно. Все още сме на много години от такива възможности.

— Представете си какво предимство ще получим във всяка техническа област, ако притежаваме тези възможности *сега* — бавно каза държавният секретар.

— Какво препоръчвате? — попита президентът.

— Не можем да стоим със скръстени ръце и да гледаме как Хедрик продава такава технология на конкурентна държава, господин президент — заяви държавният секретар. — Той е откраднал летящата чиния от нас. Отвлякъл е пилота и я е принудил да го закара в Австралия.

— Тази технология трябва да облагодетелства американската промишленост — намеси се съветникът по националната сигурност. — Ако я получат китайците или японците, в бъдеще нашата икономика ще претърпи сериозни щети.

— Американската промишленост ли? — ужаси се Джо Бомбата. — Тази летяща чиния е съкровище за националната сигурност. Трябва да бъде засекретена в Зона петдесет и едно. Можем да я използваме като основа за ново поколение изтребители с такова техническо съвършенство, че войната да стане невъзможна. Представете си изтребители, които могат да летят в орбита и да се бият навсякъде по света, където се налага. Господин президент, войната е най-старият бич за човечеството и сега можем да се избавим от него. Американският народ определено заслужава най-големия дар — край на войната.

— Ами Русия? — попита някой. — Ами ако те получат летящата чиния?

— Те нямат шанс, ако Хедрик иска пари, но ако е готов на бартер…

— Не подценявайте руснаците — посъветва ги Джо Бомбата. — Като имате предвид с каква техника работят, те строят най-добрите самолети в света. Руските инженери са способни на чудеса, особено в металургията.

— Всички пренебрегвате един основен факт — каза шефът на кабинета О'Райли. — Човечеството не е готово да приеме, че във вселената съществува живот. Западната цивилизация е изградена върху представата, че човекът е уникален, че сме сътворени по божие подобие, че един мил старец с бяла брада някъде там горе се грижи за всеки от нас, за малките ни триумфи и сътресения, за раните и ужилванията ни, и се

вслушва във всяка детска молитва. Нашата уникалност е основа на религията, философията, етиката и морала, на чувството за собствената ни стойност.

О'Райли обходи с поглед всички присъстващи.

— Не разбирате ли? Ние, хората, се справяхме чудесно и без летящата чиния. Приковани сме на тая малка скала, която обикаля около скромна звезда в периферията на грамадна галактика. Вие — той посочи държавния секретар, — вие искате да смъкнете завесите от небето, да покажете на всички колко е незначителен човешкият живот на фона на общата схема на нещата. След като унищожите основите на човешките взаимоотношения, с какво ще ги замените?

Държавният секретар взе дистанционното управление и включи телевизора в ъгъла на стаята. Предаваха за летящата чиния. Тя превключи канала и попадна на кадрите от Куурс Фийлд. Професор Солди беше на третия канал и показваше снимки от вътрешността на летящата чиния, които бе направил в пустинята.

Държавният секретар посочи екрана.

— Не можете да запазите тайната — заяви тя на О'Райли.

— Можем да направим нещо друго — отвърна Джо Бомбата. — Можем да разчистим кашата. Можем да проучим технологиите на летящата чиния и в същото време да отречем, че съществува. Солди рано или късно ще миряса. След като няма нови открития, медиите ще насочат вниманието си към нещо друго. След година летящата чиния ще бъде забравена.

Поспориха още малко, докато всички си казаха думата. Последвалото дълго мълчание бе нарушено от президента.

— Е, какво решаваме? — Той бършеше челото си с носна кърпичка и размазваше грима си.

Никой не му отговори.

— Съгласни ли сме поне, че трябва да опитаме да си върнем летящата чиния… преди новият собственик да я вземе от Австралия?

Всички едновременно заговориха. Когато президентът все пак успя да въдвори ред, държавният секретар взе думата.

— Австралийците ще го приемат като акт на агресия.

— Всичко си има цена — отвърна съветникът по националната сигурност. — Летящата чиния ще отиде при оня, който най-много я иска. Трябва да решим дали това сме ние.

Джо Бомбата поклати лъвската си глава.

— Всички грешите. Имаме само една възможност. Ако не вкараме летящата чиния в хангара на Зона петдесет и едно, трябва да я унищожим.

14.

След като мина през паспортната проверка и митницата на летището в Сидни, Рип взе такси и си намери хотел. Отдавна вече беше ден, ала той имаше проблем с преодоляването на часовата разлика.

По-късно излезе от хотела и запремигва на привечерното слънце. Бе спал шест часа и умираше от глад.

Нахрани се и отиде на гишето за коли под наем във фоайето на хотела.

— Искам да наема кола — каза Рип на служителя, трийсетинагодишен мъж, и хвърли на плота кредитна карта и шофьорската си книжка.

Служителят вдигна издадената в Мисури книжка и внимателно я разгледа. Накрая му я подаде обратно.

— Съжалявам, приятел, много си млад.

— На каква възраст е разрешено?

— На двайсет и пет, приятел. Такова е правилото.

Рип прехапа устни. Той извади пачка американски пари от джоба си, отброи три стотачки и ги остави на гишето.

— Имаш ли кола? — попита директно.

— Виж, *това* вече е интересно, приятел. Имам автомобил. Възстаричък е, обаче се движи. Изглеждаш ми отговорен момък. Случайно да не въртиш търговия с дрога?

— Божичко, не. — Рип успя да си придаде стеснителен вид. — Търся една жена. Трябва ми кола, за да стигна до фермата, където се намира.

— На какво разстояние?

— А, на сто и шейсетина километра.

Служителят се пресегна към парите.

— Не искам да преча на истинската любов — усмихнато заяви той.

Когато видя колата, сърцето на Рип се сви. Воланът бе *отдясно*. А, да, на идване от летището се бяха движили в лявото платно.

Той се качи в малкия автомобил, дълго търси къде да пъхне ключа, но накрая успя да запали. Намери първа скорост, изкара колата от паркинга и за малко да се блъсне в един камион. В последния момент се дръпна от пътя му.

Господи, колко странно изглеждаше това обратно

движение! За малко да направи катастрофа на първото кръстовище. Трябваше да се съсредоточи, за да шофира в правилното платно. Ако оставеше мислите си да блуждаят, щеше да се блъсне челно в някого.

На няколко пъти се наложи да спре, за да се консултира с картата, която беше купил от фоайето на хотела. След още три опасни ситуации успя да излезе от града по магистрала, която водеше на запад.

Час и половина по-късно стигна до град Батърст. В центъра му имаше хотел. Рип паркира отпред и нае стая. На другия ден щеше да продължи за имението на Хедрик.

След вечеря се разходи по улиците, намери магазин за облекло и си купи пуловер и яке, тъй като беше студено.

Докато крачеше по тротоара, Рип се чудеше къде е Чарли и какво прави.

На втория й ден като „пилот на летяща чиния“ Чарли разходи група японски бизнесмени. После я придружиха до главната къща, където Хедрик играеше ролята на търговец на употребявани коли.

— Нямате право да продавате летящата чиния, нали знаете? — точно преди да се провре през люка, каза тя на милиардера.

— Имам право, госпожо Пайн. — Хедрик дружелюбно се усмихна на един от японците, който се обърна към тях. — Ще си поговорим след вечеря. Сега си вършете работата, моля.

Чарли се подчини.

Няколко минути преди вечерята кацна самолет с петима китайци. От стаята си тя ги видя да се изкачват по полегатия склон към къщата.

На масата чу някой да споменава, че към полунощ пристига руска делегация.

Нямаше апетит. Само човъркаше храната и слушаше разказите на Бърнис за удоволствията на пазаруването в Париж. Накрая се извини, преди да поднесат десерта.

Качи се в стаята си и включи телевизора. Хедрик имаше сателитна антена, защото идиотската кутия хващаше няколко американски програми. Провери дали вратата е заключена и седна да погледа повторение на интервюто с професор Солди

по един мелбърнски канал.

— Двамата Кантрел пристигнаха, госпожо Хигинботам.

— Поканете ги.

Госпожа Хигинботам не стана от бюрото си. Кабинетът й се намираше на трийсет и петия етаж на Хигинботам Билдинг в центъра на Далас.

Тя бе белокоса, почти осемдесетгодишна жена с волева брадичка и ясни сини очи. Двамата мъже влязоха и се ръкуваха с нея. Единият беше дебел, с тяло като круша, другият бе съвсем плешив. И двамата бяха петдесетинагодишни.

Заговори кубето.

— Аз съм Оли Кантрел, госпожо Хигинботам, това е брат ми Артър. Тук сме от страна на Рип — сина на покойния ни брат. Мисля, че той е работил във вашата компания като член на геодезистки екип в Сахара.

Госпожа Хигинботам кимна с глава.

— Какво обичате, господа?

— Нека ви обясня положението и после ще обсъдим възможните решения. Сигурно следите кризата с летящата чиния?

— Да. Крайно необичайно. — Очите на госпожа Хигинботам проблеснаха. — Следя случая във вестниците и по телевизията. Вълнуващо е. Тая летяща чиния е на сто и четирийсет хиляди години. Удивително, нали?

Двамата Кантрел изразиха съгласието си.

— Не съм се забавлявала така от оня сексскандал с Бил Клинтън. Сутрин нямам търпение да включа телевизора и да прегледам вестниците.

— Сигурно знаете, че Рип е открил летящата чиния, докато е работил във вашата компания — каза Оли Кантрел.

— А, да. Това прави случая малко личен, не смятате ли?

— Личен е, да. Тъкмо затова сме тук. Преди няколко дни Роджър Хедрик отишъл във фермата на брат ми Артър в Мисури. Казал на Артър и Рип, че е собственик на „Уелстар Петролиъм“ и развил теорията, че летящата чиния принадлежи на компанията и следователно на него. После отвлякъл цивилния пилот изпитател и я принудил да закара летящата чиния в Австралия.

— Напълно в стила на Роджър, доколкото го познавам — кисело заяви госпожа Хигинботам. — Той мрази да му пречат.

— Артър се посъветва с мен, защото съм адвокат и му взимам съвсем скромен хонорар, ако изобщо му взема нещо. В хода на проучването си установих, че Хедрик не е собственик на всички акции на компанията, но наистина е мажоритарен собственик и държи едно от местата в директорския борд.

— Хедрик е собственик на десетина процента от акциите — уточни госпожа Хигинботам. — Аз притежавам или контролирам двайсет и осем процента и синовете и дъщерите ми имат малко повече от девет.

Оли Кантрел кимна с глава.

— Освен това научих, че покойният ви съпруг е основал тая компания, госпожо Хигинботам, а двамата ви синове са петролни специалисти.

— Сведенията ви са точни.

— Та ето какъв е проблемът. Летящата чиния е изключително ценна. Хедрик отчаяно я иска. В момента е при него, след като е извършил няколко престъпления, нито едно от които не може да се докаже в съда. Летящата чиния е в Австралия и той сигурно възнамерява да я използва за търговски цели. Рано или късно може да реши да попита адвокат за правото на „Уелстар“ на собственост върху летящата чиния по силата на откриването ѝ от служител на компанията. Ще получи следния отговор: „Уелстар“ наистина може да претендира за собственост върху летящата чиния, но не особено основателно, тъй като младият Кантрел не я е открил в хода на работата си. Той не е бил назначен да търси летящи чинии. Племенникът ни е в положението на пощальон, който по време на служба намира долар на тротоара и го вдига. Доларът принадлежи на пощальона, а не на пощенската служба. Все пак като адвокат мога да ви уверя, че дори не особено основателните претенции за собственост върху ценна вещ са за предпочитане пред липсата на претенции. Проблемът за вас е там, че Хедрик е собственик на десет процента от компанията. Той спокойно може да реши да овладее контрола над „Уелстар“ само за да защити нейните претенции.

— И аз мога да защитя претенциите на компанията.

— Така е, госпожо. За ваше нещастие обаче Хедрик не е от хората, които обичат да делят с някого. И е закарал летящата

чиния в Австралия. Даже да получите съдебно нареждане да я върне на Съединените щати, изпълнението му в най-добрия случай ще бъде проблематично.

Госпожа Хигинботам премести поглед от единия на другия и се почеса по челото.

— Какво предлагате, господине?

— Дошли сме тук с надеждата да успеем да ви убедим да продадете претенциите на „Уелстар“ на нашия племенник Рип Кантрел. Чрез тоя ход ще избегнете евентуалната опасност господин Хедрик да овладее контрола над компанията.

Госпожа Хигинботам почука по бюрото с показалец.

— И опасността племенникът ви да ме даде под съд ли?

Оли Кантрел разпери ръце.

— Може изобщо да не се стигне дотам, но има такава опасност, да, госпожо.

— Какво не ми казвате, а моят адвокат би искал да знам?

Оли се ухили.

— Той може би ще иска да се запознае със законите на Чад, където е открита летящата чиния. Обсъдих чадското законодателство с една нюйоркска кантора, която практикува в Африка. Моят човек ми съобщи, че не е успял да намери чадски закони, подзаконови актове и съдебни решения, които да се отнасят за намерена собственост. Както сигурно знаете, Чад е нещастна суха малка държава, управлявана от диктатор. Сигурен съм, че някой може да отиде там с много пари и законът ще бъде наложен. Това едва ли ще има особено значение за американския съд, но ще усложни нещата.

Госпожа Хигинботам опря длани върху бюрото и се изправи.

— Господа, искам да обсъдя въпроса с адвокатите си. Защо не се срещнем утре в десет сутринта?

Братята Кантрел станаха, ръкуваха се и си тръгнаха. Когато вратата след тях се затвори, госпожа Хигинботам се обади на адвоката си.

В Ню Саут Уелс беше три часът през нощта, когато Чарли Пайн най-после изключи телевизора. Роджър Хедрик не я бе повикал. Беше видяла самолета с руската делегация малко след полунощ, четиримоторен „Ту“. В хангара беше светло още два

часа. Накрая угасиха повечето лампи.

Чарли изчака двайсет минути и отвори прозореца. Точно както предполагаше. На около метър и двайсет имаше голяма водосточна тръба. Покривът на верандата на долния етаж беше на около четири и половина метра височина.

Тя се покатери на перваза, за последен път огледа наоколо и се хвърли към тръбата.

За малко да не я улучи. Удари си главата във водостока и се плъзна около метър надолу, преди да успее да вклини крак между тръбата и стената.

Продължи да се спуска, като напрягаше мускули и се държеше с всички сили. Когато скочи на покрива, опипа устната си и изплю нещо черно. Кръв. Беше я прехапала. Болеше я и десният крак и тя го разтри.

После се придвижи на пръсти и легна по корем, за да надзърне през ръба.

На верандата някой пушеше цигара на дванайсетина метра от нея, гледаше в срещуположната посока и слушаше музиката, която се носеше през откреxнатата френска врата. Пиано. Бах.

От време на време той се обръщаше и поглеждаше към моравата. От мястото си можеше да наблюдава хангара и конюшнята, осветени съвсем слабо.

Чарли бавно запълзя към отсрещния ъгъл на покрива. Докато оглеждаше района, реши да се провеси на ръце за водосточната тръба и да стъпи върху парапета на верандата. Колоната щеше да й помогне. Щеше да се падне зад нея и да скрие силуета й, ако пазачът погледнеше натам.

Тъкмо се канеше да прехвърли крак през ръба, когато пазачът се отдалечи от френската врата и се запъти в нейната посока.

Тя затаи дъх. Сега забеляза, че мъжът носи оръжие на ремък през рамото си.

Пазачът спря по средата на разстоянието помежду им и се загледа в хангара и конюшнята. Зад тях се издигаха планините под ясното нощно небе, обсипано със звезди.

Чарли Пайн чуваше далечната музика.

Пазачът за последен път дръпна от цигарата си и хвърли фаса. После се обърна и бавно се отдалечи към отворената френска врата.

Тя провеси крак и се спусна през ръба. Ръцете ѝ поеха тежестта. Накрая стъпи върху парапета. Пусна тръбата и се наведе. Хвана се за парапета, оттласна се с крака и скочи в храстите до основите на верандата.

Остана клекнала долу и затаи дъх.

Пазачът трябва да беше останал с гръб към нея по време на цялото спускане, което бе продължило не повече от пет-шест секунди.

Чарли се запромъква покрай верандата към ъгъла на къщата и надникна от храстите.

Водена може би от шесто чувство, остана клекнала там. Изтече минута, после втора.

Чу стъпки, гласове. Залегна на земята зад храстите и предпазливо погледна между клоните.

Двама пазачи с автомати през рамо разговаряха и бавно се приближаваха към нея, като плъзгаха лъчите на фенерчетата си насам-натам.

Чарли затвори очи и наведе глава.

Когато шумовете напълно утихнаха, отново погледна. Наоколо беше чисто. Тя се надигна и надникна под парапета на верандата. Пазачът не се мяркаше.

Измъкна се от храстите и се затича към тъмния участък вдясно от конюшнята. Когато стигна там, тя се притисна към стената и се заслуша.

После бавно и предпазливо, като се придвижваше от една сянка на друга, заобиколи конюшнята и се запъти към хангара. Там покрай нея минаха още двама пазачи. Тя лежеше в една падинка и ако насочеха фенерчетата си към нея, щяха да я видят. Не я видяха.

С разтуптяно сърце Чарли пробяга последните няколко метра до служебната врата отстрани на хангара. Натисна бравата. Отключено. Пусна я и за пореден път се озърна наоколо. Над вратата висеше малка гола крушка, може би четирийсет вата. Пресегна се и я развъртя, докато угасна.

От напускането на стаята бяха изтекли дванайсет минути.

Отново натисна бравата. Открехна вратата и надникна вътре.

Хангарът беше голям. Имаше само една крушка, която светеше от гредите точно над летящата чиния.

Влезе и затвори вратата след себе си. В отсрещния ъгъл

имаше бюро, на което светеше малка лампа. Някой седеше там и четеше.

Тя се огледа наоколо. Подобно на повечето хангари, вътре бе складирана транспортна техника, за която не можеха да намерят друго място. Чарли мина зад един самолетен влекач и залегна, за да погледне под него. Люкът на летящата чиния беше отворен.

Уф, как я привличаше! Ако успееше да се качи, можеше да прелети през затворената врата. Ракетните двигатели с лекота щяха да откъснат гигантската врата от пантите й.

Насочи вниманието си към мъжа на бюрото. Беше се прегърбил над някакво списание. Наблюдава го в продължение на няколко минути и разбра, че всъщност спи. Господи, да! Идиотът бе заспал!

Безшумно се изправи. Носеше гуменки, които можеха да проскърцат на боядисания бетонен под, затова ги събу, завърза връзките една за друга и ги преметна през шия.

Мъжът на бюрото не помръдваше.

Чарли пое на два пъти дъх, изправи рамене и излезе от сянката. Запъти се право към летящата чиния, наведе се и се провря под отворения люк.

Надникна вътре…

Ръгби седеше до пилотската седалка. В скута му имаше пистолет, насочен към нея.

— Вече си мислех, че няма да дойдеш — каза той и си погледна часовника. — Седемнайсет минути.

Чарли Пайн се качи в летящата чиния и пусна гуменките си на пода. Пистолетът сочеше към корема й.

— За малко, маце — продължи Ръгби. — Не ми се щеше да…

Тя изби дулото с лявата си ръка и ритна главореза по лицето.

Главата му се удари в подиума и той изпусна оръжието, ала не падна. Чарли стабилно стъпи на левия си крак и отново го ритна с десния, като се целеше в ларинкса.

Не улучи. Изрита го по рамото.

Ръгби посегна към крака й. Тя ритна за трети път, но без обувки не можеше да нанесе достатъчно поражения.

Австралиецът я докопа за глезена и я дръпна на пода.

Удряше я по бъбреците, когато Хедрик нареди:

— Стига, Ръгби. Утре ни предстоят още полети. — Главата на милиардера се подаваше през люка.

— Тая тъпа кучка май че ми строши носа — изскърца със зъби мутрата и за последен път удари Чарли по бъбрека.

— Тц-тц! — изцъка с език Хедрик. — А ми дадохте дума, госпожо Пайн.

15.

След обилна австралийска закуска Рип Кантрел се качи на взетата под наем кола и потегли от Батърст към имението на Хедрик. Докато шофираше на запад, крайбрежните планини скоро отстъпиха мястото си на тревиста равнина. Изглежда нямаше много вода, флората беше полупустинна. И все пак от двулентовия път се виждаше много добитък, който мирно пасеше сред оскъдните дървета.

Проблемът щеше да е влизането в имението. Подозираше, че търговците от Батърст, най-близкия град до ранчото на Хедрик, редовно влизат и излизат. Струваше си да проучи тоя въпрос. Докато пътуваше, внимаваше за фирмени ванове. Видя фурнаджийски пикап, който се връщаше в града, но иначе нямаше голямо движение. От време на време се разминаваше с камиони, по-рядко с леки коли.

Движеше се по особено дълга, скучна и пуста права отсечка, когато видя отбивка и портал. Охраняваха го най-малко трима души. Подмина го и видя табела с името на Хедрик.

Продължи на запад, като се озърташе за други пътища, входове, пазачи, каквото и да е. Петнайсетина километра нататък все още пътуваше покрай имението на милиардера.

Когато пътят превали нисък хребет, младежът отби и слезе да се разтъпче.

Пътят пустееше. От двете страни имаше огради, но не се виждаше добитък. Няколко дървета покрай поток и далеч на изток ниската Синя планина. От изток приижда облаци, които скоро щяха да скрият слънцето.

Тъкмо се канеше да се качи на колата, когато чу далечен глух тътен като от реактивен самолет, издигащ се с пълна мощност. Заслони очи и огледа небето на юг.

Вече се бе отчаял, когато го видя — черна точка ниско в небето. Движеше се с висока, но не свръхзвукова скорост.

После зави на север, издигна се и се понесе в неговата посока. От около шест километра Рип позна летящата чиния.

Същата вечер в хотел „Батърст“ четирима японци с костюми и вратовръзки седяха на една от масите близо до Рип.

Явно бяха пристигнали следобед.

Младежът бързо забеляза, че гарвановочерните им коси са подстригани доста късо и изглеждат в идеална форма. Най-възрастният бе около трийсетгодишен. Четирима бойци, заключи той, и се зачуди какво ги е довело в тоя край на света.

Докато омиташе втората си голяма пържола, видя, че четиримата също имат добър апетит. Трябва да е от свежия въздух, реши американецът и отново се замисли как да мине покрай охраната на Хедрик.

След вечеря излезе да се поразходи в града. Само на две преки от хотела имаше голям магазин, макар че Батърст си беше малък град. Отзад бяха паркирани фирмени пикапи за доставки.

Влезе в магазина и закрачи по пътеките, като разглеждаше продукцията и пакетираните храни. Месарският щанд също бе добре зареден. Накрая избра две пасти и отиде да ги плати на касата.

Мъжът таксува покупката му без коментар. Рип излезе навън, извади едната паста и започна да я яде. Заобиколи отстрани на сградата и спря на място, откъдето можеше да наблюдава пикапите.

„По един или друг начин трябва да вляза там“ — помисли си той.

Последна пристигна и се качи на летящата чиния делегацията на Европейския съюз. Немец, французин и италианец. С тях имаше инженери, но тримата политици през цялото време си шушукаха.

Чарли Пайн ги повози спокойно, без големи ускорения, без маневри, после два часа седя на пилотската седалка и гледа как европейците си играят с компютрите.

Французинът се представи като Никола Пиеро.

— Приятно ми е, госпожице — ухили й се той.

— И на мен.

— Вие ли сте пилотът?

— Да. Където е летящата чиния, и аз съм там. — Тя предпазливо смени позата, за да облекчи болката в кръста.

— Аха — рече Пиеро.

След официалната вечеря в огромната централна трапезария на имението Роджър Хедрик отново заведе четирите делегации в хангара. Прислужници поднесоха коняк и пури. В центъра скромно, но с вкус беше осветена летящата чиния.

Чарли Пайн стоеше наблизо с чаша бяло вино в ръка, готова да отговаря на въпроси за машината. Когато се обличаше за вечерята в рокля, дадена й назаем от Бърнис, по кръста й имаше черни, сини, морави и жълти петна. В урината й нямаше кръв, слава богу, и явно нямаше счупени ребра. Движеше се предпазливо. Пиеше трета чаша вино и гърбът я болеше само когато вдишваше дълбоко дъх.

Ръгби стоеше зад левия й лакът. Ясно усещаше присъствието му. Той изглеждаше ужасно: някой му бе изправил носа и го беше залепил. Въпреки това подутината щеше да мине едва след няколко дни.

Тя отново хвърли поглед към него и реши, че лицето му си струва болките в кръста.

— Утре започваме търга, господа — отекна гласът на Хедрик. За гостите, които не знаеха английски, бяха осигурени преводачи. — Имате възможност да промените историята, да повлияете върху живота на всички жители на планетата. Страната, която получи летящата чиния, ще стане суперсилата на двайсет и първия век.

В последвалата тишина делегатите оглеждаха колегите си. На Чарли Пайн й се стори, че са съгласни с Хедрик. Той наистина имаше право.

— Всички вие се възихте на летящата чиния, лично се уверихте в удивителните й възможности. Подробно я проучихте и в продължение на часове се консултирахте по сателитните телефони с правителствата си. Нашият пилот изпитател, красивата госпожа Пайн, отговори на въпросите ви. Надявам се, че сте напълно осведомени за тая забележителна машина, че поддържате връзка с правителствата си и сте готови да направите сериозни оферти.

„Трябва да му се признае на копелето — помисли си Чарли Пайн. — Наистина го бива. — Сервитьорът с кутията пури мина наблизо и тя си взе една. — Защо не, по дяволите?“

Допи виното, наблюдавайки сервитьора, който с помощта на миниатюрна гилотина отряза задния край на пурата и

драсна дълга клечка кухненски кибрит. Когато пурата се разгоря, Чарли протегна празната си чаша за коняк.

Хедрик кимна с глава на Бърнис, която раздаде по един лист на ръководителите на делегациите.

— Моля да се запознаете с правилата на търга — каза милиардерът. — Както ще видите, той ще бъде проведен на кръгове. Минималната предложена цена за първия тур е десет милиарда щатски долара. Всяка оферта във втория и следващите кръгове трябва да е поне с един милиард повече от най-високата оферта в предишния кръг, иначе участникът ще бъде дисквалифициран от търга. Търгът ще продължи дотогава, докато остане само един участник, който ще бъде обявен за победител. Цената на летящата чиния е платима в щатски долари или ценни книжа, деноминирани в щатски долари, освен ако преди търга с участника не се договорим за стойността на предлаганите в замяна стоки. И накрая, преди победителят да получи покупката, трябва да плати цялата сума.

Хедрик изчака преводачите да го настигнат и завърши:

— Господа, желая ви успех в утрешния търг.

Членовете на делегациите пушеха кубински пури и пиеха коняк, докато обикаляха около летящата чиния и крадешком наблюдаваха другите делегации. В отсрещния ъгъл на хангара свиреше оркестър.

Един от руснаците се приближи до Чарли. Трийсетинагодишен, широкоплещест, с тесен ханш и високи скули.

— Страхотен пилот сте — каза й той.

Хедрик отиде при ръководителя на японската делегация, изтъкнат бизнесмен със сивееща коса и двама помощници от двете му страни. Чарли пристъпи към тях, за да чува какво си говорят. Руснакът остана с нея, а Ръгби вървеше по петите й.

— Летящата чиния е тъкмо това, от което се нуждае Япония, за да излезе от икономическата криза, която я парализира през последните няколко години — заяви Хедрик.

— Да, господин Хедрик — съгласи се японският бизнесмен. Говореше съвсем приличен английски. — Предимствата на тази технология биха могли да изиграят изключително важна роля.

— И аз съм пилот изпитател — рече на Чарли руснакът. —

Пилотирам мигове. Изпитвам експериментални изтребители, участвам в авиошоу… Гледали ли сте Парижкото авиошоу?

— Уви, не — отвърна Чарли и се съсредоточи върху Хедрик.

— Реактори, антигравитация, компютри, металургия, отделяне на водород от вода… — Роджър Хедрик бавно поклати глава като знак, че самата мисъл за всички тези технически възможности е изумителна. — Парите, които Япония ежегодно дава за чуждестранен петрол, ще стигнат за десет летящи чинии.

— Разполагате ли с десет летящи чинии? — с безизразно лице попита японецът.

— Съжалявам, имаме само една — сериозно отвърна Хедрик.

— Чудехме се за законния притежател на летящата чиния, господин Хедрик. Американските съдилища имат пословично дълги ръце, а доколкото разбрахме, летящата чиния неотдавна е била в Съединените щати.

— Съвсем за кратко — съгласи се милиардерът.

— Какви гаранции можете да ни дадете, че сте законен притежател на летящата чиния?

— Аз продавам стока, не документи. Победителят в утрешния търг ще закара летящата чиния където пожелае.

— Ясно.

— Само силните оцеляват — продължи Хедрик. — Летящата чиния ще направи някоя държава изключително силна.

— … красива жена не бива да спи сама — говореше руснакът.

Чарли Пайн рязко се завъртя към него.

— Какво ви кара да смятате, че спя сама?

Ръководителят на китайската делегация не знаеше английски, затова преводачът на Хедрик моментално застана до милиардера, следван на няколко крачки от Чарли Пайн и нейния антураж.

— Господин У, за мен е голяма чест да посрещна в имението си вицепремиера на Китайската народна република.

Китаецът кимна с глава и усърдно запуфка пурата си.

— Надявам се, че летящата чиния ви е направила същото впечатление, каквото направи и на мен през последните

няколко дни.

— Да, да — според преводача потвърди между пуфканията У.

— Може би най-после е настъпил часът Китай да изпревари Япония като суперсила в Азия.

У си погледна часовника. Леко смутен, Хедрик продължи.

— С милиард и половина население Китай се нуждае от ядрената технология, заложена в тази машина. — Той постави поддържаната си ръка върху летящата чиния. — Независимост от петрол, сигурно гориво, компютърна техника, изпреварила времето си с петдесет години — летящата чиния ще даде на някоя държава огромно техническо предимство. Ако попадне в добри ръце, тя може да позволи на националната икономика да прескочи десетилетия в развитието си.

— Може би това предимство е прекалено голямо — измърмори У и сякаш потъна в размисъл и тютюнев дим.

— Имам голям опит в любовните връзки — прошепна руският пилот на Чарли, която бе пропуснала последната минута от свалката.

На три метра от тях Роджър Хедрик още няколко секунди погледа летящата чиния, сякаш е свещена реликва, после продължи към групичката около шефа на руската делегация.

Чарли се втренчи в топлите сини очи на своя руснак, разсеяно се усмихна и закрачи след милиардера.

Хедрик спря при Пиеро, който дискутираше с немеца и италианеца, както обикновено.

— Това, господа — с широк жест посочи летящата чиния той, — е катализаторът, който ще позволи на европейската икономика да настигне и задмине Съединените щати. Помислете какво може да направи за европейската авиокосмическа промишленост технологията, която днес видяхте! Господа, настъпи моментът да разширим хоризонтите си, да осъзнаем, че *няма граници*. Абсолютно никакви.

— За нещастие винаги има граници, господин Хедрик — отвърна немецът. — За летящата чиния трябва да се плати по един или друг начин. Но ние се чудехме защо американците не са тук. И британците.

— Наистина не съм поканил американци и британци — потвърди милиардерът. — Опасявах се, че ще се изкушат да се опитат да ми отнемат летящата чиния насила или чрез съда.

— Имат ли правни основания?

— Не, разбира се. Летящата чиния беше открита от служител в моя компания. Аз съм неин собственик и имам право да я продам — на оня, който ми предложи най-висока цена.

Италианецът изглежда се съмнява, помисли си Чарли Пайн. След като се ръкува с всички членове на делегацията, Хедрик продължи нататък.

Ръководителят на руската делегация беше енергичен млад мъж на име Красноярски. Преводачът застана плътно до Хедрик.

— Изключителна машина, нали, господин Красноярски?

— Наистина.

— Държавата, която използва заложената в летящата чиния технология, ще получи огромни конкурентни предимства — задудна австралиецът. — Това е катализаторът, който ще позволи на Русия отново да стане суперсила.

— Русия е бедна страна, господин Хедрик — тъжно отвърна Красноярски. — Питам се защо човек, който иска толкова много пари, кани моето правителство да участва в тоя търг. Едва ли смятате, че имаме чужда валута, за да платим двайсет, трийсет, четирийсет или повече милиарда долара за тая летяща чиния.

— Нима Русия може да си позволи да не притежава тая технология?

Чарли не чу отговора на Красноярски, защото руският пилот изпитател застана пред нея. Тя издуха дим в лицето му и го заобиколи.

Ръководителят на руската делегация казваше:

— Господин Хедрик, ако продавахте билети за рая по сто милиарда долара, малцина руснаци биха могли да си ги позволят. Вместо това щяхме да скачаме нагоре-надолу на улицата и да викаме: „Евтино е, нали? Евтино е, нали?“.

— Разбирам, че Русия няма чужда валута, за да купи директно летящата чиния.

— Поне се разходихме с луксозен самолет и се възползвахме от вашите прекрасни пури и коняк — след като чу превода, рече Красноярски. — След краха на комунизма вече не можем да си позволяваме скъпите пури на господин Кастро.

Хедрик сви устни и се замисли какво да каже.

— Навярно вашето правителство може да продаде нещо с огромна стойност, нещо по-скъпо от летящата чиния.

— По-скъпо ли? Технологията на летящата чиния ще смуче капитали като сюнгер. Тя ще има нужда от нови суровини, нови производствени мощности, нови открития в областта на химията, физиката, математиката, нови фабрики и така нататък. Повярвайте ми, господин Хедрик, ние, руснаците, знаем всичко за инвестирането в бъдещето. Правихме го седемдесет години.

Милиардерът кимна с глава и леко се завъртя, така че двамата с Красноярски да виждат летящата чиния.

— И все пак се сещам за нещо, което ще се нуждае от повече капитали, отколкото разработването на технологията на летящата чиния.

С пура в уста Красноярски опря двете си длани върху гладката тъмна повърхност и чувствено я погали.

— А именно?

— Сибир — отвърна Хедрик и отпи малка глътка коняк.

Чарли Пайн дръпна от пурата си и се вторачи в него с респект. „Това копеле наистина мисли на едро!“

— Е, ще спим заедно, нали? — прошепна в ухото й руският пилот изпитател.

Тя едва не се задави с дим, издиша го рязко и се закашля.

— Ще ми се да можех — когато кашлицата премина, отвърна американката на руския Ромео. — Обаче имам една болест, досадна инфекция, пък в Русия медицинското обслужване е толкова несигурно…

Когато братята Кантрел се върнаха в далаския Хигинботам Билдинг за втората среща, при госпожа Хигинботам завариха мъж приблизително на нейната възраст с бяла коса и червендалесто лице, адвокат на име Руфъс Хауъл.

— Кажете ми, Артър, защо се интересувате от тоя въпрос? — след като го представи, попита госпожа Хигинботам, докато се настаняваше на стола си.

Артър Кантрел се смути. За втори път от пет години насам носеше костюм. Предишния ден го беше облякъл за пръв път.

— Откакто брат ми почина преди десет години, Рип всяко лято ми гостува в Мисури. Аз го насочих към инженерството.

Той ми е като син, какъвто никога не съм имал.

— И затова ли се обърнахте към брат си?

— Да. Поисках правен съвет.

— Ще бъда откровена с вас, господа. Колко струва летящата чиния?

Артър дълбоко си пое дъх и се замисли.

— В непосредствен план тя струва толкова, колкото продавачът успее да измъкне от купувача. В бъдеще според мен летящата чиния ще стимулира техническия прогрес на човечеството през двайсет и първия век. Колко струва, питате? Безценна е. Тя е първият самолет на братя Райт, телефонът на Бел и крушката на Едисон, взети заедно.

Госпожа Хигинботам просия.

— Виждали ли сте летящата чиния?

Артър кимна с глава.

— Дори летях с нея. Приключение, каквото се преживява веднъж на сто години, казвам ви. — Той заговорнически сниши глас и се наведе напред. — Бях в летящата чиния, когато прелетяхме над денвърския Куурс Фийлд.

Тя се засмя. Дори адвокатът й се усмихна.

— Невероятно — след малко каза госпожа Хигинботам. — Ние сме затворници на това място и време, и все пак… — Старицата замълча.

— Бих могъл да ви кажа и останалото, госпожо Хигинботам, тъй като сте в петролния бизнес — след дискретно изчакване продължи Артър. — Летящата чиния работи с водород. Тя разделя водата на водород и кислород и изгаря водорода.

— И аз си задавах въпроса за горивото.

— Летящата чиния може да посочи пътя за употреба на водород като обичайно моторно гориво. То ще е по-чисто от бензина и много по-евтино, въпреки че самите двигатели може да са по-скъпи. — Той раздразнено разпери ръце. — Всичко това са само предположения. Предсказването на бъдещето без кристална топка е опасна работа. В момента летящата чиния е просто машина.

— Вчера следобед се обадих на някои хора — отвърна госпожа Хигинботам. — Поинтересувах се за вас, господа.

— Разумна постъпка — одобри Оли Кантрел.

Тя посочи с ръка.

— За вас, господине, чух много хубави неща от старшия съдружник в правната кантора, която използваме в Чикаго.

Беше ред на Оли да се засрами.

Възрастната жена продължи.

— Вие, Артър, сте известен технически консултант. Обадих се на главния си инженер — той не само е чувал за вас, но и ви познава. Казва, че на няколко пъти сте работил за „Уелстар“.

— Вярно е — кимна Артър.

— Имате патенти.

— Двайсет и седем. Повечето в областта на производствените процеси.

Госпожа Хигинботам ги изгледа последователно.

— Ако младият Рип стане собственик на летящата чиния и някак си получи право да лицензира технологията, каква ще е ползата за „Уелстар“?

Артър и Оли се спогледаха.

— Внимателно сме обмислили тоя въпрос, госпожо Хигинботам — заяви Оли. — Предлагаме ви четирийсет и девет процента печалба от всяка двигателна технология, разработена въз основа на летящата чиния.

Тя се обърна към адвоката си.

— Господин Хауъл, моля, подгответе договор за продажба с тези условия. — И отново погледна Артър. — Как е цялото име на Рип?

— Степфорд Сидни Кантрел.

— Нищо чудно, че му викат на прякор.

— Степфорд се казваше баща му.

— А Сидни?

— Майка му е от Сидни, щата Небраска.

— Ясно. Е, господин Хауъл, продайте летящата чиния на Степфорд Сидни Кантрел за сумата един долар в брой, като „Уелстар“ си запазва четирийсет и девет процента печалба от всяка водородна двигателна технология, разработена въз основа на летящата чиния. Това удовлетворява ли ви, господа?

— Можете да пропуснете думата „водородна“, госпожо Хигинботам — посъветва я Оли. — Летящата чиния има антигравитационна система, която ще остави хеликоптерите в миналото. Смятам, че понятието „двигател“ включва тая система, както и ядрения реактор, който е енергиен източник и

за антигравитационната система, и за водния сепаратор.

Адвокатът и госпожа Хигинботам го зяпнаха с отворени усти.

— Извинете ме — каза старицата, която първа се овладя. — Антигравитация ли казвате? Това ми се струва толкова странно, толкова…

— Модерният компютър би смаял Едисон — отбеляза Оли.

— Истина е, повярвайте ми — заяви Артър. — Виждал съм я, докосвал съм я, летял съм с нея. Летящата чиния е истинска като вашето бюро. — Той почука няколко пъти с кокалчетата на пръстите си по лакирания махагон.

— Върви да го напишеш, Руфъс — нареди госпожа Хигинботам на адвоката си, който кимна и излезе от кабинета.

— Аз съм стара жена, господа, но божичко, това звучи вълнуващо! Надявам се да е за доброто на Рип, за доброто на всички ни.

— И ние се надяваме — сериозно отвърна Артър. Той извади портфейла си, измъкна един долар и го постави на масата.

— Ами ако Рип не успее да вземе летящата чиния от Роджър Хедрик?

— Това няма да е непреодолимо препятствие — след като размени поглед с брат си, каза Артър. — Ще ми се да ви обясня повече, но засега не мога.

Госпожа Хигинботам кимна с глава.

— Тъй като вие ми се доверихте, длъжна съм да ви предупредя. Познавам Роджър Хедрик от петнайсет години. Той не е почтен човек.

16.

Чарли на няколко пъти през нощта чу дизелови двигатели. Третия път отиде да погледне през прозореца. Видя три камиона до конюшнята. Най-малко дванайсет души. Изглежда всички бяха въоръжени. Качиха се на камионите, които бавно потеглиха.

Тя си придърпа стол до прозореца и седна, увита в одеялото от леглото. Гърбът я болеше, когато се движеше, имаше главоболие от виното и коняка и все още усещаше вкуса на пурата, въпреки че три пъти си беше мила зъбите.

Естествено, Роджър Хедрик имаше въоръжена охрана. Щеше да е глупак, ако не взимаше мерки за сигурност, а той определено не беше такъв.

Тъй като повече не можеше да понася тишината, Чарли включи телевизора. Появи се професор Солди, който обясняваше, че мястото на летящата чиния било в музея, където учените да я анализират. Е, Солди и Хедрик бяха от двете страни на барикадата.

— Летящата чиния е продукт на високоразвита цивилизация и въплъщава не само техническите знания на цивилизацията, но и нейната обществена организация — обясняваше археологът. — Ако успеем да разберем производствените процеси, можем да научим много неща за живота, обществото и цивилизацията на хората, които са построили кораба. Също както пирамидите и йероглифите са основният ни източник за Древен Египет, летящата чиния ще ни разкрие важни сведения за своите създатели.

След малко в отговор на репортерски въпрос Солди заяви:

— Хората изглежда си мислят, че ползата от летящата чиния ще има *материални* измерения. Това е много далеч от истината. Вижте как телефонът революционизира живота на планетата през последните седемдесет и пет години. Заради него ние живеем съвсем различно от съвременниците на Алекзандър Греъм Бел.

— Вие или някой друг можете ли да предвидите промените? — попита репортерът.

— Не, естествено — призна ученият. — Промяната е постоянна величина в човешкия живот. Тя е непредвидима, нежелана, непланирана, еволюционна, революционна — и

абсолютно неизбежна.

— Господин професоре, неколцина наши гости посочиха, че промяната, която си представяте, няма да е предизвикана от човека, от природата и дори от Бог. Според тях тази промяна ще бъде стимулирана от извънземни фактори.

— Такива твърдения са смехотворни — възрази Солди. — Ние сами сме отговорни за състоянието, в което се намираме. Животът е вечна борба за по-добри шансове за оцеляване. Това е закон, също като раждането и смъртта.

Професорът като че ли потърси точните думи.

— Хванати сме в капан като мухи в кехлибар, приковани в своето време и пространство. Летящата чиния ще ни даде възможност да видим какво е било и какво ще бъде.

Чарли погледа още малко и накрая изключи телевизора. Делегациите, които беше поканил Хедрик, изобщо не се интересуваха от положението на човечеството.

Милиардерът не се отнасяше лошо с нея, освен че бе позволил Ръгби да я понатупа. И не я беше убил. Бе си мислила, че след последния полет може да го направи. Сега се питаше дали ще я помоли да закара у дома щастливите нови собственици на летящата чиния.

Ако я пратеше в Пекин, Токио, Москва или Мюнхен, или просто я пуснеше да излезе на магистралата и да хване автостоп до Сидни, с нищо сериозно не можеше да му навреди. Е, можеше да му причини известни проблеми, бълха в слонски гъз, обаче това нямаше много да смути господин Роджър Хедрик. Сигурно щеше да е прекалено зает, за да й обърне внимание.

Естествено, ако се заблуждаваше, до следващата нощ щеше да е мъртва. Ръгби с удоволствие щеше да я очисти, нямаше съмнение. Копелето сигурно щеше да я удуши само за да гледа лицето й.

Тая вечер Хедрик определено се бе забавлявал, докато рекламираше летящата чиния сякаш е употребявана кола. Щеше да спечели цял куп пари и после да заживее честито и доволно.

Наистина ли? Чарли Пайн се съмняваше.

Щеше да получи пари или ценни книжа за летящата чиния, но купувачът щеше да си осигури бъдещето. С нея тя беше чувал със семена, много от които щяха да пораснат и да

дадат плод. От кораба щяха да излязат безброй чудеса.

В крайна сметка ползата от технологията щеше да стигне до всеки жител на планетата. Всеки щеше да спечели пари от нея, животът щеше да се подобри, да се открият нови възможности.

Всеки, освен Роджър Хедрик. Наистина той щеше да има пари, много пари. Вече притежаваше около петдесет милиарда долара и състоянието му не беше в брой. Притежаваше различни неща — кораби и фабрики, вестници и телевизии, компютърни фирми и… петролни компании. Имаше много петрол, спомни си тя, петрол на стойност десетки милиарди долари.

Естествено, парите, които получеше за летящата чиния, трябваше да се инвестират. Даже Роджър Хедрик не би могъл да ги скрие в дюшека си и трябваше да измисли как да ги вкара в действие.

Определено не можеше да купи повече петрол. Инвестициите в петрол вече бавно се обезценяваха. Навярно щеше да се измъкне от петролния бизнес преди цените да спаднат катастрофално. Сигурно отдавна го планираше.

Чарли предпазливо вдигна крака върху стола и ги обгърна с ръце. Така опъна гърба си и болката временно я отпусна. Уви се в одеялото, за да се стопли.

Разбира се, ако бе истински гадняр, Хедрик щеше да унищожи летящата чиния, след като получеше парите за нея. Да я взриви в движение или нещо такова. Тогава щеше да има парите от продажбата й, направените инвестиции по света нямаше да са застрашени, нямаше да му се налага да отстоява претенциите си в съда и никой нямаше да може да докаже нищо. И щеше да се избави от Чарли Пайн, ако тя пилотираше.

Ако Хедрик беше истински гадняр…

Зачуди се дали Роджър Хедрик планира ходовете си толкова отдалеч.

След като обядва с председателите на парламентарните групи, президентът се върна в Овалния кабинет и включи телевизора. Също като половината граждани на Америка, той се опитваше да следи хода на събитията по телевизията. Освен това искаше да е наясно с настроенията на гласоподавателите.

Четири телевизора бяха поставени един до друг, за да може едновременно да следи четири канала.

Подобно на Чарли Пайн в Австралия, и той гледаше интервюто с професор Солди. Останал за момент сам, президентът показа среден пръст на археолога.

За разлика от него, дъртият глупак явно не разбираше колко планове са застрашени заради неговите идеи за промяна. Успяваха ония политици, които знаеха какви лостове да натискат и какви копчета да въртят в съвременния свят. Естествено, на думи те приветстваха промяната и през цялата си кариера я направляваха, ала тази постъпателна промяна трябваше да облагодетелства ония, които ги бяха подкрепили, обикновено хора, които вече бяха на върха на хранителната верига. Президентът инстинктивно разбираше, че Солди говори за революционна промяна, от ония, които бяха обезглавявали крале, екзекутирали царе, разрушавали републики. Солди беше пророк на нова парадигма и президентът се боеше от него.

Слушаше интервюта със случайни минувачи по Си Ен Ен, когато влезе шефът на кабинета му О'Райли.

— Роджър Хедрик е поканил четири делегации, които да наддават за летящата чиния, господин президент. Вчера са пристигнали китайците, руснаците и японците. Преди десетина часа в имението му са дошли и представители на Европейския съюз. Ръководи ги Никола Пиеро, изпълнителен директор на „Еърбъс". Преди два часа се обадил на френското правителство и съобщил, че се е возил на летящата чиния. Бил извънредно въодушевен.

— Държавният секретар нали каза, че европейците нямало да наддават за летящата чиния?

— Така заявили техните правителства на нашите посланици.

Президентът изключи телевизорите с бутоните на бюрото си и се отпусна назад.

— Излъгали ли са, или са си променили мнението?

— Излъгали са.

— И не можем да им кажем, че знаем, че са ни излъгали, така ли?

— Ако им кажем…

Президентът му махна с ръка да млъкне. Агенцията за национална сигурност беше на светлинни години пред

останалата част от света в разшифроването на кодирани електронни предавания и отдавна подслушваше правителствата на чуждите държави. Естествено, ако разкриеха сведения, получени по такъв начин, щяха да компрометират цялата операция.

— Тая каша става все по-неприятна — изпъшка президентът и замислено скри лицето си в шепи. След малко мрачно погледна О'Райли. — Ще стане лошо, ако руснаците или китайците вземат чинията, още по-лошо ще е да я вземат японците, обаче ако я вземат европейците, ще е истинска катастрофа. Те разполагат с капитали и инфраструктура и ще се възползват веднага от технологията.

На лицето на О'Райли се изписа измъчено изражение.

— Обядвах с шефа на Федералния резерв. Според него технологията на летящата чиния можела да осигури доминиращо място на европейската икономика.

— Има ли вероятност европейците да платят толкова?

— Колко? Ако очаквате през следващите десет години технологията да увеличава брутния ви национален продукт с пет процента годишно, колко ще платите на Хедрик? Десет процента от увеличението? Двайсет? Или трийсет? Наистина стимулът за брутния национален продукт може да е по-малко от пет процента, но аз се басирам, че ще е повече. Може би много повече.

— Ами австралийското правителство?

— Те отричат, че летящата чиния е в страната.

В десет часа сутринта Рип Кантрел съсредоточено шофираше фирмения ван от Батърст в лявото платно на пътя, водещ на запад към имението на Хедрик. Носеше униформена риза и шапка.

Беше оставил човека в един бар, решен да изпие австралийската равностойност на хиляда щатски долара. Рип тържествено му бе обещал да му върне вана до вечерта. Това обещание не направи никакво впечатление на шофьора. Даже не попита защо му трябва колата. Видът на парите бе достатъчен, за да сключат сделката.

И сега Рип носеше новото си яке заради утринния хлад, риза с надпис „Фред“ на левия джоб и шапка с името на

магазина над козирката и шофираше този стар ван, пълен с хранителни стоки.

Докато караше, той си тананикаше, опитвайки се да не обръща внимание на куркащия си стомах. Може би малко храна щеше да му помогне. В края на краищата от закуска бяха минали два часа. Е, защо не?

Отби и затършува отзад, докато откри кутия с поничк. Отвори я на седалката до себе си, натъпка една от поничките в устата си и отново потегли.

Дотук добре, каза си той. Отиваше в лагера на Хедрик… невъоръжен. За да намери една жена и да открадне една летяща чиния.

Вероятност за успех? Почти нулева. Ала какво друго можеше да направи?

Нямаше оръжие, а дори и да имаше, не би могъл да застреля никого, не знаеше дали Чарли е там, не знаеше дали летящата чиния още е там — въпреки че сигурно беше там, тъй като предишния ден я бе видял да лети — не знаеше и колко души охраняват Хедрик.

Изяде втора поничка.

Прекалено бързо стигна до дългата права отсечка. Портата беше на пет-шест километра навътре. Намали, разкърши ръце и крака и пак увеличи скоростта.

Е, сега трябваше да даде всичко от себе си. И да се моли за малко късмет.

Изтупа трохите от скута си и нагласи шапката на главата си, както му харесваше, после отново намали за завоя.

Трима мъже в кабинката до бариерата, която беше спусната. Рип отби и спря.

Единият излезе и внимателно го огледа.

— Виждал ли съм те преди, приятел? — попита той.

Рип само поклати глава.

— Нов, а?

Младежът кимна.

— Аха.

— Ясно. Минавай. — Пазачът натисна тежкия край на бариерата и тя се вдигна.

Рип превключи на скорост и потегли. После си свали шапката и избърса потта от челото си.

Чакълеият път беше прав като стрела в продължение на

около километър и половина преди да излезе от равното дере и да залъкатуши между хълмовете още три километра. Къщата се издигаше върху нисък хълм, заобиколен от дървета. Наоколо бяха пръснати големи камиони, около които обикаляха униформени войници. Да, въоръжени униформени войници. До единия камион забеляза бункер, от чиято амбразура се подаваше дуло на картечница.

Хедрик нямаше частна армия — на негово разположение бе *австралийската* армия! Рип се зачуди кого трябва да познава и колко е трябвало да плати, за да си осигури охраната от армията. Охрана ли? По дяволите, та това бяха защитни позиции! От чия атака се опасяваха?

Видя кацналите самолети, хангара и реши, че летящата чиния е вътре, ала не можеше просто да спре там и да влезе. Продължи покрай конюшнята и главния гараж към къщата.

Кухнята сигурно е отзад, помисли си той. Бавно заобиколи сградата. И естествено, отзад имаше товарна рампа. Спря на заден до нея и угаси двигателя.

Влезе вътре и видя мъж с престилка и готварска шапка.

— Доставка — каза Рип и посочи с палец към вана.

— Замразени храни ли?

— Предимно.

— Занеси ги в хладилника за месо. — Готвачът припряно се отдалечи.

Рип лесно намери хладилника, отвори вана и се захвана на работа. Свърши за петнайсет минути.

После взе сметката и обиколи кухнята. Имаше само двама души — единият миеше големи тенджери, а другият правеше торта, торта с форма на летящата чиния!

Мина през въртяща се врата и излезе в трапезарията. Едно момиче подреждаше масите. Рип продължи напред и се озова в централния коридор. Свали си шапката и я пъхна в джоба си.

В една от стаите чу гласове и притисна ухо към вратата. Японци или китайци, не можеше да определи. Закрачи нататък.

Стигна до главния вход. На известно разстояние надолу по полегатия склон видя хангара. До страничната му врата се мотаеха трима войници.

Утре. Утре щеше да се върне с вана и да си вземе цивилни дрехи. Докато шофьорът разтоварваше доставките, той щеше да се скрие и след мръкване, когато теренът се разчистеше, щеше

да потърси Чарли. Ако я открие…

— Какво правиш тук?

Той се обърна и видя намръщена жена в униформа на икономка.

Рип мълчаливо ѝ подаде сметката и химикалката си.

Жената я погледна.

— Трябва да ти я разпише готвачът. Хайде, чупката. Връщай се в кухнята като добро момче.

Той се подчини, следван по петите от икономката.

— Готвачо! — когато влезе в кухнята след него, извика тя.

Мъжът с готварската шапка изникна от една врата, очевидно на офиса му.

— Това момче се мотаеше в къщата. Тия хора са твое задължение.

— Така е, госпожице Паджет.

— Подпиши сметката и го разкарай оттук.

Готвачът я разписа.

— До утре, момко.

Като хвърли последен поглед към тортата, Рип се върна при вана. Затвори задната врата, запали двигателя и бавно потегли по отбивката, като през цялото време се озърташе за нещо, което да му подскаже къде е Чарли.

Зърна я точно преди да завие зад конюшнята — завързана на опашка коса, униформено яке и гащеризон. Двама мъже я водеха към хангара.

Чарли Пайн!

Бавно подмина войниците, за последен път погледна през рамо… и видя танк, паркиран под едно дърво.

Войниците изненадаха Чарли Пайн. До предишната нощ бе виждала само неколцина въоръжени мъже, навярно общо дванайсетина, а тази сутрин наоколо гъмжеше от войници, бяха най-малко сто. Под едно дърво забеляза и танк. Друг беше замаскиран сред бали сено — стърчеше само куполът с оръдието.

Когато наближи хангара, видя, че войниците копаят окопи в подножието на склона.

Трима войници стояха пред страничната врата на хангара с автомати на рамо. Единият отвори вратата пред Чарли и

нейните придружители, японски инженер и вездесъщия Ръгби. Подутината на лицето на главореза бе поспаднала, но жълто-моравите петна все още биеха на очи.

Инженерът носеше чанта с фотоапарати. Искаше да направи още дигитални снимки на машинния отсек, които щеше да прати по сателитния телефон на големите клечки в Япония. Хедрик беше пратил Чарли да го придружи, под охрана, естествено. Където и да идеше, Ръгби бе с нея, със залепения си нос и великолепно насинено лице. Той не я гледаше в очите даже когато бяха един срещу друг. Навярно усещаше, че това ще го разяри и няма да успее да се овладее. Американката си отбеляза този факт.

Летящата чиния насред пустия хангар за кой ли път я накара да ахне. Изглеждаше също толкова величествена, колкото и първия път, когато я беше видяла оная нощ в Сахара на светлината на джобно фенерче. Гладка, тъмна и зловеща, със сложни заоблени линии. Японският инженер също спря и за миг я обгърна с поглед, после се запъти към нея.

Чарли отвори люка и се отдръпна настрани, за да направи път на инженера и го последва на борда. Ръгби можеше сам да се грижи за себе си. Той се качи веднага след нея, разбира се, и се настани на пилотската седалка. Логиката му беше неоспорима: Чарли Пайн нямаше да избяга никъде, докато той седеше там. Американката се пресегна към копчето на реактора и го завъртя до първото деление, около три милиметра. Осветлението в кабината се включи.

Двамата с инженера залазиха на четири крака и се вмъкнаха в машинния отсек.

Японецът я помоли да му помогне с рулетката, да я държи за мащаб на фона на различни устройства, докато той прави снимки.

Когато снимаше водородния сепаратор и акумулаторния резервоар, на Чарли й хрумна, че най-подходящото място за взривно устройство на кораба навярно е между акумулатора и стената, където никой не можеше да я види.

Изчака инженерът да приключи със снимките и за миг да се обърне, за да порови в чантата си, и бръкна зад акумулатора. И напипа нещо отстрани на резервоара. Беше дълго двайсет и пет и широко около осем сантиметра и от него висеше тънка жица.

По дяволите! Оня гад Хедрик наистина беше поставил взривно устройство на борда!

Дръпна бомбата. Трябваше да напрегне сили, за да преодолее привличането на магнитите, ала успя и я остави на пода, като я скри с тяло от инженера.

Устройството беше увито в лепенка, пластичен експлозив с детонатор, около десет на два сантиметра, от който висеше трийсетинасантиметрова гола жица. Антена. Дистанционна бомба.

Чарли я остави там. Инженерът отново гледаше в нейната посока. Тя си съблече якето и го метна върху взривното устройство.

Снимките отнеха още петнайсетина минути. Японецът прибираше фотоапарата си, когато неволно събори чантата. Докато събираше вещите си, той се извиняваше и правеше леки поклони.

Американката използва възможността да вдигне якето си заедно с бомбата. Пъхна я във вътрешния джоб на якето и го сгъна, за да не си личи.

Инженерът най-после събра фотографските си принадлежности и след още три-четири поклона изпълзя от машинния отсек, последван от нея. Когато задникът му запуши изхода на отсека, Чарли се пресегна зад реактора и измъкна бомбата, която той току-що беше пъхнал там. И тя изчезна в якето.

Десет минути по-късно Чарли разгледа трофеите си в дамската тоалетна в къщата. И двете бяха радиоуправляеми, с магнити за прикрепване към метални повърхности.

Избра първата бомба, която бе открила зад водородния акумулаторен резервоар. Кой я беше оставил там? Хедрик, китайците, руснаците?

Може би бомбата на Хедрик още бе на летящата чиния.

Търгът започна след обяда в библиотеката на приземния етаж. Помещението беше просторно, шест на девет метра, с бюро за Хедрик и по-малки бюра, пръснати наоколо за делегациите. Близо до ъгъла, в който седеше Чарли Пайн, имаше голям черен сейф, грамадно нещо с обозначението на железопътната компания „Бризбейн, Сидни & Адълейд“, БС &

А.

Чарли държеше якето в скута си.

На обяд Хедрик я покани на масата, на която седяха с Бърнис.

— След края на търга искам да ви наема да закарате летящата чиния там, където желае да иде новият собственик. Ще ви платя, както се уговорихме, и освен това ще покрия самолетния ви билет до Америка. Ще помоля новия собственик да ви плати десет хиляди долара, след като пилотирате летящата чиния за него.

— Все ми повтаряте, че ще ми платите, но още не съм видяла нито стотинка.

Милиардерът бръкна в джоба си, извади пачка стотачки и я хвърли пред нея.

— Тук има десет хиляди щатски долара. Ще ви платя останалите, когато определим цената на самолетния ви билет.

Тя докосна пачката с показалец.

— Ако ги взема, няма да мога да ви дам под съд за отвличане, когато се върна в Щатите.

Хедрик сви рамене.

— Постъпете както сметнете за най-добре.

— Защо не ми дадете чек? Така ще имате доказателство, че сте ми платил.

— Хайде да не си играем игрички, госпожо Пайн. С чек или в брой, как предпочитате?

Чарли взе пачката.

— Няма значение — отвърна тя и я прибра в джоба си.

— Възможно е сделката да се реализира тая вечер, но е по-вероятно това да стане по някое време утре. Моля, въздържайте се от алкохол, за да можете да пилотирате.

Тя кимна с глава. Бърнис й се усмихна, сякаш казваше: „Виждаш ли, той е много мил“.

Американката успя да се усмихне, докато разгъваше салфетката в скута си.

— Искате ли да присъствате на търга? — попита я Хедрик.

— Звучи интересно — небрежно отвърна Чарли. И без това нямаше какво друго да прави, освен ако не искаше пак да отиде на разходка с Бърнис, а гърбът прекалено силно я болеше за такива глупости.

— В края на краищата работата при мен не се оказа

толкова неприятна — усмихна се милиардерът. Копелето наистина го биваше да очарова хората.

— Май че не — отвърна на усмивката му Чарли. — Наистина ми достави удоволствие да разбия носа на Ръгби.

Обзе я известно облекчение. Навярно нито една от бомбите не беше на Хедрик, помисли си тя, докато слушаше дрънкането на милата сериозна Бърнис.

Сега обаче седеше в библиотеката, наблюдаваше милиардера и разбираше, че е получила десет хиляди долара, за да се успокои, да не се опита да избяга, да се съгласи да закара победителите в търга и да умре заедно с тях.

Десет хиляди долара бяха жълти стотинки за Роджър Хедрик. Бърнис харчеше толкова за половин час, когато пазаруваше.

Следобеда Бърнис и една секретарка бяха подготвили необходимите документи. До Хедрик седяха няколко души, които Чарли не познаваше, затова по някое време попита младата блондинка. Единият от оплешивяващите господа бил от австралийската данъчна служба. Друг представлявал кабинета на премиера.

Човек трябваше да е идиот, за да си мисли, че Роджър Хедрик няма връзки!

Всички участници в търга вече бяха приготвили първите си оферти, затова първият кръг премина бързо. Четирите делегации предложиха минимума, десет милиарда долара. Докато приготвяха предложенията си за втория кръг, Бърнис се приближи до сейфа.

Чарли я попита за Сибир.

— Мисля, че Роджър е сключил някакъв договор с тях, но не знам какъв — прошепна блондинката. — Той не обича да го разпитвам по делови въпроси.

— Ясно.

— Щом не иска да знам нещо, тогава защо ме кара да му помагам с тия делови неща? — раздрънка се момичето. — Според мен ме смята за евтина секретарка — усмихнато рече то.

Всъщност Роджър искаше Бърнис да е близо до него, за да я заблуждава, че я харесва, каза си Чарли. И така я държеше в своя власт.

Фактът, че мисли за такива неща, я ядоса. Може би

Хедрик наистина харесваше Бърнис. Какво значение имаше, по дяволите?

Но пък… тя отчетливо усещаше тежестта на бомбите в джобовете на якето.

Във втория кръг японците и европейците предложиха по двайсет милиарда. Следваха китайците с тринайсет и руснаците с единайсет, минимума.

След втория кръг всички делегации поискаха да разговарят по телефона, което отне известно време.

Третият кръг отне още повече. Този път офертите се въртяха около трийсет и пет милиарда.

След петия кръг най-високото предложение беше петдесет и осем милиарда и всички делегации продължаваха да участват. Вече плуваха в пот. Бяха разхлабили вратовръзките си, саката им висяха на облегалките на столовете, даже Роджър Хедрик усещаше известно напрежение. И той бе разхлабил вратовръзката си и наблюдаваше всички групи с поглед, който не пропускаше нищо.

В този момент Чарли си помисли, че руснаците имат най-малък шанс да купят летящата чиния. Японците излъчваха самоувереност, ала тя знаеше за бомбата, която беше поставил един от техните инженери, затова реши, че имат твърд лимит, категорично установен от японското правителство. Нямаше представа само дали са се приближили до този лимит.

Още един кръг? Или два?

Китайците изглеждаха най-хладнокръвни. Ръководителят на делегацията им беше абсолютно спокоен, все едно играеше маджонг за кибритени клечки. Единствено той в библиотеката все още бе по сако. Даже да имаше лимит, който не можеше да надхвърли, поведението му по никакъв начин не го подсказваше.

Тази мисъл изглежда измъчваше японците, които час по час крадешком се озъртаха към китайците.

Европейците спореха помежду си. Отначало си шушукаха, после напуснаха помещението, върнаха се, продължиха да шушукат и отново излязоха.

Наближаваше пет часа и офертите за шестия кръг още не бяха подадени, когато Бърнис се приближи до Чарли.

— Роджър казва, че това ще е последният кръг за днес. Искаш ли да се освежиш за вечеря?

— С удоволствие — отвърна Чарли и вдигна якето си от пода. Определено беше по-леко само с една бомба в джоба.

На излизане от библиотеката тя се усмихна под нос.

На вечеря Чарли Пайн научи как е свършил шестият кръг. И четирите делегации бяха останали в играта. Най-високо беше предложението на японците. 62.6 милиарда долара.

Американката носеше една от френските рокли на Бърнис. Руският Ромео бе прекалено зает да се съвещава с другарите си, за да й обърне внимание, ала Пиеро намери време любезно да й се усмихне. Ах, тия французи!

Тази усмивка я стопли.

Чарли се зачуди дали в този вид би се харесала на Рип Кантрел. През следващия час я глождеха смътни угризения. В края на краищата хлапето беше осем години по-малко от нея.

Е, поне имаше десет хиляди кинта в джоба на дънките. Когато и ако се върнеше в Щатите, щеше да се обади на оня тип от „Локхийд Мартин“ и да види дали мястото за пилот изпитател още е свободно. След историята с летящата чиния можеше да не я приемат. В противен случай, по дяволите, лесно щеше да си намери работа в гражданската авиация.

С тази утешителна мисъл тя нападна пържолата си.

Рип Кантрел също ядеше пържола. Колкото и да бе удивително, завари шофьора на вана на крака. Явно беше пил цял ден.

— Сядай, приятел — покани го австралиецът. — Ще те черпя едно.

След като върна вана на паркинга на магазина, Рип настоя да го покани на вечеря. Сега двамата ядяха пържоли от кенгуру.

— Ти ми донесе късмет — заяви шофьорът. Беше преминал от бира на уиски.

— Женен ли си?

— А, да. Имам си женичка вкъщи.

— Искаш ли да й се обадиш? Да я повикаш да дойде при нас? Ще черпя и нея една вечеря.

— Тук ли? Тук? А, не, приятел. Това място не е за нея.

— Изглежда ми съвсем прилично.

— Заради моята репутация, приятел. Заради моята репутация. Момчетата ще ме скъсат от подигравки. Женичката си седи вкъщи. Аз се грижа за нея, тя се грижи за мене и така трябва да е между мъжете и жените. — Той тържествено размаха показалец. — Вие, американците, сте много меки с жените си. Това усложнява живота на всички останали, нали разбираш.

— Ти си философ, Фред.

— Харесваш ми, малкия.

— Утре ще ме вземеш ли със себе си, когато ходиш в имението на Хедрик?

— А, не мога, момко. Фирмата забранява. Никакви пътници. Наказанието е уволнение.

— Струва си петстотин щатски долара.

— Колко прави това в австралийски?

— Около осемстотин.

— Понякога се правят изключения, приятел.

— Най-високата оферта в шестия последен кръг от първия ден на търга е била шейсет и два милиарда и шестстотин милиона долара — съобщи по телефона съветникът на сънения президент.

— Кой е предложил толкова?

— Японците.

— Някой отказал ли се е?

— Не, господин президент. И четирите делегации продължават наддаването.

Президентът погледна светещите стрелки на часовника върху нощното шкафче. 04:54.

— Кога ще прелети оня хиперзвуков самолет?

— Няколко минути след изгрев-слънце в Австралия, към два следобед наше време.

— А радарните образи?

— Пристигат в момента.

— Поканете генерал Делаурио и съветника по националната сигурност в Белия дом на закуска. Тогава ще разгледаме образите.

— Ясно, господин президент.

17.

Рип Кантрел се смая, като видя какво са направили през нощта войниците в имението на Хедрик. Навсякъде се бяха появили окопи и бункери, като че ли бе копала великанска къртица. Около сградата имаше пет-шест танка.

— Не съм виждал толкова много войници, откакто се уволних от казармата — отбеляза шофьорът.

— Прилича на военна база, нали?

— Какво правят тук тия хора, по дяволите?

— Може Хедрик да забавлява някоя важна клечка от чужбина.

— Да. Възможно е.

Австралиецът спря на заден пред кухненската рампа.

— Ще ми помогнеш ли да разтоварим?

— Естествено. Обаче не забравяй, аз ще остана тук. Просто спокойно си тръгни и се върни в града. Никой няма да забележи.

— Това не ми харесва, приятел. Всички тия войници…

— Искаш ли да ми върнеш парите?

— Ти си знаеш, малкия.

С тези думи шофьорът отвори вратата и слезе. Рип заобиколи отзад. Главният готвач и икономката не се виждаха в кухнята, само двама готвачи правеха чай.

Рип направи два курса до хладилната камера, натоварен с опаковани хранителни стоки, докато двама келнери сновяха до трапезарията и обратно с чайниците. Когато готвачите се бяха извърнали и сервитьорите ги нямаше, младежът надзърна през стъклото на вратата в трапезарията. Там закусваха двайсетина души. Чарли седеше на една от масите с гръб към него: навсякъде можеше да познае вързаната й на опашка коса. И естествено, носеше униформения си гащеризон.

Той помогна на шофьора да пренесе цялата стока в хладилната камера, после скочи от рампата и закрачи покрай стената на къщата към служебния вход, който бе забелязал предишния ден. Натисна бравата. Отключено.

Вмъкна се вътре и затвори вратата след себе си.

Коридорът, в който се озова, беше дълъг и тесен, просто тунел, който позволяваше на персонала да не минава през централната част на къщата. Нямаше откъде да знае дали и

кога ще срещне някого, затова забърза напред.

Отляво видя врата. Открехна я и надникна в кухнята, после затвори.

Надясно се разклоняваше друг коридор. Зави по него. Петнайсет метра по-нататък стигна до стълбище. От двете му страни имаше врати. Отвори едната: пералня. Другата стая бе котелно помещение. Нямаше никого. Вмъкна се вътре и затвори вратата след себе си.

Два прозореца високо на стената пропускаха дневната светлина. Ако стъклата бяха прозрачни, а не матирани, щеше да може да вижда какво става на двора и при хангара.

Върна се в коридора и влезе в пералнята. И естествено, намери зелени панталони и риза, които можеха да принадлежат единствено на градинар. Коленете на панталоните бяха избелели от коленичене на влажната пръст.

Съблече се и нахлузи панталоните. Бяха му малко широки в кръста, но не прекалено. Ризата също му ставаше, стига да не закопчаваше ръкавите. Облече си якето и го остави разкопчано.

В котелното откри кутия с инструменти. Щяха да му свършат работа.

Когато Хедрик влезе в трапезарията за закуска, при него дойдоха представители на две делегации. Искаха още време за проучване на летящата чиния. Чарли Пайн пиеше кафе на съседната маса. Беше се обърнала към тях, за да проследи разговора.

Милиардерът без ентусиазъм погледна ръководителите на китайската и европейската група.

— Всички имате достатъчно време да разгледате летящата чиния. Допълнителните проучвания само ще забавят търга, който по взаимно съгласие трябва да започне в единайсет… — Хедрик си погледна часовника. — Дотогава остават двайсет и седем минути.

Пръв отговори Пиеро.

— Моето правителство ми постави някои въпроси, господин Хедрик, на които трябва да се опитам да дам отговор. Аз просто служа на страната си.

Ръководителят на китайската делегация го подкрепи. И той нямал друг избор, заяви азиатецът.

Хедрик трябваше да се съгласи с искането им и го направи без повече спорове. Помоли Чарли Пайн да ги придружи и тя се съгласи.

На път за хангара подминаха мъж, коленичил на тротоара. Работеше нещо върху разклонителна кутия. Петимата не му обърнаха внимание. След като се отдалечиха обаче, той ги проследи с поглед, докато се скриха в хангара, и отново се захвана с работата си.

Когато групата влезе в хангара, Ръгби стоеше до летящата чиния. Той изчака всички да се качат на борда и ги последва.

В продължение на цял час Чарли скуча на една от седалките, наблюдавайки инженерите, които разглеждаха, фотографираха и измерваха. Роджър Хедрик категорично беше забранил да разглобяват уредите.

Ръгби седеше на пилотската седалка и гледаше американката, както котка гледа мишка. Явно шефът му не искаше да рискува. Чарли бе получила пари и обещание за още, ала милиардерът нямаше да допусне тя да отлети с чинията преди да е измъкнал планина от пари от някого.

Дали Чарли щеше да пилотира летящата чиния? Кога щеше да излезе от хангара? Рип разсъждаваше над тези въпроси, докато разглеждаше разклонителните кутии на външното осветление. После се озърна към къщата. Може би трябваше да влезе вътре. Но къде?

Наоколо се мотаеха войници, край хангара имаше фадрома. Явно с нея бяха копали окопите.

Имаше и въоръжени цивилни, но те не обръщаха никакво внимание на Рип.

Ала не можеше цяла вечност да разглобява разклонителните кутии. Трябваше да отиде някъде и да прави нещо, докато се отвореше възможност да избяга с Чарли.

Но какво?

— И това ако не е хлапето с глистите — разнесе се глас с американски акцент.

Рип вдигна поглед и видя Бил Тагарт. До него стоеше високият австралиец от Сахара, Ред Шарки. Зад Шарки имаше още двама мъже, въоръжени с автомати.

Рип се изправи и изтри длани в панталоните си.

— Какво правиш тук, Тагарт?

— Ставам милионер, малкия. — Тагарт извади чек от джоба на ризата си и го размаха във въздуха. — Старият Хедрик си плаща дълговете, признавам му го. Аз му съобщих за летящата чиния. Спечелих малко пари.

Рип побесня.

— Не си имал право!

— Напротив, малкия. Оная летяща чиния ми принадлежи също толкова, колкото и на теб. Аз измислих как да спечеля някоя пара от нея и го направих, за бога.

— Стига приказки — отсече Ред Шарки и отпусна тежката си ръка на рамото на Рип.

Младежът се отърси от нея и замахна към Тагарт, който пое удара с шия и се строполи като зашеметено говедо.

Шарки и хората му сграбчиха ръцете на Рип.

— Струва ми се, че за последен път те видях, когато откраднa летящата чиния в пустинята — каза австралиецът. — Остави ни на милостта на камиларите на Кадафи. Длъжник си ми.

Шарки стовари юмрук върху брадичката му. Рип успя да поеме тежестта с рамо и буза, но се олюля.

— Ще ни уволнят, задето се биеш пред всички, Шарки — обади се един от мъжете.

— Това копеленце си го заслужи — изсумтя Тагарт, като разтриваше гърлото си. Той бавно се изправи на крака.

Шарки изви ръката на Рип зад гърба му.

— Ела с нас доброволно или ще ти извадя ръката от рамото.

Поведоха младежа към къщата. Тагарт ги проследи с поглед от тротоара.

Вкараха Рип в стаичка с няколко стола.

— Пазете го — нареди Шарки на двамата, които бяха с него, и ги остави там.

Рип се свлече на един от столовете и започна да свива и разгъва ръката си, за да успокои болката.

След по-малко от две минути Шарки се върна заедно с Хедрик.

— Господин Кантрел, това наистина сте вие. Напълно неочаквано — усмихнато рече милиардерът. — Добре дошъл в Австралия!

Рип не отговори.

Усмивката на Хедрик се стопи.

— Как е влязъл тук? — попита той.

— Не знам. Открихме го навън, играеше си с разклонителните кутии на външното осветление.

— Заведете го в хангара и го покажете на госпожа Пайн. После го заключете някъде. И оставете някой да го пази.

Коленете на Рип омекнаха, когато видя летящата чиния в средата на хангара. Толкова близо и в същото време толкова далеч.

Шарки повика Чарли през люка. Тя слезе и зяпна Рип, който стоеше между двете горили на Шарки.

— Господин Хедрик нареди да ти го покажем. Вече го видя.

Рип пъхна ръце в джобовете си, за да не видят, че трепери.

Чарли бе толкова красива…

Тя се приближи към него и протегна ръка към лицето му.

— Стига романтика — кисело изсумтя Шарки. — Повръща ми се от вас.

Накараха Рип да се обърне и го отведоха.

Американката стоеше като вцепенена и се взираше в гърба му. Шарки спря до нея.

— Хедрик каза ясно да ти го заявя: само една грешна стъпка и той ще го отнесе.

Чарли Пайн се качи на летящата чиния.

В дванайсет и нещо инженерите съобщиха, че са приключили и слязоха през отворения люк. Чарли ги последва.

Ръгби остана в летящата чиния. Инженерите се запътиха към главния изход и напуснаха хангара.

„Какво прави там Ръгби?“

Тя се протегна, направи няколко наклона напред и докосна върховете на кожените си ботуши със стоманени налчета.

В хангара нямаше никой друг.

Къде бяха отвели Рип?

Трябваше да използва момента и да избяга с летящата

чиния. Хедрик нямаше да направи нищо на Рип. Щеше да му се наложи да го пусне.

Още докато си го мислеше, не го вярваше.

Стоеше там, отчаяна, уморена, обезсърчена, когато Ръгби се спусна през люка. Той се наведе и се запъти към нея.

Тъкмо излизаше изпод носа на летящата чиния и се изправяше, когато Чарли го изрита с десния крак. Целеше се в ларинкса му, ала не улучи — ботушът й се заби в устата му.

Главата му се блъсна в носа на летящата чиния и той се свлече на четири крака. От устата му рукна кръв. Ръгби изплю няколко зъба и разтърси глава.

После вдигна поглед към нея. Устните му се свиха и той понечи да се изправи.

Чарли отново го ритна с всичка сила и вложи в ритника цялата си тежест. Улучи го право в носа с отвратително хрущене. Лепенката се отлепи.

Ръгби политна назад и се просна на бетона, където остана напълно неподвижен. Беше изгубил съзнание. От устата и буцата разкъсана плът на мястото на носа му се лееше кръв.

Чарли Пайн овладя отвращението си, наведе се и го опипа под мишниците. Нищо. Претърколи го по корем и провери на кръста му. Кобур.

Извади пистолета, хубав малък валтер .380, зареден. Пъхна го в джоба на гащеризона си и се качи в летящата чиния.

Изправи се в кабината и като се опитваше да нормализира дишането си, се заозърта наоколо и се опита да се съсредоточи.

Ако ония инженери бяха поставили бомба на борда, къде щяха да я скрият? Не може да не са знаели, че летящата чиния ще бъде претърсена. Даже два-три пъти.

Влезе в машинния отсек.

Десет минути по-късно се върна в кабината.

Единият китаец бе повдигнал плоскостите на пода. Тя провери там и напипа бомбата. Беше напъхана на място, което не се виждаше с просто око. Предпазливо я извади и я пъхна в джоба на гащеризона си.

Дали и немският инженер беше оставил взривно устройство? Продължи да търси още десет минути. Нищо.

Ръгби лежеше на пода на хангара. Не беше помръднал. Възможно бе да е мъртъв.

Може би трябваше да провери дали диша.

Не…

Навън имаше четири големи реактивни самолета. Два груман „Гълфстрийм V“, един руски лайнер и боинг 737. На опашката на единия гълфстрийм забеляза герба на Хедрик и се запъти натам.

Войниците пред вратата не понечиха да я последват. Пазеха хангара, не самолетите.

Чарли Пайн постави една от бомбите в отвора на десния колесник на грумана с емблемата на австралийския милиардер. Китайската бомба потъна в колесника на боинга със знаците на китайския национален превозвач.

Когато се отдалечи и се запъти към къщата, войниците си приказваха помежду си, без да й обръщат внимание.

Обядът мина набързо. Членовете на делегациите бяха напрегнати и почти не разговаряха. Нахраниха се надве-натри и отидоха да проведат последни консултации помежду си и по телефона.

Чарли човъркаше храната си, когато Бърнис се приближи с широка усмивка.

— Скоро всичко ще свърши, казва Роджър. Следобед някой ще получи летящата чиния. — Тя се изкиска. — Роджър е страшно развълнуван! Ще стане най-богатият човек в света.

— Радвам се за него — отвърна Чарли Пайн.

— О, и аз — засмя се Бърнис. — Той работи адски усилено, за да го постигне.

— Наистина.

— Само си помисли, пред нас се твори история! Направо усещам електричеството във въздуха.

Тя се отдалечи, сигурно към библиотеката, и остави Чарли и недокоснатия й обяд.

Американката си наля кафе и отиде в една съседна стая, където имаше телевизор. Седна на фотьойла и запревключва каналите.

Спря, когато видя загорялата от слънцето физиономия на професор Солди.

— … Разбира се, нямаме доказателства, потвърждаващи моите теории, но археолозите не могат и да ги опровергаят.

— Но вашата хипотеза, че Homo sapiens sapiens е дошъл на

земята с летящата чиния, не се съгласува с фосилите, доказващи развитието на хоминидите на земята.

Ученият поклати глава.

— Не, няма такова нещо. Фосилните данни, меко казано, са фрагментарни и някои може да са интерпретирани грешно. Истината е, че най-ранните археологически свидетелства за хомо сапиенс сапиенс, модерния човек, датират едва отпреди сто хиляди години. Преди това откриваме останки от неандерталския човек и Homo erectus.

— Възможно ли е хората от летящата чиния да са изместили хоминидите, които са еволюирали на земята?

— Може да са били изместени, избити или просто да са измрели. Не знаем достатъчно, за да градим хипотези.

— Както самият вие признахте, професоре, теорията ви се основава на предположението, че еволюцията навсякъде е следвала сходен път. Кажете нещо повече?

— Според мен еволюцията следва сходен път при сходни условия — поясни професор Солди. — Ако средата е еднаква, еволюционните фактори също ще са еднакви. Статистически погледнато, макар че всички условия рядко съвпадат, по същество е възможно да има такъв случай. Например ако звезда, подобна по големина на нашето слънце, има планета, голяма колкото нашата и на приблизително същото разстояние, можем да очакваме химическите и физическите закони да действат по подобен начин като на Земята. Хората като че ли забравят, че в нашата галактика Млечния път има най-малко сто милиарда звезди. Има милиарди галактики… Във вселената има много планети, подобни на Земята — присви очи професорът. — Стотици. Хиляди. Може би стотици хиляди. Възможно ли е на тия стотици хиляди светове като нашия да има същества, подобни на нас? Според мен ще е изненадващо, ако няма.

— Значи не сме сами във вселената, така ли? — окуражи го репортерът.

— Не сме, естествено. Питайте всеки, който е видял летящата чиния. Питайте го какво мисли.

Чарли Пайн се пресегна към дистанционното управление. След като изключи телевизора, зад нея се разнесе мъжки глас.

— Според мен това нещо е произведено в Бразилия.

Тя се обърна. Шарки.

Чарли се изправи и се запъти по коридора към библиотеката. Вратата беше затворена и на табуретка отпред седеше въоръжен мъж. Той не каза нищо. Американката отвори вратата и влезе вътре.

Рип Кантрел бе затворен в една празна ясла в конюшнята. Нямаше врата. Пред него на стол седеше мъж с автомат върху коленете.

Снопът слънчеви лъчи проникваше през стъклено прозорче. Рип седеше на сеното и се опитваше да се съсредоточи. Не го бяха завързали или оковали. Задържаше го единствено изричната заплаха на пазача, че ще го застреля, ако се опита да избяга.

Пазачът беше четирийсетинагодишен, малко над среден ръст, възпълен. От кобура под лявата му мишница стърчеше ръкохватка на автоматичен пистолет. Държеше автомата си насочен към Рип и дясната му ръка лежеше върху спусъка.

— Ей — дружелюбно го повика младежът.

Пазачът даже не мигна.

Рип се разшава и се опита да се настани по-удобно.

В джоба му бе останала една отвертка. Шарки не я беше открил, когато го претърсваше. Когато отпусна ръка в скута си, усети десетсантиметровото острие.

Без да помръдне, мислено пребърка джобовете си. Портфейл, ключ за взетата под наем кола, ключ от хотелската стая, американски и австралийски монети, няколко банкноти, щипка за банкноти, химикалка и парче вестник, откъснато преди няколко дни във фермата на Артър, статия за патологично лакомите хора.

Тагарт… Изобщо не го бе подозирал. Е, сам си беше виновен, че му е имал доверие.

Зачуди се за Дъч Хааген. Дали и Дъч го бе предал?

Е, така или иначе нямаше какво да направи. Докато оня идиот с автомата не заспеше или не си тръгнеше, не можеше да отиде никъде.

Рип въздъхна, облегна се на задната стена и се опита да се отпусне. След малко затвори очи и се помъчи да заспи.

Чарли Пайн… докосна бузата си, където го беше погалила и потръпна.

Чарли седеше на обичайното си място до сейфа в библиотеката. В стаята цареше осезаемо напрежение. Само европейците изглеждаха общо взето спокойни. Роджър Хедрик беше делови, скрил вълнението си зад маска на заучено хладнокръвие. И все пак на Чарли й се струваше, че от време на време съзира човека, който се криеше отзад, човек, който знаеше, че държи кент флош роял.

Пиеро написа офертата си на бланката, подписа я със замах и я постави в плик. После го подаде на Бърнис.

Това бе последното предложение. Блондинката връчи четирите плика на Хедрик и зае мястото си при австралийския вицепремиер и представителя на данъчната служба, които отново бяха дошли.

С абсолютно безизразно лице милиардерът отвори пликовете, подреди офертите на бюрото пред себе си, после премести една от тях вляво.

— Господа, имаме предложения за седемдесет и шест милиарда, осемдесет и два милиарда, осемдесет и шест милиарда и сто и петдесет милиарда.

Китайците, японците и руснаците седяха като вцепенени и зяпаха конкурентите си. Пиеро сияеше.

Ръководителят на китайската група се изправи и прибра документите си в дипломатическото си куфарче. Колегите му последваха неговия пример и всички напуснаха стаята, без да кажат нито дума.

Японците бавно се заизправяха, един по един се поклониха на Хедрик и другите делегати и се изнизаха от библиотеката.

— Трябва да се посъветвам с нашето правителство — заяви ръководителят на руската делегация Красноярски.

— Моля — дружелюбно отвърна Хедрик. — Ще се съберем тук след двайсет минути.

Руснакът напусна стаята.

Пиеро запали цигара и с наслада вдиша дима.

— Ако всички други се откажат да участват в следващия кръг, предполагам, че ние сме победители.

— Според правилата наистина е така — потвърди Хедрик.

— Къде искате да ви преведем парите? Ако спечелим

търга.

Милиардерът подаде лист хартия на Бърнис, която я връчи на Пиеро.

— Това са банките. Ако спечелите търга, преведете парите. Когато банките потвърдят, че са ги получили, летящата чиния е ваша.

— Очаквахте ли да я продадете за толкова голяма сума?

— Опитвам се да се въздържам от безсмислени предположения. Както се случва винаги с редки и ценни неща, цената зависи от това колко го желае клиентът.

— Oui — съгласи се французинът и мълчаливо допуши цигарата си.

Изглежда самодоволен, помисли си Чарли, както и двамата немски инженери и италианецът.

Беше й омръзнало. Тя се изправи и напусна стаята.

Във фоайето Красноярски сумтеше по телефона. Отговорът отсреща се изписваше на лицето му.

Чарли седеше на табуретка в кухнята и пиеше кафе, когато Бърнис влетя през вратата.

— Руснаците се отказаха! Европейците спечелиха!

— И сега Роджър е най-богатият човек в света, така ли?

— Почти. Още няколко часа. Ужасно съм щастлива за него.

— Той не те заслужава, Бърнис. Защо не го зарежеш и не си намериш свестен мъж?

Блондинката се ужаси. Тя се завъртя на пети и мълчаливо избяга от кухнята.

По света има всякакви хора, реши Чарли и си наля втора чаша кафе.

Главният готвач дойде да види дали й харесва кафето.

— Имате ли фъстъчено масло? — попита Чарли. — Бих хапнала един сандвич.

18.

— Господин президент, японската делегация току-що осведоми правителството си по сателитен телефон, че европейците са купили летящата чиния за сто и петдесет милиарда.

П. Дж. О'Райли тихо подсвирна с уста.

— Това са шейсет милиарда над максимума, предложен от японското правителство — смаяно поклати глава той.

Президентът взе бележката от съветника и му кимна, в знак че е свободен. Прочете написаното, смачка хартията и я хвърли в кошчето.

— Това е — каза той на председателя на Съвета на началник-щабовете, който седеше на дивана до Джо Делаурио. — Да приключваме с тая история.

Армейският генерал имаше вид на човек, току-що изял лимон.

— Искам официално да заявя, че съм против.

— Направихте го — отвърна президентът. Мразеше хората, които искаха възраженията им да са официално регистрирани. Когато събитията доказваха правотата им, те ставаха непоносими, а ако събитията ги опровергаеха, те удобно забравяха тъпите си съвети.

— Ще ми се да можехме да закараме летящата чиния в Зона петдесет и едно, но предполагам, че не е възможно — тъжно рече Джо Бомбата. — Според мен вече нямаме никакъв избор.

Президентът го погледна безизразно. Не би се качил на една спасителна лодка с тоя човек — питбулите в Конгреса щяха да го изядат жив.

— Трябваше да поема железарията на баща ми — измърмори президентът.

— Искам да видя Рип — каза Чарли на пазача в конюшнята.

— Какво има върху подноса? — подозрително попита австралиецът.

Чарли повдигна кърпата и му показа чиния с горещо говеждо, варени картофи и зеленчуци.

— Имам заповед — изсумтя пазачът. — Да го застрелям, ако се опита да направи нещо.

Чарли отново покри подноса.

— И ще го сторя. Ако си мислиш, че няма, правиш голяма грешка.

— Приличаш ми на човек, който може да убие невъоръжен пленник.

Тя се наведе, остави подноса на пода и отново се изправи. Ако хванеше пазача неподготвен само за миг, можеше да го ритне или да го удари с лакът по шията.

Австралиецът бе прекалено подозрителен. Държеше показалец на спусъка и се целеше право в корема й. Ако се опиташе да го застреля с валтера, той щеше да я простреля.

— Не се приближавай — спря я пазачът. — Видях Ръгби след като го ритна.

Тя колебливо пристъпи към него и премести тежестта си.

— Недей, Чарли!

Беше Рип.

Пазачът продължаваше да се цели в корема й. Лицето му бе бледо и измъчено.

— Недей, Чарли — прошепна Рип. — Благодаря за кльопачката.

— Искат да откарам летящата чиния оттук — без да откъсва очи от австралиеца, каза тя. Мъжът беше глупав и уплашен, опасно съчетание.

— Хедрик може да ме пусне, след като заминеш — тихо рече Рип.

— Може.

— Съжалявам, че стана така.

— Ще се видим в Щатите, Рип.

— Да — дрезгаво отвърна младежът.

Тя заотстъпва назад, после се обърна и излезе от конюшнята.

* * *

Хедрик седеше на бюрото си в библиотеката, докато чакаше европейските му банки да съобщят за прехвърлянето на парите. Европейската делегация и двамата австралийски

политици пушеха кубински пури и пиеха уиски. Пиеро изглеждаше в особено добро настроение.

Чарли застана на прага. Хедрик се извини и се приближи до нея.

— Дължите ми пари — заяви тя.

Милиардерът бръкна в джоба си и извади пачка стотачки.

— Струва ми се, че се уговорихме за три хиляди на ден плюс три бона за конкорда от Париж до Щатите. Тук са двайсет.

— В Париж ли искат да отидат?

— Да.

Чарли отдели около една трета от банкнотите.

— Не взимам бакшиш — каза тя и му върна останалите. Другите прибра в джоба на гърдите си и пъхна ръце в джобовете на якето си. В дясната си длан стисна валтера на Ръгби.

Хедрик повдигна вежди. Явно не беше свикнал хората да отказват пари.

— Очаквам да пуснете Рип, когато летящата чиния пристигне в Париж.

— А аз очаквам да закарате летящата чиния в Париж и да я оставите там заедно с Пиеро и компания.

— Аха.

— Ако искате да видите Рип жив.

Чарли присви очи. Изкушаваше се да извади валтера и да застреля тоя гад на място. Пое дълбоко дъх и бавно издиша.

— Ако Рип не се прибере вкъщи жив и здрав, някой ден ще те убия, Роджър. Помни ми думата.

Хедрик я измери с поглед.

— Знаеш ли, май че говориш сериозно. Струва ми се, че ще опиташ.

Тя извади валтера от джоба си и го опря в корема му.

— Съвсем близо си до отвъдното, Роджър. Още сега мога да те пратя на път. Ако направиш нещо на Рип, ще станеш най-богатият мъртвец на света.

Милиардерът не се уплаши, трябваше да му го признае. Той погледна пистолета и дружелюбно се усмихна.

— Разбрахме се, госпожо Пайн. Това се случва рядко в човешките взаимоотношения, обаче е хубаво. Недоразуменията понякога са крайно неприятни.

Тя прибра оръжието в джоба си, без да го пуска.

— Между другото, къде е Ръгби?

— Нямам представа. Изгубихте ли го?

— Няма значение.

— Кога тръгвам?

Хедрик отново си погледна часовника.

— Банките в Европа ще отворят след час. Тогава ще направят трансфера.

Той се върна при мъжете, които седяха около бюрото му.

Чарли извади ръце от джобовете и се отпусна на най-близкия стол.

Американската ядрена подводница бавно изплува на перископна дълбочина. В продължение на час внимателно проверяваха морето за пасивен сонар. В радиус от осемдесет километра нямаше кораби и други подводници.

Когато подводната лодка се стабилизира, капитанът нареди да вдигнат перископа. Видя само пустия океан и небето. Детекторите на електронни сигнали останаха безмълвни. Той спусна перископа.

— Първи и втори апарат са в готовност — докладва вахтеният.

— Ясно.

Капитанът погледна дигиталния часовник на компютъра. Четирийсет и четири секунди… четирийсет и три…

— Започвайте — нареди той.

Двайсет и шест часа по-рано бяха вдигнали антената си над вълните и бяха получили от един вашингтонски компютър шифрован сигнал, препредаден от сателит. После в продължение на двайсет и пет часа бяха плавали със скорост трийсет възела, докато стигнат до това място. Преди час, докато се намираха на сто и петдесет метра дълбочина, бяха намалили скоростта до три възела и бяха започнали пасивно търсене. Десет минути по-късно бяха засекли нискочестотен радиосигнал, обиколил цялата планета. Това беше заповедта за откриване на огън.

И сега бе настъпил моментът.

Капитанът погледна екрана на компютъра. Кой можеше да помисли, че президентът на Съединените щати ще заповяда да

изстрелят ракети срещу Австралия? Светът ставаше все по-странен.

Секундите течаха. В момента, в който часовникът отчете нула, капитанът усети разтърсване. Сгъстеният въздух беше изтласкал ракетата томахоук от първия апарат.

Когато излетя от морската повърхност, крилете ѝ се разтвориха и двигателят ѝ се запали. Тя се издигна на неколкостотин метра височина и постепенно се хоризонтира. Вече се движеше на запад, почти право към целта. Докато летеше, ракетата получи сигнали от осем насочващи сателита и актуализира посоката си.

Шейсет секунди по-късно от водата излетя втора ракета и се понесе след първата.

Изпълнила задачата си, подводницата се обърна на изток и безшумно потъна под тропическите вълни.

В дългия коридор на конюшнята отекна насеченият неравномерен лай на автоматични откоси. После се разнесоха експлозии. Тракането на автоматите, по-мощният грохот на картечниците и екотът на взривовете се сляха в оглушителен тътен.

Пазачът ужасено зяпна Рип, погледна надясно и после наляво към главните врати.

Младежът понечи да се изправи на крака.

— Стой! — извика австралиецът и вдигна автомата. — Не мърдай.

Рип седна.

Пазачът стана и заднешком влезе в яслата зад себе си, за да не го виждат от двата входа на конюшнята.

— Ще чакаш някой да дойде и да те убие ли? — надвика грохота Рип.

Мъжът не знаеше какво да прави, това бе очевидно. Той отвори прозореца на яслата зад себе си и предпазливо надникна навън.

Рип се стегна. Това беше неговият шанс, само да успееше да се измъкне от конюшнята!

Няколко куршума се забиха в касата на прозореца, през който гледаше пазачът. В неподвижния въздух се посипаха трески и прах.

Пазачът изскочи в коридора. Отново се озърна в двете посоки и се затича към изхода откъм къщата. Стрелбата се ожесточаваше. Като че ли някой стреляше точно пред сградата.

Рип надникна иззад ръба на яслата. Пазачът огледа участъка пред конюшнята, приведе се и се втурна навън.

Младежът тичешком го последва и също надзърна през вратата. Пазачът лежеше на пет-шест метра, а автоматът му бе отхвърчал. Мъжът бе абсолютно неподвижен, явно мъртъв.

Рип отскочи назад. Чуваше куршумите да се забиват в стените и гредите, почти като трополене на дъжд, само че по-неравномерно.

В този момент в конюшнята отекна изстрел на танково оръдие. После втори.

Какво ставаше, по дяволите?

Грохотът на битката очевидно свари Хедрик и европейската делегация неподготвени. Пиеро настояваше да му кажат кой стреля и какво означава това. Милиардерът вдигна телефона.

След трийсет секунди Красноярски и шефът на китайската делегация се втурнаха в библиотеката.

Пиеро отиде при големия прозорец зад бюрото на Хедрик и погледна навън. Точно в този момент нещо прелетя през горното стъкло и го разби. Французинът се хвърли да се прикрие, а по килима се посипа дъжд от стъкла.

— Намерете ги — извика по телефона австралиецът. — Доведете ги в библиотеката под въоръжена охрана. — Той затръшна слушалката и съобщи: — Японски командоси. Най-малко дванайсет, опитват се да се доберат до летящата чиния.

— Ако не получим летящата чиния непокътната, няма да ви платим нито цент — отсече Пиеро достатъчно високо, за да го чуе и Чарли Пайн.

— Естествено — изсумтя Хедрик.

— Трябва да тръгнем веднага, докато още можем.

Хедрик избърса челото си с носна кърпичка, после попи потта от дланите си. Нов куршум улучи друго стъкло на големия прозорец и го разби. Австралиецът дори не трепна.

Чарли облече якето си, отиде при малкия бар и си наля чаша вода.

Милиардерът има сериозен проблем, помисли си тя. Сегашната му нерешителност доказваше, че с право се бе съмнявала в намеренията му. Той нямаше да позволи летящата чиния да стигне до Париж. Ако обаче я унищожеше преди да получи парите на европейците, сигурно нямаше да му платят. Летящата чиния трябваше да е непокътната и Пиеро — жив, докато парите пристигнеха в банките на Хедрик, иначе никога нямаше да се докопа до тях.

И после дойдоха японците. Командосите или се опитваха да откраднат летящата чиния, или да я унищожат и ако успееха, Хедрик нямаше да получи пари от никого. Страхотен проблем.

Чарли си наля нова чаша вода. През прозореца профучаха нови куршуми и мъжете около бюрото на Хедрик се наведоха под равнището на перваза.

— Къде е военната ми защита? — изрева Хедрик на двамата политици, които бяха залегнали на пода до него.

Сякаш в отговор на въпроса му отекна изстрел на танково оръдие. Вибрациите строшиха още две стъкла.

Точно в този момент Ред Шарки и двама от хората му въведоха ръководителя на японската делегация Хидео Ота под прицела на оръжията си. Шарки държеше радиостанция.

Хедрик се хвърли към Ота като тигър.

— *Какво* става? — изкрещя той.

На японеца му беше писнало от него. Лицето му се изкриви от злоба.

— Откъде да знам? — със силен акцент отвърна той.

— Струва ми се, че вашето правителство се опитва или да откраднe, или да унищожи летящата чиния. Знаели сте, че ще го направят.

— Не ме интересува какво ви се струва — хладнокръвно скръсти ръце Ота.

Хедрик го зашлеви. Японецът се престори, че изобщо не го е заболяло.

Явно смаян от собственото си поведение, Хедрик отстъпи няколко крачки назад и отново избърса лицето си. После прибра кърпичката в джоба си, изправи рамене и поправи маншетите и вратовръзката си.

Погледът му спря върху Чарли Пайн.

— Закарайте летящата чиния в Париж — нареди

милиардерът.

— Как ще стигне до хангара? — попита Ред Шарки. — Там се води истинска война.

Двете ракети томахоук летяха само на трийсет метра над вълните. Нито дъждът, нито бурята, през които преминаха, не им повлияха по какъвто и да било начин.

Екипажът на едно рибарско корабче видя ракетите. Още преди да ги зърнат, моряците чуха двигателите. Един от тях посочи с ръка и след секунди първата ракета профуча почти над кораба, последвана след минута от втората на стотина метра разстояние.

Когато изчезнаха в мъглата на запад и шумът на двигателите им утихна, рибарите заобсъждаха видяното. Капитанът съобщи по радиостанцията на жена си в Сидни и я остави да решава дали трябва да осведоми властите за ракетите. След това рибарите продължиха работата си.

Рип Кантрел тичаше по централния коридор на конюшнята и надзърташе във всяка ясла. Ако намереше кола и стигнеше до къщата, където се намираше Чарли…

Нищо. Четири адски нервни коня пристъпваха от крак на крак в яслите си, високо цвилеха и забелваха очи, ала в конюшнята нямаше дори количка за голф.

Стигна до отсрещния край и надникна през цепнатините между дъските на вратата. Два танка се спускаха по склона, войници тичаха към окопите в подножието на хълма, над далечните дървета се вдигаха валма дим.

Пред погледа му нещо улучи единия танк. Той се разтърси и от отворения купол блъвна огън и дим. Танкът спря. През люка на купола се опита да се измъкне войник. Дрехите му горяха. Лицето му беше почерняло. Той се свлече напред по очи.

Рип се върна обратно в конюшнята, отвори една странична врата и откри склад за вино. Върху една бъчва имаше сребърен поднос с две празни чаши.

Провери в централния склад. Инструменти, седла, юзди, метли, чували със зоб… и врата. Отвори я. Надолу водеше

стълбище. Той запрескача стъпалата и след миг чу вратата да се захлопва зад него.

Долу имаше тесен коридор, който завиваше надясно към къщата. Подземният тунел бе осветен от електрически крушки на всеки десетина-петнайсет метра. Рип се затича напред.

Стигна до друго стълбище. Вратата горе не беше заключена. Озова се в тесен коридор.

Стори му се познат…

Бе идвал тук и преди! Намираше се под къщата. Продължи да тича, стигна до врата със стъклено прозорче, погледна през него и видя кухнята. Вътре не се мяркаше никой.

Като вървеше приведен и се криеше зад плотовете, той прекоси помещението и надникна в трапезарията.

От прозорец на прозорец се движеше мъж с автомат и гледаше навън.

Рип се озърна назад. Видя някаква точилка и я вдигна. В този момент вратата на трапезарията се отвори и той се наведе надолу.

Мъжът навлезе между плотовете. Докато минаваше припряно покрай Рип, младежът го удари с точилката по коляното.

Онзи тежко се стовари на пода и изруга. Преди да успее да завърти автомата си в тясното пространство, Рип го фрасна с точилката по главата. Разнесе се отвратителен звук от удар на дърво по череп. Австралиецът се строполи на пода с грозна псувня.

Рип изскърца със зъби. Трябваше да го удари по-силно, да рискува да му строши черепа. Отново замахна с точилката, ала този път вложи повече сила.

Мъжът се отпусна неподвижно.

Рип взе автомата, провери пълнителя и дръпна затвора. Да, зърна проблясък на месинг.

Предпазителят трябваше да е онова лостче там. Беше вдигнат.

Достатъчно бе ходил на лов като тийнейджър, за да познава оръжията, но никога не беше държал истински автомат. В джобовете на австралиеца откри два резервни пълнителя.

Мъжът беше в безсъзнание. Или мъртъв. Рип докосна сънната му артерия. Имаше пулс. Опипа черепа му на мястото

на удара — имаше цицина колкото яйце. Черепът обаче бе здрав.

Насочи автомата напред и се измъкна от кухнята, мина през трапезарията и продължи навътре в къщата.

Капитан Коки Овада от японските сили за самоотбрана залегна до вратата на хангара и се опита да си поеме дъх. Четирима негови бойци допълзяха при него.

Беше пристигнал с шестима души, но двама вече бяха мъртви.

Овада натисна бутона на микрофона върху опакото на лявата си длан.

— Червен едно е при вратата на хангара. Влизаме.

— Тук син едно, ясно. — Син едно беше започнал деня с двайсет и двама командоси. Коки Овада не го попита колко са останали живи.

— Червен две, отвори вратата.

Лейтенант Кавагучи изпълни заповедта и Овада се хвърли вътре с насочен напред автомат.

Не забеляза хора.

Летящата чиния се намираше в средата на помещението.

Овада обходи с поглед сумрачния хангар, готов да открие огън. Не се мяркаше жива душа.

Остави двама от хората си навън, после заедно с Кавагучи се приближи към летящата чиния.

Невероятно. Беше толкова голяма, толкова…

— Червен едно!

Овада погледна Кавагучи, който посочи кърваво петно на бетонния под. Капитанът кимна, обърна се към летящата чиния и я обиколи. Дюзите за отработилите газове сочеха към задната стена, следователно машината бе обърната към затворената врата на хангара.

— Червен три, твоя е.

Червен три беше пилот изпитател. Задачата на Овада бе да го заведе там заедно с неговия колега Червен четири. За нещастие Червен четири преди десет минути беше улучен от куршум и бе умрял на място.

Сега всичко лежеше върху плещите на Червен три, капитан Икеда. Той беше разговарял по секретния сателитен

телефон с японските инженери, които бяха проучили летящата чиния — и сега се намираха в безопасност в къщата — затова знаеше къде е люкът. За съжаление нямаше представа как да го отвори. Винаги американката го бе отваряла и затваряла и японските инженери не искаха да ги заподозре, като я попитат как го прави. В края на краищата не можеше да е чак толкова сложно.

Докато Червен три разглеждаше заключващия механизъм, Овада проучи електрическата врата на хангара. Когато настъпеше моментът, просто щеше да натисне бутона.

Капитанът си позволи да се усмихне. Всичко вървеше добре.

Ред Шарки и Роджър Хедрик бяха в дъното на стаята и с помощта на радиостанцията на Шарки се опитваха да овладеят положението. Чарли Пайн седеше на огромен фотьойл далеч от прозорците, обърната с лице към вратата. Отново държеше ръце в джобовете на якето си и стискаше ръкохватката на валтера.

Нямаше представа защо никой не е открил Ръгби. Може да са го намерили и да са решили, че е убит от японските командоси. Може Хедрик да не дава пукната пара за него. Тази възможност е най-вероятна, заключи тя. Милиардерът се разпореждаше с хората си като с пионки.

Пистолетът в джоба й даваше излишно спокойствие и Чарли го съзнаваше. Опита се да прецени ситуацията. Но вече бе взела решение: ако някой проявеше агресивни намерения към нея, щеше да стреля.

Наблюдаваше Пиеро, който видимо нервничеше, и австралийските политици, които се опитваха да повикат някого на помощ по телефона. Те седяха един до друг на пода пред бюрото. Накрая явно прозряха, че връзките сигурно са прекъснати, отказаха се от опитите и обгърнаха коленете си с ръце.

Чарли първа видя Рип, когато младежът провря глава иззад касата на вратата и надникна вътре. И той я видя.

Тя се озърна наоколо, стана от мястото си и се запъти към вратата. С периферното си зрение забеляза, че Хедрик се изправя и побутва Шарки.

Излезе навън и видя Рип. С автомат в ръце.

— Можеш ли да застреляш някого с това нещо? — попита Чарли.

Отговори й изражението на лицето му.

Тя взе оръжието, свали предпазителя, върна се в библиотеката и насочи автомата от хълбок към Ред Шарки, който крачеше към нея с пистолет в ръка.

Оказа се адски бърз — метна се настрани в мига, когато автоматът изтрака. Куршумът разби стъклената вратичка на шкафа до Хедрик, който моментално залегна.

Изведнъж на всички присъстващи им се прииска да се опънат на пода.

Чарли стреля повторно по Шарки и този път го улучи. Ранен, той откри огън, но куршумът отхвърча към тавана.

Американката опря приклада на автомата на рамото си, прицели се и застреля Ред Шарки в гърдите.

— Мамка му! — възкликна Рип и я хвана за ръка. — Да вървим!

Един от главорезите на Хедрик лежеше на пода и без да откъсва очи от Чарли, понечи да извади пистолета си. Тя застреля и него, обърна се и тръгна след Рип.

— Няма да е лесно да се доберем до хангара — извика Чарли, докато тичаха по коридора.

— На горния етаж! Да се качим на горния етаж! В стаята с прозорци!

— На покрива ли? Защо?

Рип се насочи към стълбището и запрескача стъпалата. Чарли нямаше друг избор, освен да го последва.

Ракетите томахоук стигнаха до австралийския бряг на север от пристанището на Сидни. По това време вече бяха превключили на режим, който им позволяваше да следват очертанията на релефа. Летяха едва на шейсетина метра над земята. Радарите в носовете им сканираха траекторията за препятствия. Минаха над ниски хълмове и заобиколиха радиокула, като през цялото време сверяваха изчислената си позиция с информацията от сателитната система за глобално позициониране. Почти не се налагаха корекции.

Червен три, капитан Икеда, повика Коки Овада при летящата чиния.

— Не мога да отворя люка — видимо ядосан, призна пилотът изпитател. — Не се сещам как да го направя.

— Има ли друг начин да влезем?

— Не и ако искаме да излетим.

— Продължавай да опитваш.

Овада се обади на Син едно по радиостанцията и поиска информация за положението.

— Отблъснахме ги. Явно никой не бърза да напусне окопа или бункера си.

— Ами хората в къщата?

— Още са там. Преди известно време някой стреля през един прозорец, но после престана. Успяхте ли да се качите на летящата чиния?

— Работим по въпроса. — Овада се обърна към пилота: — Трябват ли ти инструменти?

— Инженерите казаха, че американката отваряла люка с ръка. Без инструменти.

— Не бързай — каза му капитанът със спокойствие, каквото всъщност не изпитваше. За да му даде време да помисли, той се върна при другите двама до отворената врата.

Овада коленичи на пода.

Бяха толкова близо! И все пак, ако не успееха да се качат на летящата чиния, щеше да се наложи да я унищожат. Единият от войниците, които бяха залегнали до хангара, носеше две оптично насочващи се противотанкови гранати. Вече бяха използвали две: една срещу укрепения бункер и втора срещу танк. Бойната глава щеше да пробие дупка в летящата чиния и да предизвика пожар. Щяха да довършат работата с някоя и друга магнезиева граната, хвърлена през отвора. Би било ужасна загуба, със съжаление си помисли Овада.

— Не ги пускай тук — извика Рип на Чарли, когато изскачи стълбището и влетя в атриума.

Тя се затича към асансьора и натисна бутона. Долепи ухо към вратата и чу бръмчене.

Рип се втурна в голямата зала, за да види дали има някой.

Зад голямото бюро в средата седеше жена, която държеше телефонна слушалка в ръка.

— Коя сте вие? — попита я той.

Жената затисна слушалката с длан.

— Аз съм Бърнис Керингтън-Смит, ако изобщо ви интересува. А кой сте вие, ако смея да попитам?

— По-късно. С кого разговаряте?

— Не е ваша…

Той се хвърли напред, изтръгна слушалката от ръката ѝ и я затръшна.

— Разговарях с майка си — ядосано възкликна Бърнис. — За кого се мислите? Ще кажа на Роджър да ви изхвърли, ако продължите да се държите така.

— Тук се води война, а вие си приказвате с майка си, така ли?

— Война ли? — уплашено се озърна Бърнис. Отвън ясно се чуваха изстрели с малокалибрено оръжие. — Мислех, че войниците просто се упражняват.

Чарли дотича при тях.

— Обезвредих асансьора. Здрасти, Бърнис.

— Какво става, Чарли? Разговарях по сателитния телефон, по личната линия на Роджър, когато този…

— Може би трябва да се скриеш под бюрото, Бърнис, за да не спреш някой заблуден куршум.

Когато Бърнис послуша съвета ѝ, Чарли се обърна към Рип.

— Би ли ми обяснил какво ще правим тук горе, когато…

— По-късно. Не пускай никого вътре. — Той посочи стълбището. — А, ето два резервни пълнителя. — И ги хвърли на бюрото.

Чарли насочи автомата към стълбището.

— Очаквам чудо, Рип. Действай.

— Извинявай, Чарли, но би ли ми обяснила какво става? — обади се Бърнис.

Рип тичешком отиде в ъгъла на стаята, който гледаше към хангара, и застана на колене, така че през прозореца се виждаше само главата му.

Дано успееше!

Опита се да проясни мислите си. Затвори очи, скри лицето си в шепи, три-четири пъти пое дълбоко дъх.

Добре.

Повика образа на летящата чиния в ума си, представи си, че седи на пилотската седалка.

„Включване на реактора!“

Изчака малко.

„Издигане. Трийсет сантиметра.“

Отново изчака три-четири секунди, после нареди:

„Прибери колесниците!“

Капитан Икеда се готвеше да се откаже. Не можеше да открие как се отваря люкът. Такава дреболия, и все пак трябваше да се признае за победен.

Тръгна към Червен едно, който още беше до вратата, и тъкмо му съобщаваше по радиостанцията да унищожи летящата чиния с противотанковата граната, когато чу бръмчене зад себе си. Не високо, а съвсем тихо бръмчене.

Озърна се през рамо. Летящата чиния висеше на трийсетина сантиметра над бетонния под.

Той залитна, но успя да възстанови равновесието си и се обърна с лице към кораба.

Колесниците се вдигаха.

— Червен едно, тук Трети. В летящата чиния има някой. Веднага я унищожи!

Коки Овада се обърна към войника пред хангара, който му подаде противотанков гранатомет.

Когато отново погледна, летящата чиния се движеше!

Тя се плъзна над бетона, увеличи скоростта и се блъсна в затворената хангарна врата. Сградата се разлюля от удара.

Рип видя покрива на хангара да се разтърсва. Добре! Върна летящата чиния назад и я запрати още по-бързо към вратата. Покривът завибрира.

Трябваше ли да издигне летящата чиния, за да разбие покрива?

Първо вратата. Горните крила бяха сравнително слаби и лесно щяха да поддадат.

Летящата чиния се заби във вратата толкова силно, че горните панти се откъснаха и тя остана да виси на повдигащите кабели.

Овада се опитваше да задейства батерията на гранатомета, когато летящата чиния отново се блъсна във вратата, чийто ръб закачи кубинката му.

Японецът изгуби равновесие и падна.

Той вдигна оръжието, докато летящата чиния се отдръпваше за нов удар. Вратата бе откъсната от пантите си. Този път щеше да поддаде.

Преди да успее да вдигне гранатомета на рамото си, корабът се стрелна напред, отнесе вратата и полетя нагоре. Овада отскочи настрани, за да не го ударят падащите крила на вратата.

Когато Рип видя летящата чиния да се появява, го обля вълна на облекчение. Да, да, да!

Изведе летящата чиния иззад ъгъла, издигна я на своята височина, после намали скоростта и бавно я насочи към атриума.

Първата ракета томахоук наближи крайната си точка и се понесе нагоре. Бързо се издигна на хиляда метра и продължи под остър ъгъл. Радарът в носа й превключи на режим на прихващане на целта.

Целта беше вентилаторна шахта на покрива. Компютърният анализ на радарните данни разпозна шахтата с деветдесет и девет процента сигурност. Компютърът провери положението на шахтата според прогнозните координати, установи, че се вписва в параметрите, и започна да издава насочващи команди.

Ракетата се понесе надолу.

Рип Кантрел плавно приближи летящата чиния до атриума. В този момент зад него проехтя автоматичен откос. Той се разсея само за миг, после отново се съсредоточи върху летящата чиния.

Стъклата избухнаха от прозорците и се посипаха наоколо. Рамките се огънаха, поддадоха и се свлякоха под напора на летящата чиния. Трясъкът на падащите стъкла и разкъсващия се метал се сля с откосите на Чарли и зловещите писъци на Бърнис.

* * *

Червен едно заобиколи ъгъла на хангара с гранатохвъргачката на рамо. Той се облегна на сградата и се прицели с оптичния мерник в летящата чиния, която кацаше сред останките от атриума.

Първата ракета томахоук мина само на петнайсетина сантиметра от вентилаторната шахта и се заби на половин метър в железобетонния под на хангара преди да избухне бойната глава.

Силата на взрива повдигна покрива на празния хангар и изби стените.

Коки Овада отхвърча от стената точно в мига, когато натисна спусъка на гранатохвъргачката. Противотанковата граната измина осемдесетте метра над моравата и проби дупка в къщата на Хедрик. Тя премина през три стени преди контактният детонатор да се блъсне в нещо достатъчно плътно, за да го взриви — бетонната асансьорна шахта в центъра на сградата.

Силата на избухналата бойна глава срина стените на шахтата и асансьорът, който беше горе, се блъсна в двигателя и го откъсна от тавана. Целият асансьор заедно с машината с мощен грохот се стовари долу.

Когато експлозиите разтърсиха къщата и от тавана се посипа прах, Хедрик чу радиостанцията на Ред Шарки да пращи. Той я вдигна и я доближи към ухото си. Шарки нямаше да възрази: той лежеше мъртъв на метър и половина от него.

— Тук Хедрик.

— Господин Хедрик, летящата чиния е върху къщата ви и

хангарът току-що се взриви.

— Върху къщата ми?

— Точно върху покрива. Събори атриума и сега е кацнала там като кокошка в полог.

Оная кучка Чарли Пайн! *Тя* беше виновна. *Сто и петдесет милиарда долара на боклука. Проклета случайност!*

Той приклекна, отиде при бюрото си и изтегли долното чекмедже. Радиоуправляемото устройство на бомбата още беше там, където го бе оставил. Извади го пред погледите на европейците и австралийските политици, постави го на бюрото и натисна ключа.

Зелена светлина.

Когато спусна летящата чиния сред останките от покрива на атриума, Рип Кантрел се приближи до люка и го отвори.

— Хайде, Чарли, време е да си тръгваме.

Тя прескочи огънатите греди, като се опитваше да избягва парчетата стъкло. После се обърна и извика на свилата се под бюрото жена:

— Бърнис, сега е твоят шанс. Искаш ли да дойдеш с нас?

— Не.

Блондинката оставаше при парите. Чарли сви рамене и продължи напред.

Рип трепереше от напрежение. Мутрите на Хедрик всеки момент щяха да се качат по стълбището, стреляйки като побъркани.

— Ще ми обясниш ли как докара това нещо?

— По-късно. Хайде, влизай. Да се махаме оттук!

Вторият томахоук не успя да открие целта си, затова компютърът избра да се насочи към предварително програмираните координати. Ракетата падна на около метър от мястото, улучено от предишната.

Стените на хангара ги нямаше, за да ограничат силата на взрива и най-близкият гълфстрийм, този на Хедрик, пое повечето шрапнели. От дупките в крилото му потече гориво.

Докато Чарли се качваше в летящата чиния, нещо със страшна сила я удари по дясното рамо.

Рамото и ръката й се вцепениха и тя изпусна автомата. Опита се да се свлече навън през люка, но Рип я натискаше по задника. Въпреки волята си Чарли се вмъкна в летящата чиния и се просна по очи.

Ръгби жестоко я ритна в ребрата и от устните й се изтръгна стон.

Рип пропълзя след нея и се хвърли към австралиеца.

Главорезът изкрещя. Без думи — от кървавата дупка в подутата каша, която представляваше лицето му, се разнесе пронизителен вой.

Пак се опита да я ритне, ала този път улучи Рип. При следващия ритник младежът го сграбчи за крака. Ръгби падна, като продължаваше да надава крясъци.

Чарли се претърколи и опита с лявата ръка да извади пистолета от десния джоб на якето си. Едва дишаше от болка в ребрата.

Австралиецът беше силен колкото десет мъже. Рип не можеше да направи нищо повече, освен да стиска крака му, докато онзи го млатеше по главата и раменете с юмруци.

Чарли най-после измъкна пистолета и се опита с дясната ръка да свали предпазителя. Не успя. Накрая го направи с лявата.

Насочи оръжието към Ръгби и стреля.

Куршумът му подейства като остен на бик. Той обезумя, продължи да крещи с всички сили и изрита Рип толкова свирепо, че младежът изпусна крака му.

Напълно побеснял, австралиецът се хвърли към Чарли. Тя просто продължи да стреля.

Ръцете му се стегнаха около гърлото й.

Вече я задушаваше, когато Чарли видя друга бомба, залепена под пилотската седалка. Въпреки физическите страдания това я изпълни със сили. Пистолетът все още беше в лявата й ръка. Тя стреля още два пъти в тялото на Ръгби, после се разнесе глухо изщракване. Празен!

Главорезът бавно се олюля към нея, но Рип го хвана за косата и заби отвертка отстрани в шията му.

Крясъците утихнаха. Ръгби се строполи на пода.

Чарли се пресегна и с рязко движение отлепи бомбата.

— Хайде, Рип, да го хвърлим през люка.

С лявата си ръка тя напъха взривното устройство в ризата на австралиеца и помогна на Рип да го избутат към люка.

— Ти пилотирай — извика младежът. — Аз ще блъсна летящата чиния в нещо.

Чарли се хвърли на пилотската седалка и вдигна лоста с лявата ръка. Машината се издигна от покрива, колесниците се прибраха.

Жената натисна лоста настрани и корабът се понесе над моравата.

Рип довлече Ръгби до люка и го пусна. Трупът полетя към земята, но на десетина метра спря във въздуха.

— Попадна в антигравитационното поле — извика Рип.

Хедрик и европейците стояха до прозореца в библиотеката, когато се появи летящата чиния. Ръгби висеше във въздуха под нея.

— Онова е вашият човек Ръгби, нали? — попита единият австралиец. — Погледнете лицето му!

Хедрик натисна бутона на дистанционното управление.

Зад него се разнесе експлозия. Той се обърна. Отсрещният край на стаята се изпълни с прах от мазилка. Когато се поразнесе, милиардерът видя сейфа. Вратата висеше на пантите си и отвътре излизаше дим.

Проклетата Чарли Пайн!

Пиеро замислено се взираше в дистанционното управление на Хедрик. Ако неговата делегация беше заминала с летящата чиния, милиардерът щеше да ги убие. Французинът бръкна в джоба си за собственото си радиоуправляемо устройство. Включи го и натисна бутона.

— Ела да пилотираш — извика Чарли и скочи от пилотската седалка. След като бе успял да затвори люка, Рип се настани пред пулта и си сложи обръча на главата.

„Искаме да запалим ракетните двигатели и да потеглим.“

Зад себе си чу рева на запалващите се ракетни двигатели.

Пиеро гледаше през прозореца летящата чиния, когато натисна бутона на дистанционното управление. Тялото на Ръгби, което все още висеше в гравитационното поле, изчезна сред огнено кълбо.

Летящата чиния бързо се отдалечаваше. Ревът на двигателите разтърси прозореца на библиотеката, спука го и той се посипа като дъжд от остри парченца.

Втренчени през дупката на мястото на прозореца, хората в библиотеката видяха как корабът изчезна в мъглата.

Докато гледаха, от самолетите на пистата пред хангара се вдигнаха две огнени кълба. Господин Ито от японската делегация и господата от Пекин бяха взривили бомбите си.

Красноярски бе в спалнята си и напразно натискаше бутона на радиоуправляемото си устройство. Зеленатa лампичка на батерията не се включваше. Той отвори капачето на кутията.

Батерията беше руска.

Красноярски изруга, запрати дистанционното устройство в стената и го разби.

След като изминаха около двайсет и пет километра, Рип Кантрел зави. Не беше докоснал пулта и само с обръча на главата си казваше на компютъра какво иска да направи.

Когато хоризонтира летящата чиния и отново я насочи към имението на Хедрик, той остави кораба да ускори над един мах. Чарли седеше на една от седалките. Ускорението ги притисна назад.

Движеха се с повече от шест маха, когато прелетяха на височина шейсет метра над ранчото на Хедрик.

Ударната вълна разби всички прозорци в сградата и напълно отнесе горния етаж. Цялата къща се разтърси.

Носът на летящата чиния се наклони нагоре и корабът полетя към космоса върху огнен стълб.

19.

Към един часа в дъжделивата и мъглива лятна нощ Рип Кантрел спусна летящата чиния над върхарите и я приземи пред хангара на Артър.

Беше влязъл в атмосферата над Югозапада — в резултат на което навярно в цялата страна бяха замигали лампички и бяха завили сирени — ала през последните два часа бе летял с двеста възела на височина по-малко от триста метра. Преди половин час водата им беше свършила, затова бе намалил до скоростта на антигравитационната система, някъде към сто възела.

В момента Рип не виждаше нищо през купола. Не посмя да включи прожекторите, затова когато компютърът съобщи, че са пристигнали, просто му нареди да кацне. Това буквално бе проява на сляпа вяра. И все пак беше адски напрегнат, когато усети, че плазовете на колесниците докосват нещо стабилно. Сега го обля топла вълна на облекчение и от очите му бликнаха сълзи.

Чарли спеше на кушетката. Отстрани лицето й беше посиняло от ритника на Ръгби и дясната й ръка бе частично парализирана. Сигурно имаше и пукнати ребра. От ускорението над Австралия беше припаднала. Рип би трябвало да помисли за раните й преди да нареди на компютъра да премине на пълна мощност.

Той се изправи в мрака на кабината и се замисли за случилото се през последните няколко дни.

„Ами аз! Забих отвертка в шията на оня побъркан… Чарли го простреля осем-девет пъти…“

Дали летящата чиния си струваше?

Отвори люка и скочи навън.

Топлият влажен въздух ухаеше на пръст. Рип се заизкачва по полегатия склон към къщата, като се олюляваше.

Чичо му сигурно спеше на отворен прозорец. Младежът спря отпред и го повика.

— Ти ли си, Рип?

— Да, чичо. Аз съм. Имам нужда от помощ.

— Ще се облека. Веднага слизам.

— Ела при хангара.

— Добре.

Двамата събудиха Чарли, помогнаха й да се изкачи по склона и без да палят лампите, я настаниха да си легне в къщата. На същото легло, на което Рип бе спал през летните ваканции. Той я хвана за ръката.

— Няма смисъл съседите да научават, че имам гости — каза Артър и се обърна към Чарли. — Утре сутрин ще те заведа на лекар.

— Пресата още ли обсажда фермата? — попита Рип.

— Да, но Чарли ще легне на седалката, за да не я видят. Шерифът не позволява на репортерите да се приближават съвсем до портата.

— Съжалявам, че ти докарахме такива неприятности.

— Радвам се, че мога да помогна — отвърна Артър и излезе от стаята.

Без да пуска ръката на Чарли, Рип приклекна до леглото.

— Благодаря за всичко — промълви той.

— Можеше да излетиш много по-рано — каза Чарли. — Но не искаше да тръгнеш без мен, нали?

— Реших, че трябва да си заминем заедно.

Тя стисна дланта му.

— Ще се видим след няколко седмици — обеща Рип. — Оздравявай.

— Ако искаш, можеш да ме целунеш за довиждане.

Той искаше.

Артър правеше кафе в кухнята, когато Рип слезе долу. Лампите светеха. Младежът отвори хладилника и надникна вътре. За пръв път в живота си не изпитваше глад. Той седна на масата.

— Когато се качихме в летящата чиния, вътре имаше един човек. Опита се да убие Чарли с ритници, после да я удуши. Тя го простреля седем-осем пъти и аз го намушках с една отвертка. — Споменът неочаквано го връхлетя и Рип избърса потта от лицето си. — Целият под на кабината е в кръв.

— Не мисли за това — спокойно отвърна Артър. — Ще ми разкажеш ли за Австралия?

Когато свърши разказа си, Рип бе изпил три чаши кафе.

— Струва ми се, че не си имал друг избор, освен да намушкаш оня тип — рече чичо му.

— Чарли застреля ония хора, бам, бам, бам.

— Това ли те смущава?

— Може би трябваше да оставя летящата чиния на ония копелета и някак си да измъкна Чарли оттам.

Артър изсумтя.

— Не можеш да живееш като изтривалка за крака, малкия. Постъпил си правилно.

— Разкажи ми какво става тук.

— Не знам откъде да започна. Летящата чиния още е медийно събитие. Телевизията вече й отделя само по три-четири часа, пак пуснаха разни сапунки и токшоута, обаче цялата страна кипи. Медиите отчаяно ви търсят. Това са твоите петнайсет минути слава.

— Могат да си ги задържат. Не давам интервюта.

— Може да се наложи. Ти си собственик на летящата чиния.

Рип го зяпна.

— Искаш да кажеш буквално ли?

— „Уелстар Петролиъм“ ти я продаде в замяна на дял от двигателната технология. Утре сутрин… не, тая сутрин чичо ти Оли ще подаде иск във федералния съд във Вашингтон. Настояваме за временна ограничителна заповед срещу правителството. Естествено, няма гаранция, че ще успеем, обаче според Оли има голяма вероятност.

Рип тихо подсвирна с уста.

— Искам да взема Чарли във Вашингтон със себе си след няколко дни, когато насрочат изслушването. Тя ще бъде страхотен свидетел.

— Чарли има нужда от почивка.

— Разбирам. Ще се погрижа за нея. През следващите няколко седмици трябва да скриеш летящата чиния някъде, за да не я намерят.

След малко на Рип му хрумна идея.

— Ще се прибера вкъщи. Работниците няма да кажат на никого, че съм там. От двайсет години са при нас, живеят в ратайските къщи във фермата, откакто почина татко. Те са верни приятели.

— Скрий летящата чиния, за да не я открият.

— Мисля по тоя въпрос.

Артър се изправи.

— Можеш ли да излетиш преди изгрев-слънце?

— Аз просто се свързвам с компютъра и той пилотира.

— Тогава най-добре тръгвай. Колкото по-дълго остане тук корабът, толкова по-голяма вероятност има да го намерят.

— Благодаря, Артър.

— Ще се погрижа за Чарли, Рип. И Оли ще се погрижи за правителството. Ти само се скрий.

Младежът прегърна чичо си.

— Обичам те, Артър.

— И аз те обичам. Хайде, ще ти помогна да напълниш резервоара.

— Ще ми дадеш ли назаем някое джобно ножче?

Артър извади ножчето от джоба си и му го подаде.

— Рибарски кукички и кибрит?

— В хангара. Вземи каквото искаш.

Стояха с ръце в джобовете, заслушани в течащата вода, когато Рип попита:

— Нали каза, че „Уелстар“ са ми продали летящата чиния срещу печалба от двигателната технология? Това означава ли, че трябва да задържим летящата чиния?

Артър се поколеба.

— Не непременно. Защо питаш?

— Заради нея помогнах да убият човек. Той си получи заслуженото и не съжалявам, че съм го сторил, обаче не искам да го правя пак.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам я, но все пак не желая да ми се налага да убивам хора, за да я задържа. Не я искам чак толкова много.

— Ти рискува живота си, за да си я върнеш от Хедрик.

— Рискувах живота си, за да си върна Чарли. Добре де, добре — *и летящата чиния*. Но всеки човек умира. Умирането е лесно. Убийството — това е нещо друго.

Нито намек за събитията в австралийското имение на Хедрик не стигна до пресата. Естествено, това бе добре: медиите раздухаха новината за процеса на Оли Кантрел, посочвайки президента и Джо Делаурио като ответници на първите страници на вестниците из цялата страна.

В Мисури Артър с помощта на окръжния шериф се измъкна през журналистическата обсада и заведе Чарли на рентген в местната болница. Лекарят каза, че имала две

счупени ребра и силно натъртено рамо. Макар че ръката ѝ вече не беше безчувствена, толкова я болеше, че не можеше да я повдигне. Докторът ѝ предписа да си слага ледени компреси срещу подуването и няколко дни да я носи на превръзка през шията.

Артър и Чарли не се върнаха във фермата, а продължиха за Вашингтон.

Чарли установи, че много харесва Артър. Както ѝ бе казал Рип, чичо му беше невероятно интелигентен, духовит и чаровен. След австралийските си приключения тя намери компанията му за приятна и успокоителна. Отчасти защото Артър обичаше да говори за Рип, подозираше Чарли. Докато пътуваха с пикапа, той ѝ разказа семейната история и всички смешни случки с племенника си, за които се сети.

Рип, Рип, Рип, не можеше да се наслуша за него. Дори само името му я караше да се усмихва.

О, пък и беше приятно да пътуваш из Америка в мъглив летен ден със спуснати прозорци, сред високите жита, да гледаш как фермерите събират сеното и ремонтните групи асфалтират пътищата. Двамата с Артър не спираха да разговарят, докато по радиото предаваха бейзболен мач и километрите се нижеха.

Два дни след като напуснаха Мисури Артър и Чарли спряха да си починат в скъп нюйоркски хотел с отлична охранителна система.

— Ние гарантираме вашето спокойствие, господин Кантрел — обеща управителят. — Държавните глави избират хотела ни по време на нюйоркските си визити тъкмо поради тая причина. Репортерите не смеят да ги безпокоят.

Дадоха им ъглов апартамент с две спални на осемнайсетия етаж.

— Хайде да си поделим разноските, чичо Артър. Имам пари. Хедрик ми подхвърли малко дребни. — Чарли извади пачката банкноти от джоба си.

Той махна с ръка.

— Не се безпокой. Аз карам пикап и живея във ферма в Мисури, защото така искам, а не защото ми се налага. Сега иди да си сложиш лед на ръката, докато се обадя на някои хора. Ще поръчаме да ти донесат дрехи тук, за да си избереш нещо. Дънките не стават за там, където отиваме. И ще се опитам да

ти запазя час за фризьор тук в хотела.

— Фантастично! — отвърна Шарлот Пайн. — С удоволствие отново ще се почувствам жена.

Същата вечер дойде гост.

Той почука на вратата и Чарли му отвори.

— Заповядайте, професор Солди.

Археологът остана за миг на прага, вторачен в нея със смръщено чело. С красивата си прическа и дрехи тя се чувстваше като нова и изглеждаше коренно променена.

— Много исках да ви видя отново, госпожо Пайн.

Чарли широко му се усмихна и затвори вратата след него.

След като тримата в продължение на петнайсетина минути обсъждаха положението с летящата чиния, Артър каза:

— Поканих ви да се срещнем, професор Солди, защото съм впечатлен от задълбочените ви възгледи за значението на летящата чиния. Не гледам много телевизия, но проследих няколко ваши интервюта. Теориите ви са сериозно обмислени и провокативни.

Солди кимна.

— Благодаря.

— Затова искам пръв да научите, че основните детайли в теорията ви за летящата чиния са абсолютно верни.

Археологът го зяпна с отворена уста.

Артър домъкна най-големия си куфар и предпазливо го отвори. Отвътре извади предмет, увит в изолираща опаковка.

— Този компютър е от летящата чиния. Хората на Хедрик бяха започнали да го разглобяват в Сахара.

— А, да — спомни си Солди.

Чарли се изненада.

— Съвсем бях забравила за него.

— С Рип го демонтирахме в моята ферма преди да пристигне Хедрик. Докато ти спеше, експериментирахме с компютъра, научихме някои необикновени неща и решихме да го свалим, за да мога подробно да го проуча.

Чарли поклати глава.

— Бях прекалено заета, за да забележа, че го няма.

— Успях да определя мощността и волтажа, за да включа компютъра, и му поставих трансформатор, за да го използвам

извън летящата чиния. — Артър извади трансформатора от куфара, включи щепсела в контакта, после свърза друг кабел с компютъра. — Поставих и протектор против токови удари.

После извади от куфара обръч, чийто кабел вече беше свързан с компютъра.

— Миналата седмица посветих три дни на тоя компютър. — Артър извънредно внимателно подбираше думите си. — Според мен в него има толкова много информация, че учените от голям университет могат да я проучват цял век. Аз се докоснах само до повърхността.

Загледан в компютъра, Солди замислено прехапа устни. Той го погали с пръсти.

— Както ще видите, професоре, главната директория ви дава десетина възможности за избор. С Рип избрахме първата и тя се оказа наръчник за поддръжка и управление на летящата чиния.

Чарли повдигна вежди.

— Рип изобщо не ми е споменавал за тоя компютър.

Артър се ухили.

— Рип е самата дискретност.

— Явно се е научил от теб — не му остана длъжна тя.

— Тая вечер искам да отворите втората директория, професоре — продължи Артър. — Тя поглъща всичките ми мисли от три дни насам. Надявам се, че след няколко месеца ще мога да посветя остатъка от живота си, за да я проучвам.

— А другите директории? — попита Солди.

— Нямах време да отворя всичките. Доколкото мога да определя, те са още по-интригуващи от втората. Тая вечер обаче искам вие да я отворите. От нея разбрах, че теориите ви са верни. Искам лично да преживеете тоя… миг.

— С удоволствие.

Артър погледна обръча.

— Връзката с компютъра се осъществява с помощта на този обръч. Просто тръгнете по избраната директория и се приближавайте до всяка опция, която ви заинтригува.

Солди кимна с глава.

— Установих, че е по-добре да се настаните удобно и да се отпуснете. Няма да заспите.

Археологът отново кимна, този път с явно нетърпение.

Артър му постави обръча.

Солди отпусна глава на облегалката. Очите му останаха отворени, но нефокусирани.

След около половин минута Чарли се изправи и отиде до прозореца, откъдето се виждаха светлините на Манхатън. Артър се приближи до нея.

— Какво има във втората директория? — попита тя.

— Енциклопедия. Предполагам, че обхваща всичко, което са знаели за вселената създателите на летящата чиния.

— Те наистина ли са нашите прадеди?

— Засега сведенията са косвени. По всяка вероятност… да.

Тя се замисли за миг.

— Идва ми наум нещо, което баща ми често повтаряше. Той казваше, че светът е пълен с идиоти, безспорен научен факт, който доказва, че еволюцията е празна работа.

Артър се подсмихна.

— Не е празна работа, а изключително сложно явление, което се развива в продължение на невероятно огромни периоди от време. Човешкият разум просто не е в състояние да схване времето в мащабите, достъпни на майката природа.

Чарли се обърна към Солди. Очите му вече бяха затворени.

— Създателите на летящата чиния открили ли са великата обща теория, теорията на всичко?

— Да. Разбирали са връзките между всички сили във вселената и тъкмо затова са могли да проектират и построят антигравитационната система на летящата чиния. Тя е практическо приложение на тези знания.

Чарли Пайн отново се завъртя към прозореца и опря чело на стъклото.

След два часа Артър свали обръча от главата на Солди. Археологът запремигва и се заозърта наоколо. Пресегна се към масичката пред него, погали я с ръце, очевидно, за да се увери в материалността на реалния свят. После докосна компютъра, прокара пръсти по него и отпусна длани отгоре му.

— Трябва да помисля за това — накрая промълви ученият.

Докато се канеше да си тръгне, той спря и бръкна в джоба на сакото си.

— Един момент — каза Солди. — От вълнение за малко да забравя. Следобед получих доклад от университетската лаборатория за материята, която с Рип открихме в машинния отсек на летящата чиния. Това са останки от различни лични вещи, нещо като портфейл, ако щете. Искам да ви покажа едно от нещата.

Той извади няколко плика от джоба си, разгледа ги и избра единия. Вътре имаше грижливо сгънат лист хартия и Солди го остави на масичката. Чарли и Артър се наведоха над него.

На листа имаше снимка на жена. Очевидно жена, с женски черти на лицето и шията. Щастливо се усмихваше. Трудно обаче можеше да се определи расовата й принадлежност.

— Това е компютърна възстановка на парче разпаднал се материал, който дадох в лабораторията — поясни професорът. — Колебая се да го нарека „снимка“ — това е някакъв образ върху нещо като хартия. Все още се опитват да установят точния вид.

— Портрет на Ева — рече Чарли Пайн.

— Нещо такова, предполагам — съгласи се Солди. Той внимателно сгъна листа и го прибра в плика.

На вратата археологът няколко пъти стисна ръката на Артър.

— Много ви благодаря. Благодаря ви от все сърце.

— Елате пак утре сутрин, професоре. Ще поговорим отново. Лека нощ.

— Какъв ще е краят на вселената, чичо Артър? — попита Чарли Пайн, преди да се оттегли в стаята си.

— Ще се преражда — отвърна Артър Кантрел. — И после пак, и пак…

20.

Когато Рип Кантрел напусна Мисури, оставаше още час до изгрев-слънце. Насочи летящата чиния на север към Канада и кацна на пясъчен нанос край широка река, която течеше на север към Ледовития океан. Следобед лови риба с такъмите на Артър и успя да хване две големи риби. Приличаха на пъстърва, ала се съмняваше, че са такива.

Вечерта ги изпече на огън, запален с дърва от брега на реката, които разтопените снегове явно всяка пролет бяха влачили на стотици километри на север от южните гори.

На тези географски ширини по това време на годината сумракът продължаваше до късно вечерта. Звездите изгряха една по една, на хоризонта засия полумесецът. Накрая, когато огънят вече гаснеше, черната кадифена нощ заблестя от звезди, пръснати като песъчинки по небето.

Коя беше звездата? От коя бяха дошли създателите на летящата чиния?

Остана край огъня с напразната надежда да види Северното сияние, докато звездите започнаха да избледняват с настъпването на новия ден. Постигнал мир с вселената, Рип Кантрел се вмъкна в летящата чиния и легна да поспи.

След два дни реши, че е останал там достатъчно дълго. Разузнавателните сателити несъмнено бяха засекли кораба и беше само въпрос на време някой да дойде, за да го открадне. Искаше да си тръгне преди да се появят.

Същата вечер хапна риба, угаси огъня, закопча се на пилотската седалка и излетя на юг.

Движеше се ниско и бавно, на по-малко от триста метра и под триста възела, като смяташе, че така не влиза в обсега на повечето радари. Експериментира с ръчно управление, ала машината бе прекалено маневрена за новак. Спомни си съвета на Чарли и изчака корабът да се стабилизира, после предпазливо отново се пресегна към пулта.

Цялата история бе абсурдна. Той, селското момче от Уисконсин, пилотираше истинска летяща чиния. Засмя се на себе си, на ситуацията и на цялата бъркотия.

Пристигна точно преди зазоряване. Скри летящата чиния и извървя пеш десетте километра до дома си, докато небето постепенно изсветляваше и слънцето надзърташе иззад ръба на

света.

Люлката на предната веранда го подканяше. Рип се настани на нея и зачака майка му да се събуди и да слезе в кухнята.

Фермата изглеждаше чиста и зелена в края на лятото. Чуваше мучащите крави, които очакваха закуската си, усещаше миризмата им. Беше израснал с тази миризма, която рядко забелязваше, освен когато се завръщаше отнякъде.

Люлееше се назад-напред, веригите проскърцваха на куките, както винаги.

Тъкмо задремваше, когато чу майка си в кухнята. Той се изправи, прозя се и влезе вътре.

— Здрасти, мамо.

— О, *божичко*! Уплаши ме, Рип. — Тя го прегърна и силно го притисна към себе си. — Къде беше, момчето ми? Когато дойдоха ония хора, не знаех какво да говоря. — Майка му се вгледа в лицето му. От очите ѝ бликнаха сълзи. — Беше ме страх, Рип. За теб. И за мен.

— Всичко е наред, мамо. Не си имала избор. Трябвало е да отговориш на въпросите им. Разбирам.

Тя се опита да му отвърне и не успя. Рип я притисна към себе си. Когато майка му се поуспокои, той отпусна прегръдката си. Тя нервно се усмихна и избърса сълзите от очите си.

— Всеки ден говорят за теб по телевизията. Ти си най-известният човек в света.

— Скоро ще премине, мамо. Ще премине. Догодина никой няма да си спомня името ми. Ще приказват за оня, как му беше името, човека с летящата чиния.

— Ще закусваш ли? Шунка, яйца и картофи?

— Ако направиш, ще ги изям.

Тя отново впери поглед в лицето му, после се захвана на работа.

— Знам само каквото разправят по телевизията, затова ми разкажи всичко.

Рип се настани на кухненската маса и започна от пустинята, гореща, мръсна и гола под медно небе, със слънчев отблясък от нещо върху далечен хребет.

Едновременно приключи разказа и закуската. Пропусна случилото се с Ръгби. Майка му се беше облегнала на мивката

и пиеше кафе.

— И къде е сега тая чиния?

— Скрита е.

— Няма ли да ми кажеш?

— Не. Ония хора може да се върнат.

Той видя паниката в очите ѝ.

— Съмнявам се, че ще се появят пак, мамо, но ако дойдат, отговаряй на всички въпроси, които ти задават.

Тя няколко пъти кимна с глава.

— Добре. — И отново се обърна към мивката. — Къде ще идеш когато всичко това свърши?

— Не знам. Още не съм имал време да помисля.

— Лекциите в университета започнаха преди три дни.

— Навярно трябва да пропусна един семестър. Може да поработя тук във фермата.

— Докато тая история с летящата чиния приключи, единственото място, където можеш да получиш работа, е щатският затвор.

— Предполагам.

— Можеш да помогнеш във фермата, обаче ще те излъжа, ако ти кажа, че имаме ужасна нужда от теб. Момчетата се справят със задълженията си.

Рип кимна.

— Чичо Артър ще се обади след някоя и друга седмица. Иска дотогава да се скатавам някъде. Можеш да съобщиш на момчетата, че съм тук, ако ги накараш да обещаят, че няма да казват на никого.

— Може да се раздрънкат, Рип. Обичат в събота вечер да пият бира и имат гаджета.

— Ако заподозрат, че съм тук, и не им кажем, ще си имаме проблеми. Помоли ги да не ме издават. Нищо повече не можем да направим.

— Добре.

— Летящата чиния е скрита на място, където няма да я намери никой. Мислех довечера след залез-слънце да си взема дрехи и манджа и да се разходя до езерото. Бих могъл да остана в хижата, да половя риба, да прочета някоя от книгите, за които все не ми остава време.

— На езерото има рибари, Рип. То е достъпно за всички.

— Никой няма да е достатъчно близо, за да ме познае.

— Миналата седмица постоянно се обаждаха репортери, адски ми досаждаха. Изненадана съм, че тая сутрин телефонът още не е звънял.

— Когато чичо Артър се обади след две седмици, можеш да дойдеш до езерото с колата и да ме вземеш.

— Щом така искаш.

— Ако никой не ме открие тук, всичко ще се забрави. Утре във вестниците ще пишат за нещо друго. Политиците ще гласуват нов данък, някое старо гадже на президента ще се разприказва, в Холивуд ще избухне нов скандал… Вестниците винаги са пълни.

— Това предсказание ли е?

— По-скоро молитва. Не мога да живея дълго така.

— Много ли е сериозна връзката ти с оная Чарли?

— Мамо!

— Имам право да знам.

— Защо смяташ, че е сериозно?

— Не съм вчерашна. Не си отишъл чак в Австралия, за да си върнеш някаква машина.

— Тя ми харесва. Това достатъчно ли е? Нищо лошо не съм направил.

— Ами не знам. Никога нищо не ми казваш. Между другото, на колко години е?

— Не знам точно. Не съм й искал шофьорската книжка.

— Като че ли е възстаричка. Пилот изпитател, уволнена от военновъздушните сили…

— *Не* е уволнена! Сама е напуснала.

— Не си те представям с по-възрастна жена. Това е… някак смущаващо…

— Качвам се горе да си легна, мамо. Снощи не съм спал.

— Ако тя се обади, да те събудя ли?

— Уф, мамо!

Докато се качваше по стълбището, тя извика след него:

— Чарли била ли е омъжена?

Стаята му изглеждаше така, както си я спомняше: момчешки боклуци навсякъде, един-два плаката с мадами, бейзболна топка, с която беше спечелил шампионата в гимназията, сувенири от бейзболни мачове в Чикаго… Беше време да изхвърли повечето от тия детинщини.

Старият уинчестър на баща му беше в гардероба под

корниза. Рип го извади и няколко пъти изтегли рамото. Порови в гардероба, докато намери кутия с патрони. Бяха отпреди пет-шест години, но щяха да свършат работа.

Зареди пушката, увери се, че ударникът е спуснат, и я остави до леглото. Едва тогава си събу обувките и легна.

Стигна до хижата малко след полунощ. Ясно усещаше часовата разлика. Взе метлата, измете помещението и остави раницата си с консерви на лавицата. Мишките бяха пробили няколко дупки в чаршафите и одеялата. Той ги изтупа и отново ги постла на леглото.

Баща му беше построил хижата две-три години преди да умре. Рип си спомняше, че на няколко пъти са ходили двамата там през онова първо лято, после здравето на баща му бе започнало да се влошава.

През гимназиалните му години няколко пъти беше нощувал в хижата с приятели, бяха пили бира и бяха пушили цигари и изобщо се бяха държали глупаво.

Хижата просто беше едно от местата в живота му, място без много спомени — нито хубави, нито лоши.

Газовата лампа не хвърляше достатъчно светлина за четене. Седна на верандата в мрака и се заслуша в нощните звуци на жабите и насекомите. Комарите не хапеха много.

Призори усети, че задрямва, и отиде да си легне.

Дните се занизаха монотонно. Спеше, когато му се спеше, ядеше, когато огладняваше, ловеше риба, когато не четеше. Изяждаше рибата, която уловеше. На третия ден валя няколко часа.

Вече беше от седмица в хижата, когато един от ратаите му донесе две чанти с продукти.

— Майка ти праща храната. Ние с Отис купихме бирата.

— Благодаря, Шърман. Задължен съм ти.

— Аз и Отис няма да кажем на никого, че си тук, Рип. Честно.

— Вярвам ти.

— Разпитваха ни, без майтап. Един репортер от Лос Анджелис ми предложи сто кинта да му разкажа каквото знам. Интересуваше се главно за детството ти. Отпратих го, естествено. Познаваш ме, за приятел не бих се раздрънкал за

никакви пари.

— Така е.

— Всички в града си умират да те разпитат за летящата чиния, къде е, как си се научил да я управляваш, такива неща.

— Аха.

— И аз съм малко любопитен, нали разбираш.

— Ще ви разкажа всичко за нея веднага щом мога.

— Ние с Отис няма да кажем на никого, Рип. Честно.

— Хубаво е човек да има приятели като вас.

— Знаеш ли, никога не съм виждал летяща чиния. Нито една. Можеш ли да повярваш?

— Вярвам ти.

— Може да ни повозиш някой път, а?

— Ами…

— Гаджето ми Арлийн адски се вълнува. Тя много се интересува от извънземни и паралелни вселени, чете много книги. Знае всичко за летящите чинии. Направо ще се побърка от кеф, ако повозиш и нея.

— Ще се опитам да уредя нещо заради теб, Шърман. Много ти благодаря, че дойде.

— Да, Рип. Няма да кажем на никого. Честно.

Шърман и Отис щяха да се раздрънкат, знаеше го. Всъщност можеше да се басира, че Арлийн и всичките й приятелки знаят, че летящата чиния е някъде наблизо.

Докато проследяваше с поглед отдалечаващата се кола, той осъзна, че скоро някой може да се добере до летящата чиния. Беше си мислил, че щом корабът е скрит, никой няма да узнае къде е.

Ха!

Въпросът беше кой ще стигне пръв — хората на правителството или мутрите на Роджър Хедрик. Или някой друг.

Летящата чиния бе прекалено ценна. Струвала сто и петдесет милиарда долара, беше казала Чарли.

Да имаш толкова много пари бе все едно да притежаваш Калифорния.

Беше глупак да виси там, да чете книжки и да лови риба, уверен, че Хедрик е победен и властите са тъпаци.

Бе цяло чудо, че още не бяха довтасали.

Какво трябваше да направи? Да вземе летящата чиния и

да офейка ли? Да я остави скрита и да се помотае още една седмица, за да даде време на Артър и Оли?

Или да си остане до езерото?

Внесе продуктите в хижата, отвори две консерви чили и изсипа съдържанието им в тигана, за да го стопли на печката.

Трябваше да изчезва. Летящата чиния щеше да е в пълна безопасност единствено в орбита, но пък той трябваше редовно да се храни, да спи и да ходи до тоалетната.

Изяде чилито и разчисти, после си приготви раницата. Щеше да тръгне след мръкване.

Остави уинчестъра на масата пред себе си, провери ударника.

Можеха да се появят всеки момент…

И какво щяха да искат?

Да ги отведе при летящата чиния.

Добре, щеше да я остави където си беше. Трябваше да се скрие. Постоянно да е в движение. Всяка нощ да спи на различно място.

Излезе на кея и огледа езерото. Двама души ловяха риба с лодка, закотвена на петдесетина метра от брега, може би на шестстотин метра от хижата. Наоколо не се виждаше никой друг.

Стори му се необичайно. По това време на годината обикновено в езерото плаваха по седем-осем лодки, а в гората имаше десетки хижи.

Предишния ден бе видял пет лодки.

Къде бяха изчезнали хората?

Ядоса се сам на себе си. Това беше параноя. Само защото добродушният бъбрив Шърман Хокет му бе донесъл две чанти кльопачка нямаше основание да обявява бойна тревога. Рип беше в хижата от седем дни… не, от осем.

Предостатъчно време, ако Хедрик бе искал да отмъкне съкровището.

Сви устни и се опита да подсвирне. Не успя. Върна се на брега и се запъти към хижата, като си придаваше небрежен вид.

До залез оставаше един час.

След мръкване щеше да се махне.

Влезе в хижата и седна на кухненския стол срещу вратата. С пушка в скута си.

Когато съвсем се стъмни, Рип подпря пушката в ъгъла, метна раницата на гърба си и заключи вратата след себе си. Остави газената лампа да гори. Газта щеше да свърши на другия ден и тя сама щеше да угасне. С малко късмет дотогава той щеше да е в Канада.

Чакълеият път продължаваше осемстотин метра през гората и водеше до шосето. Рип бе вървял около пет минути, когато чу автомобилен двигател. Той отби от пътя и навлезе в гората. Колата се приближаваше.

Едва не се препъна в един повален дънер. Рип залегна зад него и се заслуша.

Колата бавно се движеше по пътя с угасени фарове. Зад нея идваше втора… И трета. Всичките с угасени фарове.

„Мамка му!…“

Поне не беше в хижата. Тъкмо навреме. Някой го търсеше.

Нямаше да го намерят в гората през нощта. Когато слънцето изгрееше, може би, но дотогава той щеше да е далеч на север.

„Какви са тия хора?“

Нямаше значение. Искаха летящата чиния и за да се доберат до нея, трябваше да минат през него.

Когато колите се отдалечиха, той се изправи и намести раницата на гърба си.

Не виждаше много добре, но не беше съвсем тъмно и очите му бяха посвикнали.

Бавно закрачи към шосето, като се движеше с протегнати напред ръце. Щом излезеше на пътя, можеше да продължи към града, който бе на около шест километра от там. На сутринта щеше да вземе кола под наем от Честния Ед Уайт, търговеца на автомобили втора ръка, и до следобед щеше да е в Канада.

Час по час спираше и напрегнато се вслушваше. Нищо.

На няколко пъти падна и се издраска в невидимите клони. Въпреки това уверено се приближаваше към шосето, когато чу гласове.

Закова се на място.

Мъжки гласове, поне трима, но не можеше да разбере думите. Мъжете бяха пред него. Може би на пътя, може би в гората.

Щом ги чуваше да говорят, може би и те го бяха чули да

се препъва в гъсталаците.

Седна на мястото си.

Гласовете се приближаваха, ала не се забелязваха лъчи на фенерчета.

Като се движеше колкото може по-тихо, Рип залегна по корем. Затвори очи, покри голия си тил и уши с ръце и зарови лице в шумата.

— … насам, Тони.

— Внимавай, дънер.

— Обикаля из тия проклети гори посред нощ като проклетия Даниъл Буун[1]…

Мъжете не се опитваха да пазят тишина и все повече се приближаваха. Рип лежеше абсолютно неподвижно.

Дойдоха право при него.

— Ставай, Даниъл Буун. Тая нощ няма да спим в гората.

Рип се претърколи. Някой светна с фенерче в лицето му.

Младежът се изправи.

— Той е. Светни насам, за да видя радиостанцията.

Някой му подаде фенерче. Той се замота с радиостанцията и я вдигна към устата си. Рип зърна очила. Инфрачервени очила за нощно виждане. Тия хора го виждаха като посред бял ден.

— Тук е Тони. Хванахме го. Играеше си на индианци в гората.

— Доведете го в хижата — чу отговора Рип.

— Обърни се, малкия. Дребен, вземи му раницата и я носи. После ще я претърсим. Демби, завържи му китките.

Някой здраво завърза китките му отпред с найлоново въже, което болезнено се вряза в плътта му.

— Добре, малкия, тръгвай. Демби, ти мини пред него, нека се държи за колана ти. Дай на друг да ти носи оръжието.

На паркинга до хижата имаше шест автомобила. Три бяха разположени в полукръг с включени фарове. Похитителите на Рип го накараха да се обърне и мъжът, когото наричаха Тони, го удари.

Не го очакваше и се просна на земята. Докато идваше на себе си, двама мъже го изправиха на крака. Тони беше четирийсетинагодишен, с къса коса и издути бицепси. Той

повторно удари Рип. Този път младежът бе готов, ала въпреки това отново падна. Докато го изправяха, в устата му нахлуваше гореща течност.

Опита се да блокира третия удар с ръце, но Тони беше бърз като котка. Улучи го в лявото око.

Рип се опитваше да предвиди къде ще е следващият удар, когато някой каза:

— Стига му засега.

Някакъв мъж навлезе в светлия кръг, пресегна се към лицето му и го завъртя, за да види окървавения му нос.

— Вие ми струвахте сума ти пари, господин Кантрел, и много ядове.

Роджър Хедрик!

Рип не отговори. В устата му имаше кръв и той я изплю на земята.

— Къде е тя?

Инстинктивно знаеше, че щом проговори, с него е свършено.

— Цялата нощ е на наше разположение, господин Кантрел. Имаме цяла нощ да ви причиняваме болка. Повярвайте ми, тия хора могат да ви причинят повече болка, отколкото сте способен да изтърпите.

Рип се опита да избърше кръвта от носа си с ръка. И за малко да не забележи, че Хедрик кима на Тони, който реагира моментално. Младежът едва успя да отметне глава по посока на силата на удара.

Оставиха го да лежи на земята. Милиардерът стоеше точно извън обсега на краката му.

— Никой няма да ви се притече на помощ — каза той. — Имам близо трийсет души, които са обградили целия район. Изолирали сме го от външния свят. Не можете да избягате, дори да ви развържем ръцете и да ви дадем един час преднина.

Хедрик се взираше в Рип и го измерваше с поглед.

— Счупи му крака — нареди той на Тони.

— Как разбрахте, че съм тук? — попита Рип. Гласът му бе дрезгав.

Австралиецът спря Тони с ръка.

— Щом разбрах кой е отмъкнал летящата чиния от пустинята, наредих да подслушват дома на майка ви и телефона й. Чакахме да й се обадите, напразно, естествено.

Накрая вие се появихте. Не можете да ми се изплъзнете, Кантрел. Светът е прекалено малък. За един час мога да събера цяла армия във всяка точка на планетата.

— Вали ли? — обади се един от зяпачите. — Дъжд ли чувам?

Хедрик погледна към мъжа.

— Ако се доберете до летящата чиния, как ще я измъкнете оттук? — попита Рип.

— Запознайте се с хер Цвернеман — отвърна милиардерът. — Най-добрият пилот изпитател в Европа. — Цвернеман пристъпи в светлия кръг. — Щом вие можете да пилотирате летящата чиния, Кантрел, и той ще може. Способен е да управлява всичко, стига да има крила или роторни перки.

— Някои явно са готови на всичко за пари — тъй като трябваше да каже нещо, измърмори Рип.

— Напълно прав сте, Кантрел. Напълно прав. И аз съм един от тях. Готов съм на всичко, за да получа летящата чиния. Ще я купя от вас още сега, ще ви измъчвам, ще накарам да изнасилят майка ви, каквото се наложи.

— Оставете майка ми на мира.

— Каквото се наложи.

Лицето адски го болеше.

— Казахте, че ще я купите. За колко?

— За един милион долара.

— Много щедро. Вие ще я продадете за сто и петдесет *милиарда*!

— Аз възнамерявам да спечеля като посредник. Един милион долара за вас, това е вашата печалба. Или приемете, или ще получа сто и петдесет милиарда долара за вашата кожа.

— Моята кожа не струва толкова.

— Тагарт! — Хедрик извика името така, като че ли викаше икономa си.

Бил Тагарт се приближи в кръга на светлината, за да го види Рип.

— Кажете му колко ви платих, Тагарт.

— Плати ми един милион, Рип. В брой. И ми плати още сто хиляди, за да дойда с него тая вечер. Дай му летящата чиния и двамата с теб ще можем да се оттеглим, и няма да ни се налага да работим повече нито ден до края на живота си.

Рип погледна Хедрик, погледна Тагарт и изплю кръв върху

предницата на ризата си.

— Ти си мръсник, Тагарт.

— И така да е. Един милион долара са си един милион долара. И когато си мъртъв, просто си мъртъв.

— Ако умра, Роджър Хедрик никога няма да получи летящата чиния.

— Стига — изсумтя милиардерът. — Изгубих достатъчно време. Знаете, че не мога да ви убия. Но мога да убия майка ви. Ако не отговорите на въпросите ми, още сега ще пратя няколко души при нея. Да започнем с един лесен въпрос: кой изкара летящата чиния от хангара в Австралия?

— Моля?

Рип беше получил няколко жестоки удара, затова отначало не разбра какво го питат.

— Кой я изкара от хангара ми и я издигна до атриума, за да ви вземе с Пайн?

— Наистина ли не знаете?

Хедрик дълбоко си пое дъх.

— Търпението ми се изчерпва, малкия. За последен път те питам, къде е летящата чиния?

Рип отпусна глава и избърса кървавия си нос в рамото си. Не очакваше удара на Тони. Болката избухна в скулата му.

Озова се проснат по очи с прахоляк в устата. Претърколи се по гръб и се опита да фокусира погледа си върху Хедрик.

Милиардерът разговаряше с Тагарт и Цвернеман, които бяха с една-две крачки по-близо до езерото. Стояха срещу Хедрик и в следващия момент се издигнаха във въздуха. Последваха ги сухи листа, съчки и буци пръст.

Тагарт изкрещя. Цвернеман извика нещо на немски, навярно ругатня.

Хедрик бързо заотстъпва назад, без да откъсва поглед от издигащите се нагоре мъже и черния силует над тях, по-тъмен от нощта.

— Господи! — ахна някой и насочи фенерчето си нагоре. Лъчите на фенерчетата и автомобилните фарове се отразиха в лъскавия мокър търбух на летящата чиния, увиснала във въздуха над издигащите се мъже.

Когато достигнаха средата на разстоянието до кораба, пищящите Тагарт и Цвернеман бяха смазани.

— Божичко! — извика Хедрик. Той се наведе над Рип и

изкрещя в лицето му: — Какво стана?

— Земята и летящата чиния се отблъскват взаимно. Летящата чиния ги смаза.

Рип с усилие се изправи на колене. Смачканите трупове висяха на пет-шест метра във въздуха между летящата чиния и земята, уловени в антигравитационното поле. Кръвта им показваше границите на полето. Телата сякаш бяха сплескани върху лабораторно предметно стъкло.

— В езерото. Искаш ли да си следващия?

Роджър Хедрик го хвана за ръката и рязко го дръпна.

— Ще трябва да дойдеш с мен, малкия.

Летящата чиния се приближи към тях. Мъжете наоколо се пръснаха като пъдпъдъци.

Рип все повече приближаваше кораба. Движението му вдигаше във въздуха нови листа, боклуци и чакъл. Когато усети, че олеква, той се обърна и се хвърли с протегнати ръце към бронята на най-близката кола. Успя да се хване в момента, в който краката му се откъснаха от земята. Увисна с главата надолу, притеглян от летящата чиния също като Тагарт и немския пилот.

Хедрик се бе вкопчил в кръста му.

— Кой е в чинията? — извика милиардерът. — Кажи им да спрат! Ще убият и нас!

Той също бе издигнат над земята и краката му сочеха към летящата чиния.

— Накарай ги да се отдалечат, малкия, иначе ще те взема със себе си.

Рип стискаше с всички сили бронята на колата. Ръбовете ѝ и найлоновото въже на китките му болезнено се впиваха в плътта му.

Усещаше, че ръцете на Хедрик се изплъзват.

Пръстите на Рип издържаха тежестта на двама мъже. Само как го болеше…

— В летящата чиния няма никой, нали? — изсъска австралиецът. — Тя се подчинява на теб!

Колкото и да бе невероятно, милиардерът прояви изключителна физическа сила, като пусна дясната си ръка и я премести на рамото на Рип. После и лявата. Той обви крака около тялото на младежа и успя да го стисне за гърлото.

Доближил лице само на няколко сантиметра от неговото,

Хедрик го душеше. Очевидно беше изгубил разсъдъка си.

— Ще убиеш и двама ни — успя да изхрипти Рип, докато пръстите на възрастния мъж се стягаха като менгеме.

— Тя е моя! — изсумтя Хедрик. — Моя! — И с всички сили натисна гръкляна му.

Рип заби колене в корема му, после в слабините и продължи да го рита, като се мъчеше да си поеме дъх.

Роджър Хедрик изкрещя и го изпусна. Ноктите му издраха кожата на младежа и разкъсаха ризата му, докато австралиецът излетя нагоре към очакващата го летяща чиния…

Рип незабавно отдалечи кораба. Когато антигравитационното поле го освободи, той пусна бронята на колата и се строполи на земята.

Един от смазаните трупове падна наблизо сред дъжд от кръв.

Други два продължаваха да висят в преходната зона между земята и летящата чиния. Единият беше на Хедрик.

Тони се приближи до Рип, без да откъсва очи от неподвижния кораб. Главорезът бе готов да си плюе на петите.

— Ти спечели, малкия — каза той и повиши глас: — Да се махаме оттук.

— Да не си се побъркал! — викна някой от другите. — Тая летяща чиния струва милиарди!

— Не ставай глупак — горчиво го скастри Тони. — Хедрик е мъртъв. Искаш ли да го последваш, да бъдеш смачкан като буболечка? И кой ще плати точно на теб, даже да успееш да се докопаш до кораба?

Рип насочи летящата чиния към най-близкия автомобил. Предният край на колата се издигна на около метър във въздуха. Той спря чинията и остави колата увиснала, докато мъжете се хвърлиха по останалите автомобили и припряно дадоха заден ход. Накрая отдалечи кораба на няколко метра, колкото да освободи висящата кола.

Неколцина от останалите мутри се втурнаха към автомобилите. Други неспокойно останаха по местата си, като осветяваха летящата чиния с фенерчетата си.

— Тръгвам си — заяви Тони. — Всеки, който иска да вземе летящата чиния от малкия, може да се ръкува с Роджър Хедрик в ада. — Той седна зад волана на най-близката кола и запали двигателя.

Рип остави летящата чиния където си беше и се запъти към хижата.

Зад себе си чу затръшване на автомобилни врати, рев на двигатели и хрущене на чакъл под гуми.

В кухненското чекмедже имаше нож. Рип успя да се пореже, но накрая освободи подутите си китки от найлоновото въже.

Седна на пода под светлината на газената лампа, избърса кръвта от лицето си с ризата и се заслуша в жабите и щурците.

---

[1] Даниъл Буун (1734 — 1820) — американски пионер. — Б.пр. ↑

21.

„Кантрел е собственик на летящата чиния, постанови съдията“ — тръбеше заглавието. Президентът намръщено прочете репортажа.

> След изслушване на страните вчера федерален окръжен съдия във Вашингтон издаде постановление на Оли Кантрел, който представлява племенника си Рип. „Властите нямат никакви аргументи — заяви съдията. — Властите нямат приемливи основания за претенции към летящата чиния.“

— Нямали приемливи основания — измърмори президентът на хората, които се бяха събрали около бюрото му. Той хвърли изпепеляващ поглед на министъра на правосъдието, който леко се изчерви.

Вниманието му привлече друго заглавие ниско долу на първа страница — „Изчезнал милиардер“. Репортажът започваше така: „Вчера госпожица Бърнис Керингтън-Смит съобщи за изчезването на своя съжител, австралийския индустриалец милиардер Роджър Хедрик, вторият по богатство човек в света. Преди девет дни чартърен самолет оставил г-н Хедрик на летището Минеаполис-Сейнт Пол. Индустриалецът бил видян да потегля с лимузина и оттогава за него няма никакви сведения. Госпожица Керингтън-Смит подозира убийство…“.

Президентът хвърли вестника на бюрото си.

— Какво имате да кажете за свое оправдание?

— Не е само това, господин президент — обади се О’Райли.

— Моля?

— Сутринта Оли Кантрел заяви по телевизията, че племенникът му дарява летящата чиния на Националния авиокосмически музей. Има няколко условия. Ядреният реактор трябва да бъде демонтиран, корабът никога повече не бива да лети и трябва да е постоянно изложен като музеен експонат.

— Политически шедьовър — промълви президентът. — Слава богу, че Оли Кантрел не е политик!

— Директорът на музея прие трите условия, естествено.

Лицето на Джо Делаурио поморавя.

— Не могат да го приемат! Летящата чиния трябва да бъде конфискувана от съображения за сигурност. Писна ми да галим с перце тия хора! Тук е заложено прекалено много.

— Да галим с перце тия хора ли? — повтори президентът и погледна директора на ФБР, който седеше до Делаурио. — Бихте ли повторил още веднъж, моля, за да разберат всички присъстващи. Включително генералът.

Директорът на ФБР пое дълбоко дъх, озърна се към Джо Бомбата, който беше стиснал зъби, и започна.

— По ваша заповед подслушвахме дома на майката на Рип Кантрел. Когато преди шестнайсет дни Рип се прибра вкъщи, пратихме наши хора при хижата край езерото, в която той се криеше. Както знаете, имахме заповед само да наблюдаваме и да ви докладваме, докато Министерството на правосъдието си осигури право над летящата чиния.

Директорът на ФБР се огледа.

— Вечерта на девети септември Роджър Хедрик и няколко десетки мафиоти от Чикаго пристигнаха при хижата край езерото в Минесота. Те завързаха и нанесоха побой на Рип Кантрел. Хедрик и още двама бяха смазани от летящата чиния, която сигурно беше под контрола на Кантрел. Когато летящата чиния се озове в музея, навярно ще можем да я проучим и да установим как я е контролирал… След смъртта на Хедрик оцелелите гангстери избягаха. Ние смятаме, че господин Кантрел е увил труповете с чаршафи от хижата, натоварил ги е на кораба и е отлетял. Космическото командване изгуби летящата чиния над калифорнийското крайбрежие. На другата вечер Кантрел се върна в Минесота, пак потопи летящата чиния в езерото и продължи да чете и да лови риба.

Президентът се почеса по главата и приглади фризираната си коса.

— Когато обсъждахме тоя въпрос, вие казахте, че според вас Хедрик е бил убит при самозащита, нали?

— Да, господин президент — потвърди директорът.

— И след като се посъветвах с министъра на правосъдието, аз реших да не арестуваме господин Кантрел.

— Трябва да вземем летящата чиния — изсумтя генералът. — Тя е национално богатство.

Търпението на президента се изчерпваше.

— Ако бях наредил да конфискуват летящата чиния въпреки решението на съда, щях да си осигуря импийчмънт.

— Можем да обжалваме решението — възрази Делаурио.

— Можем, обаче няма да го направим — отвърна шефът на кабинета. — Оли Кантрел ни лиши от тая възможност със съобщението, че Рип дарява летящата чиния на народа на Съединените щати. Ние претендирахме за летящата чиния от името на американския народ — и сега той му я дарява. Обжалването е политически невъзможно.

Президентът се наведе напред и размаха показалец към началник-щаба на военновъздушните сили.

— Всичко свърши, генерале. Кризата с летящата чиния беше неприятна още от първия ден. Получих лош съвет и проявих глупостта да го послушам. Кризата приключи. Няма да рискувам мандата си, нито мястото си в американската история заради някаква си летяща чиния.

— Трябва веднага да я унищожим — не се предаваше Делаурио.

— Имахме късмет, че австралийците решиха да не вдигат вой за двете ракети томахоук.

— Те са корумпирани — изръмжа Джо Бомбата. — Хедрик ги е купил.

— Хедрик е купил половин Сидни — поясни президентът.

— Политиците не могат да пренебрегват такива хора. Такъв е светът, в който живеем.

— Политика! — презрително рече генералът.

Президентът го погледна замислено.

— Все още не разбирам, Джо, защо толкова настояваш да унищожим летящата чиния. Ползата от нея за цялото човечество ще е неизмерима.

Военният се наведе напред и автоматично сниши глас.

— Ние вече имаме летяща чиния, господин президент. Тя е в един хангар в Зона петдесет и едно. Технологията стана основа за построяването на хиперзвуковия шпионски самолет. Нямаме нужда от втора.

Президентът зяпна.

— Защо не ми е докладвано за това? — след дълго

мълчание попита той.

— Засекретена е — силно изчервен, отвърна Джо Бомбата.

— Стига глупости, генерале! — изръмжа президентът.

— Моите предшественици преди години са решили да запазят съществуването на летящата чиния в тайна — поясни генералът. — В пълна тайна. Политиците идват и си отиват, приказват в спалнята, шушукат из коридорите на Конгреса…

— *Откъде* военните са взели тая *летяща чиния*?

Джо Бомбата няколко пъти пое дълбоко дъх преди да отговори. Президентът виждаше, че го прави насила.

— От Ню Мексико, преди четирийсет години.

Президентът се поизправи на стола си и заразмества дреболиите по бюрото. Накрая попита:

— Ти не трябваше ли да се пенсионираш след година и половина, Джо?

— Да, господин президент.

— Подай заявление за оставка още днес. Да влезе в сила от утре.

Джо Бомбата мъчително преглътна и изправи рамене.

— Слушам — каза той и напусна стаята.

Президентът взе сутрешния вестник, за пореден път погледна заглавията и го хвърли в кошчето за боклук до бюрото.

— Рип кога ще докара летящата чиния? — попита той П. Дж. О'Райли.

— В два следобед.

— Освободи ми следобеда. Отивам в музея да гледам как ще кацне корабът.

Когато летящата чиния се появи, пред Авиокосмическия музей имаше най-малко сто хиляди души. Явно всички държавни служители в радиус от осем километра наоколо си бяха взели почивен ден. Група конгресмени и сенатори обграждаха президента с надеждата да влязат във вечерните новини, докато той крадешком зяпаше хубавите момичета в навалицата.

Персоналът на музея беше отворил предната изложбена зала — извънредна операция, която бе отнела цялата нощ и почти цялата сутрин. Последните работници приключиха с

чистенето само минути преди летящата чиния да се покаже на западния хоризонт. По настояване на Оли беше оградена зона, широка трийсет и дълга сто метра.

— Ето я — посочи някой.

Стотици други показалци се вдигнаха във въздуха, хиляди очи се впериха натам и видяха тъмния кръгъл силует.

Рип се спусна над паметника на Линкълн. Пилотираше със силата на мисълта си и оставяше компютъра да върши цялата работа. Вече знаеше: преминаването над хора бе изключително опасно. Ако се снижеше на височина под петнайсет метра и се наложеше да използва антигравитационните пръстени, земята буквално щеше да изтласка всичко незакрепено нагоре. На по-голяма височина изглежда нямаше никакви проблеми.

Само като си помислеше, че с Чарли се бяха спуснали над бейзболния стадион в Денвър! Цяло чудо беше, че никой не пострада.

Вече виждаше мястото, където искаше да отиде — свободното пространство пред Авиокосмическия. Само от време на време откъсваше очи от него, за да хвърли поглед на компютърните графики. Векторното кръстче сочеше точно където трябва.

Прелетя покрай паметника на Вашингтон на височина стотина метра със скорост двеста възела, като постепенно я намаляваше… На шейсетина метра все още се движеше със сто и петдесет възела.

После летящата чиния се спусна пред музея, точно до един сребристо-златист паметник.

Когато наближи паважа, във въздуха се издигнаха пръст и боклуци.

Увиснал над двора, Рип погледна мястото в музея, където искаше да остави кораба — свободния участък под самолета на братя Райт. Летящата чиния се насочи натам, все по-близо, мина през отворената стена на сградата…

„Спусни колесниците!“

Усети вибрациите при спускането на колесниците.

После летящата чиния кацна… леко се залюля… и застина неподвижна.

И едва сега видя лицата, които го наблюдаваха. Море от лица, хиляди, натъпкани на всеки квадратен сантиметър в

музея. Увиснали от тавана при самолета на братя Райт, където бяха „Духът на Сейнт Луис“ на Линдбърг и Бел Х-1 и Х-15 на Чък Ягър.

Рип угаси реактора, свали компютърния обръч и разкопча коланите.

Когато се изправи в средата на кабината, той спря и за последен път се огледа.

— Дошла си точно, където трябва, момиче — каза гласно и се наведе да отвори люка.

Първите хора, които видя, бяха чичо Артър и Чарли Пайн. Той едновременно прегърна Чарли и се ръкува с Артър.

— Здрасти, Чарли!

— Здрасти, Рип!

— В момента те показват по телевизията в целия свят — надвика глъчката на тълпата чичо му.

— Щом всички ме гледат, защо да не им направим малко театър — каза на Чарли младежът и я целуна.

— Какво ти е на окото? — когато откъснаха устни един от друг, за да си поемат дъх, попита Чарли. — И на шията? — Белезите от ноктите на Хедрик едва бяха зараснали.

— Злополука. После ще ти разкажа.

— Ела да те запозная с директора на музея — рече Артър и го хвана за ръка. Рип се ръкува с някого. — Трябва да се качим горе, за да подпишем някои документи — прошепна в ухото му чичо му.

Директорът ги поведе по стълбището към втория етаж на сградата, където ги посрещнаха фотографски светкавици и обективи на телевизионни камери. Когато влязоха в административната част на музея, най-после останаха сами.

Щом затвори вратата на кабинета си, директорът отново стисна ръката на Рип.

— Приятно ми е, господин Кантрел, много ми е приятно. За нас е чест, че дарявате летящата чиния на музея.

Рип само кимна с глава.

— Ето документите за прехвърляне на собствеността. Може би не е зле да ги прочетете? — рече Артър.

— Кой ги е писал? — попита Рип.

— Аз.

Младежът взе подадената му от директора химикалка, подписа три копия и подаде едното на Артър.

— Оставих люка отворен.

— Госпожа Пайн ни оказа неоценимо съдействие и сутринта ни обясни всичко, което знае за машината, включително как се отваря люкът.

Рип отново кимна.

— Трябва да ви предупредя, че при издигането на летящата чиния от земята всеки, който се намира под нея, ще загине.

— Според условията на вашето дарение ние нямаме право да летим с кораба. И ви уверявам, че ще демонтираме реактора колкото може по-скоро.

Директорът искаше да се запознаят с някои негови служители. Рип се ръкува с още хора, усмихваше се, без изобщо да се опитва да помни имената им.

— Може би не е зле да кажете няколко думи на публиката, да отговорите на някои въпроси на пресата…

— Не, благодаря — отвърна Рип Кантрел.

— Президентът е тук. Помоли да се запознае с вас.

Рип се опита любезно да отклони молбата.

— Гласувал съм за опонента му. Може би някой друг път, а, когато поостарея.

С тези думи той изведе Чарли и Артър от административното крило през странична врата и се запровира през тълпата. Озоваха се на балкон, от който се виждаше летящата чиния, заобиколена от народ.

Останали анонимни сред множеството, блъскани и настъпвани, накрая те стигнаха до парапета на балкона. Артър посочи „Духът на Сейнт Луис“.

— Ти взе правилното решение, Рип. Точно тук е мястото на летящата чиния. — Вперил поглед в долния етаж, той опря лакти върху парапета.

Топлата шаваща тълпа притисна Рип и Чарли един към друг.

— Можеш пак да ме целунеш, ако искаш — прошепна тя.

Президентът и ръководителите на парламентарните групи разглеждаха летящата чиния, докосваха я, прокарваха длани по колесниците и дюзите, докато музейната охрана и агентите на тайните служби задържаха навалицата.

— Наблизо има ли свестен ресторант? — час и половина по-късно попита Рип. Тримата крачеха по улицата.

— Защо реши да дариш летящата чиния на музея? — попита го Артър.

Рип им разказа за нощта при езерото, за Хедрик, Тагарт и немския пилот изпитател. Чарли все по-силно стискаше дланта му.

— И какво направи с труповете?

— Мауна Лоа на Хаваи тъкмо изригваше. Хвърлих ги в кратера.

Бремето на летящата чиния беше паднало от плещите му, слънцето приятно грееше, Чарли го държеше за ръка… Бе време да превключи предавката, да се завърне на земята.

— Какво носиш в куфарчето, чичо?

— Патенти. Спомняш ли си компютъра, който двамата с теб свалихме от летящата чиния?

— Да.

— Открих как да включа лазерен принтер към него. Сутринта с Чарли подадохме документи за двайсет и шест патента, базирани на технологията на летящата чиния.

— Двайсет и шест?

— От „Уелстар“ ни пратиха двама инженери, за да ни помогнат с молбите. Помниш ли Дъч Хааген? Сега той работи с нас.

Рип смаяно поклати глава.

— Изчислихме, че ако през следващите десетина седмици подаваме по три молби за патент, ще обхванем най-важните неща — продължи Артър. — Молбите са от името на трима ни.

— Добре, но…

— Може би си спомняш, че „Уелстар“ си запазиха процент от двигателната технология. Реших, че спокойно можем да я лицензираме, да спечелим достатъчно пари, колкото аз да си платя старческия дом, пък и вие с Чарли да си подсигурите бъдещето. С твое съгласие можем да направим останалите патенти публично достояние.

Рип широко се усмихна.

— Звучи ми страхотно. Ти какво ще кажеш, Чарли?

— Летящата чиния принадлежи на всички, нали? Това ми харесва.

Бяха извървели няколко преки, хванати ръка за ръка,

когато Чарли попита:

— Съзнаваш ли, че нямаме с какво да летим?

Издание:
Стивън Кунц. Летяща чиния
Американска. Първо издание
ИК „БАРД“ ООД, София, 2004
Редактор: Радка Бояджиева
Худ. оформление на корица: Петър Христов
Компютърна обработка: Иванка Нешева
ISBN: 954-585-537-1

Заслуги

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.